Loveswept

Roman de dragoste

Joan J. Domning

Bărbatul dintr-o zi ploioasă

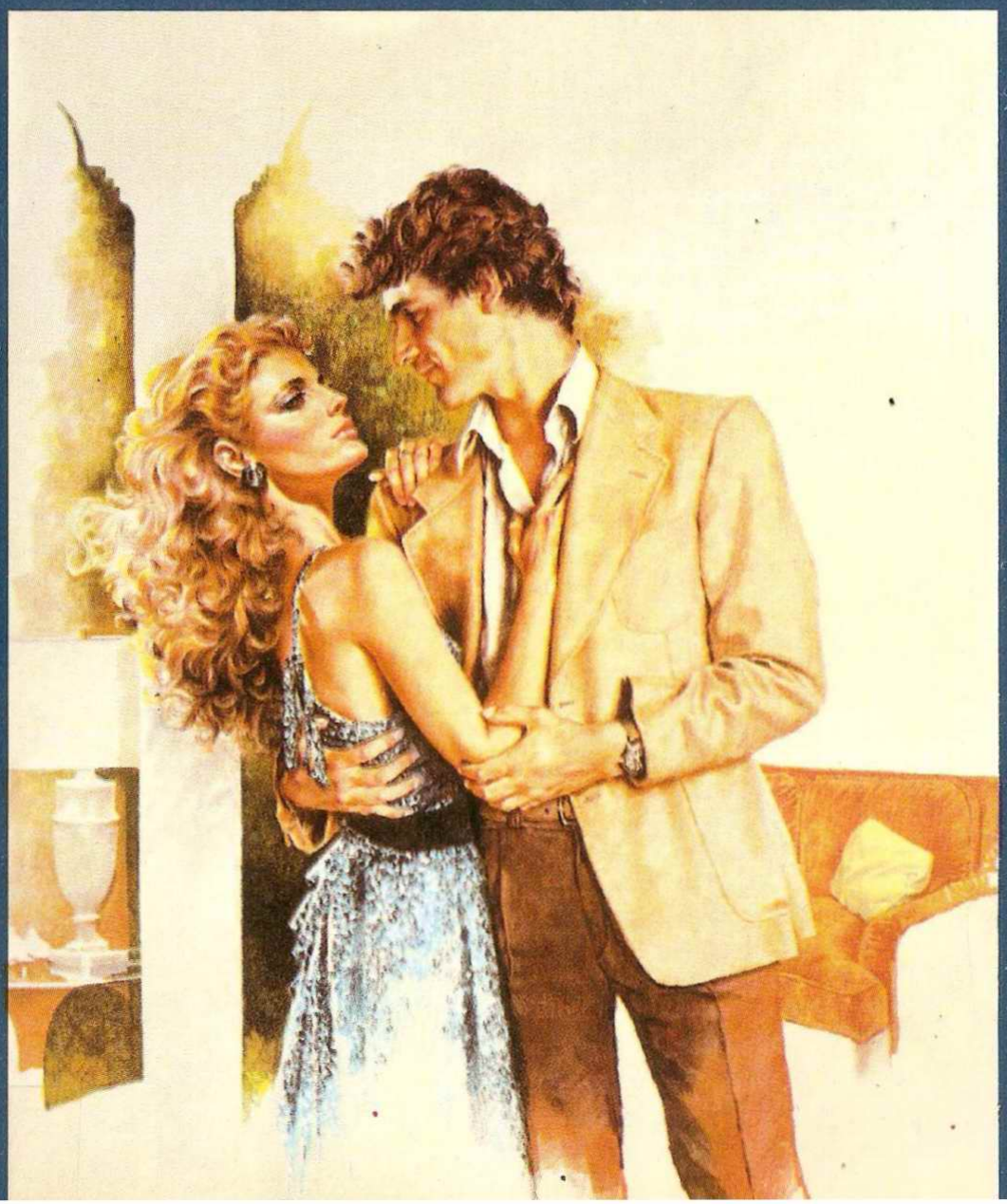

Loveswept

Romane de dragoste, pe care nu le veţi uita niciodată, scrise de autori cunoscuţi ai genului.

După douăzeci de ani, fiica îşi caută mama şi vrea să afle de ce a dat-o, cînd s-a născut, să fie adoptată de oameni străini.

Povestea de iubire se aprinde din nou, ea doreşte să îl ierte pentru trecut şi vrea să îi încredinţeze din nou viitorul...

Loveswept

Lei 800

PROLOG

Merle Pierce ieşi grăbită din gara *Bart* în ploaia de martie care scălda oraşul San Francisco, îmbujorată din cauza emoţiei şi fericirii. În clipa cînd intră în holul cafenelei, o tînără îmbrăcată într-o pereche de pantaloni de pînză şi un blazer bleumarin ţîşni de pe o banchetă privind-o cu nişte ochi mari căprui care semănau perfect cu ai ei.

– Doamna Pierce...? întrebă aceasta ne-

sigură.

– Da, şopti Merle, realizînd că visul i se împlinise în sfîrşit. Iar tu trebuie să fii Ellen Erhart.

– Da, eu sînt Ellen.

Merle ardea de dorinţă să îşi îmbrăţişeze fiica, dar nu erau decît nişte străine. O altă femeie îi crescuse copilul. Atîtea întrebări o chinuiseră de cînd o dăduse spre adopţiune, cu douăzeci şi trei de ani în urmă. Ce fel de viaţă îi pregătise copilului ei? Teama de răspuns îi goli chipul de culoare.

După ce îşi strînseră mîinile, Merle o studie pe Ellen înfometată. Era o bucurie să vadă că singurul lucru pe care îl moştenise de la Shane era părul negru, deşi al ei era moale şi drept, în timp ce al lui fusese ondulat. Nu ar fi suportat să îl vadă pe chipul fiicei sale.

Era gata să izbucnească în lacrimi cînd chelneriţa apăru trăncănind despre vremea aceea oribilă şi le conduse prin cafenea spre o masă lîngă o fereastră udată de ploaie. După ce plecă femeia, Merle îşi recăpătă controlul.

– M-am mirat foarte tare cînd m-a sunat avocatul tatei pentru a-mi spune că vrei să mă vezi, spuse ea încet dezbrăndu-şi imper-

meabilul ud.

– Sînt convinsă, spuse Ellen aşezîndu-se la masă. Nu eram sigură că ai vrea să te caut.

– Că n-aş vrea! Abia aşteptam să te văd.

– Şi eu. Toată viaţa am fost curioasă în privinţa ta.

Lacrimile ameninţară din nou să izbucnească. Merle se întoarse să se uite într-o oglindă înconjurată de rafturi pline cu nimicuri şi îşi aranjă puţin părul. Recăpătîndu-şi iar stăpînirea de sine, se aşeză la masă.

– E puţin stînjenitor să ne întîlnim aşa prima oară, nu?

Ellen oftă uşor.

– Cam aşa e. Nici măcar nu ştiu cum să-ţi spun. Doamnă Pierce sună atît de pretenţios.

– Spune-mi Merle. După aceea o să putem sta liniştite să ne cunoaştem mai bine. Ce zici?

– Mi-ar face plăcere, spuse Ellen şi un zîmbet larg îi lumină chipul pentru prima oară deoarece începuse să fie mai degajată.

Merle o privi cu ochii mari şi cu gura întredeschisă. Era zîmbetul lui Shane, puţin spre dreapta, care scotea în evidenţă nişte dinţi albi egali. Închise gura brusc gîndindu-se ce prostie era să se simtă atît de zguduită la cea mai mică

amintire în legătură cu prietenul demult pierdut.

O chelneriţă aşează ceştile, o cafetieră cu cafea cu miros de vanilie şi un castronel cu bomboane mentolate. După ce se îndepărtă de masa lor, Merle trase adînc aer în piept şi spuse:

– Povesteşte-mi despre tine, Ellen. Unde ai crescut? Cu ce te ocupi? Cine eşti?

Ellen dădu din umeri, amestecîndu-şi frişca în cafea.

– Am crescut la Palo Alto – şi mai locuiesc şi acum acolo. În iunie voi obţine diploma de inginer. Dintotdeauna mi-a plăcut foarte mult matematica. Îmi plac lucrurile precise.

Zîmbetul lui Shane îi apăru din nou pe chip cînd întinse mîna stîngă pentru a-i arăta un inel cu diamant.

– Şi mă voi căsători în ultima sîmbătă din iulie.

– Adevărat, scumpa mea? spuse Merle ascunzîndu-şi regretul datorat faptului că pierduse toate momentele importante din viaţa fiicei ei. E minunat.

Ellen încuviinţă şi părul negru şi moale i se mişcă.

– Logodnicul meu şi cu mine ne-am plănuit întreaga viaţă pînă în clipa cînd moartea ne va

despărţi. De aceea am vrut să te cunosc. Dorim să avem copii şi, deci, am nevoie de o istorie medicală a familiei mele biologice. Nici nu m-aş gîndi să procreez dacă ar exista unele neclarităţi genetice.

– Priveşti, într-adevăr înainte, nu? spuse Merle încrucişîndu-şi genunchii agitată şi întrebîndu-se de unde apăruse aşea fiică metodică, în timp ce ea îşi făcuse o aiureală din propria-i viaţă. Am făcut un control genetic acum cîţiva ani la o clinică pentru tratarea sterilităţii.

Ellen se aplecă în faţă curioasă.

– Bănuiesc că ai încercat să rămîi însărcinată. Ai reuşit?

– Din păcate, nu. Nu mai am... alţi copii.

Merle îşi apăsă mîna pe piept. Dorise atît de mult să fie mamă; dezamăgirea era încă foarte cruntă, ca un cuţit care îi trecea pri imă.

Ellen o privi înţelegătoare.

– Pare atît de nedrept!

–Viaţa nu e întotdeauna dreaptă, bănuiesc, spuse Merle îndepărtîndu-şi de pe frunte cîteva şuviţe rebele de păr platinat, după care se aplecă puţin înainte şi adăugă cu pasiune: Mi s-a frînt inima cînd a trebuit să te dau, vreau să ştii asta. Şi acum trebuie să te întreb. Trebuie să

ştiu. Ai avut o copilărie feri ită? Părinţii tăi adoptivi au fost buni cu tine?

Ellen zîmbi cu căldură.

– Ah, da, foarte fericită. Mama şi tata au fost minunaţi. M-au crescut cu foarte multă atenţie, veselie şi dragoste.

Merle se simţi uşurată.

– Cît de mult mă bucur. Mi-era atît de teamă...

Glasul i se frînse deodată.

– Nu, au fost minunaţi cu mine. Dar erau amîndoi de vîrstă mijlocie cînd m-au luat şi au murit tineri. Mama cînd eu aveam optsprezece ani şi tata acum un an. Mi-e atît de dor de ei, spuse Ellen închizînd ochii şi ducîndu-şi o clipă mîna la gură, după care îşi ridică privirea. Mi-ai dăruit două lucruri preţioase. Viaţa şi părinţii.

Lacrimi ţîşniră din ochii lui Merle.

– Îţi mulţumesc că-mi spui asta.

– Începe să devină emoţionant, nu? zise Ellen rîzînd stînjenită.

– E gata-gata, spuse Merle rîzînd şi ea şi ştergîndu-şi lacrimile.

Dezvelind o bomboană, Ellen o vîrî în gură şi sorbi din cafea privind-o pe Merle pe deasupra ceştii. Observă cît de tînără era mama ei şi cît de

frumoasă. Într-un costum maron-cacao, cu perle la gît şi în urechi, Merle era elegantă.

– Cred că erai îngrozitor de tînără cînd m-ai născut. Sper că l-ai iubit pe tatăl meu biologic măcar puţin.

Spre uimirea lui Merle, un val de furie şi acel sentiment de trădare pe care le simţise cu atîta timp în urmă o cuprinseră acum din nou. Încercă să alunge acele senzaţii.

– Aveam extraordinara vîrstă de şaisprezece ani şi credeam că este iubirea secolului.

Atunci se întîmplă exact lucrul de care îi era groază. Imaginea clară a lui Shane Halloran îi apăru în faţa ochilor. Îl vedea atît de limpede, un băiat voi ic şi glumeţ de optsprezece ani, cu nişte ochi albaştri care îi puteau aduce trupul la viaţă numai cu o privire. Şi zîmbetul acela! Numai amintirea zîmbetului lui Shane avea puterea de a-i înmuia genunchii.

Clătină încet din cap.

– Trebuie să fi fost atît de nepotriviţi. El un hippy gălăgios, eu o fată liniştită şi cuminte. Habar n-am ce-o fi văzut la mine, dar, eu, pur şi simplu, îl idolatrizam.

Merle se uită la ploaia care curgea şiroaie pe geamul de lîngă masă, ca nişte lacrimi.

– Războiul din Vietnam era în toi, aşa că l-au luat în armată imediat după ce a absolvit liceul. A fost un caz de „ochii care nu se văd se uită". Şi-a pierdut interesul faţă de mine, iar eu am rămas singură, însărcinată şi îngrozită.

Îşi netezi costumul, ca şi cum ar fi putut îndepărta durerea pe care o mai imţea încă.

După o clipă, Ellen întrebă:

– L-ai mai văzut de atunci?

– Niciodată! Am făcut tot posibilul să nu ne mai întîlnim vreodată. Din fericire, nu frecventăm aceleaşi cercuri, spuse Merle şi sorbi din ceaşcă.

– Ştii unde locuieşte? Aş vrea să-l cunosc şi pe el.

Se înecă în clipa cînd bău din cafea.

– Dumnezeule, Ellen, nu poţi lua legătura cu el. Nicl măcar nu ştie de existenţa ta! Am încercat să-i spun cu mulţi ani în urmă dar nu am absolut nici o intenţie să-i dau vestea atît de tîrziu.

Ellen făcu un gest slab cu mîna.

– O să-l sun şi o să vorbesc cu el. Dacă nu e receptiv, nu mai insist.

Merle trase de şiragul de perle de la gît de parcă ar fi sufocat- o.

– Lasă-mă să-ţi explic care e poziţia mea. Eu lucrez la o revistă pentru tineri – *Sora mai mică.* De fapt, scriu rubrica de sfaturi pentru adolescente şi...

– Cînd am fost mică am fost şi eu abonată la *Sora mai mică!* Nu se poate să fii Domnişoara Merry care semna coloana *Întrebaţi-o pe Domnişoara Merry,* nu?

Merle se simţi puţin stînjenită să recunoască.

– Mă tem că eu sînt.

Chipul lui Ellen se lumină.

– Dumnezeule, prietenele mele şi cu mine te consideram atotştiutoare în privinţa sexului şi băieţilor!

– Adevărat? Mă bucur că am putut contribui şi eu măcar cu atîta la copilăria ta, spuse Merle zîmbind, după care se încruntă încercînd să îşi aleagă cuvintele cu mare atenţie. Dar acum, că ştii cine este Domnişoara Merry, trebuie să vezi şi cît de vulnerabilă sînt. Sînt extrem de încîntată că te-am regăsit, draga mea, te rog să mă crezi. Dar dacă presa află ceva despre tine şi despre mine – şi mai ales cine este tatăl tău – ar fi un adevărat dezastru.

– Zău? făcu Ellen şi se aplecă în faţă plină de curiozitate. Cine este tatăl meu adevărat?

Merle îşi lăsă capul în jos şi îşi întinse mîinile pe masă, ca şi cum ar fi putut să alunge numele bărbatului. Dar ştia că Ellen are dreptul să ştie. Îşi ridică privirea şi oftă.

– Bănuiesc că ai auzit de Shane Halloran. Se pare că se vorbeşte atît de mult despre el în ziarele locale şi la televiziune.

– Shane Halloran! exclamă Ellen rezemîndu-se în scaunul ei şi rîzînd cu zgomot. Părinţii mei adevăraţi sînt Domnişoara Merry şi Shane Halloran?

Merle oftă.

– Nu-i absolut deloc amuzant.

– Iartă-mă – nu, nu e. Dar trebuie să recunoşti că e ceva care intrigă. Mama dă sfaturi fetelor nefericite în dragoste şi tata este un avocat al prostituatelor minore.

– Intrigă atît de mult, încît presa ar fi extrem de încîntată, spuse Merle oftînd din nou.

– Da, dar trebuie să înţelegi că sînt nevoită să aflu amănunte medicale şi despre familia lui, zise Ellen cu o mişcare hotărîtă a bărbiei. Nu-ţi face griji, voi fi foarte discretă. Nu vor fi consecinţe, adăugă ea, după care se uită la ceas. Fir-ar să fie, trebuie să plec. Am un curs peste o jumătate de oră.

Se ridică repede şi îşi luă poşeta.

– Trebuie să ne întîlnim cît de curînd. O să te sun, da?

Merle se ridică şi ea, îi spuse la revedere şi apoi se prăbuşi din nou pe scaun. Părea atît de ireal – îşi văzuse, în sfîrşit, fiica. Sentimentul ei de vinovăţie şi temerile dispăruseră. Se simţea împlinită şi fericită.

Dar, în timp ce o parte din ea o avertiza „Nu te aştepta la prea mult" cealaltă se ruga în tăcere „Te rog, te rog, fă ca fiica mea să mă placă măcar puţin". Ştia că nu putea fi niciodată mama lui Ellen, dar, ah, cît de mult îşi dorea să fie cel puţin prietene. Dacă avea să se înfiripe o prietenie între ele, Ellen trebuia să fie cea care să o iniţieze, hotărî ea.

Deodată, începu să se gîndească la Shane. Gemînd, îşi propti coatele pe masă şi îşi acoperi faţa cu mîinile. Ce va spune cînd Ellen va lua legătura cu el?

– Ah, nu fi tîmpită! exclamă ea cu glas tare făcînd cîteva capete să se întoarcă la masa vecină.

Ce ar fi putut să facă? În cel mai rău caz, o alunga pe Ellen negînd, iar în cel mai bun caz, va fi curios şi interesat. În ambele cazuri ea

bănuia că va încerca să ia legătura cu ea şi acest lucru o îngrijora cel mai mult.

Unu

„Dragă Domnişoară Merry,

Am treisprezece ani şi acest băiat doreşte să iasă cu mine. N-am mai avut niciodată un prieten şi mi-e frică. Ce o să-i spun dacă va vrea să mă sărute? Ce să fac dacă va vrea să facă mai mult decît să mă sărute?

Disperata“

„Dragă Disperată,

Cît de palpitantă e iubirea. Primul tău prieten va rămîne veşnic în inima ta. Vorbeşte-i despre şcoală, despre ceilalţi copii sau despre animalele tale. Dacă vrea să te sărute, fă-o cu plăcere. Dar, dacă va vrea să facă ceva mai mult decît atît, spune nu – clar şi răspicat – altfel s-ar putea să rămîi numai cu regrete în locul amintirilor minunate pe care le meriţi.

Domnişoara Merry"

Sîmbătă, la trei zile după întîlnirea cu fiica ei, Merle cobora de pe colina abruptă şi noroioasă pe care fusese construită casa ei. Cerul se înseninase, în sfîrşit, şi soarele strălucea. Dar, dacă mai izbucnea o furtună, existau toate şansele ca întreaga coastă a dealului să dispară luînd şi casa ei.

Aşa că îşi strînse părul într-o coadă, îşi puse o pereche de blugi, un pulover gri şi cizmele de cauciuc şi se pregăti să acopere zona periculoasă cu un plastic. Ţinîndu-se de şale se

uită spre vîrf, întrebîndu-se cum va reuşi ea să întindă uriaşa rolă de plastic.

Un fior de nelinişte o străbătu cînd văzu un bărbat pe o motocicletă stînd pe aleea ei. Se sprijinea cu mîinile de ghidon, cu picioarele de cîte o parte a motocicletei, ca şi cum ar fi urmărit-o de un timp. Ciripitul păsărelelor şi zgomotul traficului de pe autostrada de la poalele dealului acoperiseră sosirea lui.

Geaca de piele, mănuşile şi casca erau negre. Chipul îi era ascuns în spatele unui vizor fumuriu, dar ea ştia instinctiv cine era. Shane Halloran se îndrăgostise de motociclete imediat după ce a învăţat să conducă.

Ştia că va veni pentru Ellen, dar în ceea ce o privea, întîrziase cu douăzeci şi trei de ani. Nu voia să îi vorbească. Privi agitată spre casa vecinei ei, care se afla la vreo doi acri distanţă. Îşi dădu seama că nu rezolva nimic dacă fugea, aşa că, trăgînd aer în piept, urcă panta alunecoasă, obrajii îmbujorîndu-i-se din cauza emoţiei şi oboselii.

Cînd Merle ajunse pe alee, vizitatorul lăsă cricul şi coborî de pe motocicletă scoţîndu-şi casca. Pe vremuri, Shane păruse zvăpăiat şi imatur. Acum, însă, la patruzeci şi unu de ani,

avea un chip viguros, bronzat şi ridat, cu nişte trăsături dinamice. Părul negru avea şi fire albe, dar era tot ondulat şi destul de lung. Ochii aveau o culoare de un ciudat albastru deschis şi nu clipeau sub genele dese şi negre cînd o urmări venind spre el.

– Bună, Merry, spuse el şi vocea i se înfăşură ca o catifea masculină în jurul numelui pe care el i-l dăduse cu atîţia ani în urmă.

– Bună, Shane, spuse ea simţindu-se pierdută în timp.

Spre surprinderea ei, furia îi întunecă faţa.

– De ce nu mi-ai spus despre Ellen? întrebă el trecînd direct la subiect.

Ce se aştepta el să spună? Ridică mîi ile cu palmele în sus.

– Erai plecat.

– Asta nu-i o scuză. Aveam tot dreptul să ştiu că-mi purtai copilul. Ar fi trebuit să am şi eu ceva de spus în legătură cu viaţa ei.

Merle îşi propti mîinile în şold.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Shane! N-aveam decît şaisprezece ani. Cum îţi închipui că aş fi putut rezolva o asemenea situaţie ca o persoană matură? Părinţii mei mi-au spus ce să fac.

– Şi nu prea le plăcea pămîntul pe care

călcam eu, nu?

Ea sări în apărarea lor, deşi nici ea însăşi nu îi iertase vreodată cu adevărat.

– Încercau doar să mă crească aşa cum trebuie într-o lume nebună şi tu făceai tot posibilul să te porţi ca un hippy înrăit. Şi, pe urmă, aveau dreptate – s-a întîmplat exact ceea ce mi-au spus că se va întîmpla.

– Toate astea nu-mi diminuau dreptul să aflu de copilul pe care îl concepusem. Merry, am fi putut..., începu el să spună dar se opri muşcîndu-şi buzele.

Merle îl privea uimită văzînd cît de tulburat era.

– Ce am fi putut să facem? Să ne căsătorim şi să creştem un copil, aşa tineri cum eram?

Numai dacă... numai dacă. Merle se întoarse şi privi spre muntele Diablo în capătul dinspre est al văii şi ochii i mari şi căprui se umplură de lacrimi.

Shane expiră profund.

– Ai dreptate, bineînţeles, era o situaţie imposibilă. Şi totul s-a întîmplat cu un miiion de ani în urmă. Numai că Ellen a apărut din senin şi... i bine, m-am simţit înşelat, atîta tot.

Încuviinţînd, ea îşi frecă ochii, nevrînd ca el

să vadă cît de mult îi păsa.

– Şi eu mă simt la fel. Părinţii mei spuneau că adopţiunea era singura soluţie, dar...

El îşi scoase mănuşile, deget după deget şi le puse pe şa. După aceea îşi ridică privirea spre ea cercetîndu-i chipul de parcă ar fi căutat ceva ce pierduse.

– A trecut atîta timp – ce mai faci?

Atingerea privirii lui o inhibă.

– Bine, dar tu?

– Bine, răspunse el formal.

Apoi îşi desfăcu braţele şi îşi ascunse cele mai profunde emoţii în spatele unei glume.

– Ceea ce vezi e ceea ce obţii.

Acel zîmbet minunat şi larg îi apăru pe chip.

– Nu ştiu ce-am crezut că voi găsi venind aici, dar nu mă aşteptam să te văd făcînd plăcinte cu noroi.

Ea îl privi o clipă uluită să îl revadă pe bătrînul ei Shane cel iubit şi care o tachina. O adiere uşoară îi aduse cîteva şuviţe de păr peste obrajii care i se încălziseră deodată. Aplecîndu-se, îşi scutură blugii de noroi şi se întrebă de ce trebuise el să vină tocmai cînd era îmbrăcată în cele mai proaste haine. Se ridică din nou şi-şi împinse şuviţele la loc în coadă.

– Bănuiesc că arăt îngrozitor.

– Deloc, spuse el şi privirea lui limpede îi măsură trupul, după care reveni asupra feţei. Nu te-ai schimbat deloc de cînd eram copii, Merry.

– Ar fi ceva foarte trist pentru viaţa mea dacă nu m-aş fi schimbat deloc de la şaisprezece ani.

Îşi ridică privirea spre el pentru o fracţiune de secundă, căutînd semne ale băiatului pe care îl cunoscuse. Pe vremuri, trupul lui era subţire. Acum era mai lat în umeri, cu bustul mai viguros – şi mai sexy ca oricînd.

Spre groaza ei, acea dorinţă aproape primitivă pe care o simţise odată pentru el apărea din nou. Glasul îi sună puţin disperat cînd spuse:

– Speram să dobîndesc măcar puţină maturitate dacă nu altceva în aceşti douăzeci şi trei de ani.

El zîmbi de parcă ar fi ştiut cît de mult o afecta şi apoi o întrebă:

– De fapt, de ce înotai în noroi?

Bucuroasă că schimbase subiectul, ea îi spuse arătînd într-o direcţie:

– Vezi partea aia care alunecă? Mă tem că şi vîrful dealului se va duce odată cu ea, inclusiv casa mea. Vreau s-o acopăr cu plastic ca să nu

se mai îmbibe cu apă, dar e mai greu decît mă aşteptam.

Shane stătea lîngă rola de plastic şi strecurîndu-şi degetele în buzunarele de la spate, privi în jos.

– Dacă laşi casa să alunece, se va opri exact lîngă autostradă şi calea ferată. Ţi-ai scurta drumul cu cîteva minute.

Era o observaţie fără sens. Vîrîndu-şi degetele în găi ile curelei, ea îi răspunse:

– Rareori circul în traficul acela nebunesc, iar trenurile *Bart* nu fac staţie decît unde trebuie. Şi, pe urmă, cu norocul meu, probabil că aş sfîrşi exact pe linie, nu lîngă.

– Ai limba la fel de ascuţită, nu? întrebă el şi, rîzînd, îşi trecu degetele prin păr, ciufulindu-şi buclele. Ai nevoie de ajutor?

– Nu! Adică, probabil, dar pot angaja pe cineva.

Ar fi dorit să plece şi să nu mai răscolească trecutul.

– E în regulă. Şi aşa n-am altceva mai bun de făcut.

Shane îşi scoase geaca de piele şi o aşeză împăturită pe şa. Pe tricoul bleu scria cu litere negre *Viaţa e o plajă* şi acesta îi îmbrăca foarte

bine pieptul musculos. Pe gît i se vedea puţin din părul negru şi des de pe piept; la optsprezece ani, nu avea decît cîteva firişoare în mijlocul pieptului. Merle tresări uşor la reacţia aceea şi încercă să îşi şteargă acea amintire din minte.

Ridicînd rola de plastic pe umăr, el o porni în jos pe dealul abrupt şi alunecos pînă în locul unde se oprise stratul gros de pămînt care luase cu el tufele, iarba şi florile.

– Tu ţine de capătul ăsta, îi spuse el lui Merle înd aceasta îl ajunse din urmă.

Ea îngenunche unde îi spusese el, lăsîndu-se pe spate pe cizmele de cauciuc, în timp ce el desfăşura rola de plastic pînă în capătul celălalt al pantei şi o tăie. Fiecare aflîndu-se la cîte un capăt, o întinseră făcînd să pară totul un cîmp strălucitor. Cînd se întoarse spre ea, îl văzu că şchiopăta.

– Te-ai lovit? întrebă ea.

Reacţia lui în faţa acelei întrebări inocente fu surprinzătoare – ochii şi chipul îi deveniră inexpresive.

– Nimic nou. Felicitările pentru faptul că mi-am făcut datori în Vietnam. Am primit un glonţ în picior.

Gîndul la Shane rănit şi cuprins de durere era altceva împotriva căruia Merle trebuia să lupte.

– Îmi pare rău.

– Acum nu mai are nici un sens să-ţi pară rău, s-a întîmplat cu foarte mult timp în urmă.

Se ghemui atît de aproape de Merle, încît aceasta îi putea mirosi parfumul înţepător al after-shave-ului, şi înfipse în plastic un ţăruş de lemn cu o singură lovitură puternică de ciocan.

– Rana n-a fost nimic în comparaţie cu cît de greu mi-a fost să te iert pentru faptul că m-ai părăsit după ce-am plecat în război, spuse el cu un glas calm şi liniştit.

Sprîncenele ei întunecate se înălţară deasupra unor ochi uluiţi.

– Ce naiba tot spui?

– Spun că totul a fost atît de frumos înainte să plec – aş vrea să fi ştiut că era numai de o singură parte, zise el sprijinîndu-şi coatele pe genunchi şi privind în jos la ciocanul care îi atîrna în mînă. Cel puţin ai fi putut să-mi scrii scrisoare.

Merle se ridică iute şi îl ţintui cu privirea.

– Shane Halloran, schimbi trecutul aşa cum îţi convine ţie. N-am încetat nici măcar o clipă

să-ţi scriu. Ţi-am scris iar şi iar, chiar mult timp după ce tu ai încetat să o mai faci.

– Ei bine, n-am văzut nici o urmă din scrisorile tale, spuse el după care se ridică la rîndul lui dominînd-o şi cu ochii scînteind. Şi, cînd am venit acasă în prima permi ie, am descoperit că plecaseşi. Nu mai erai.

Ea îşi încrucişă braţele furioasă.

– Am plecat pentru că atunci cînd părinţii mei au descoperit că eram însărcinată, m-au trimi î Est să stau la mătuşa şi unchiul meu.

– Atunci cum de n-am primit nici o scrisoar în care să-mi spui un lucru atît de important?

– Ţi-am trimis una – şi multe altele după aceea.

El strînse din buze şi se abţinu să scuipe ştergîndu-şi durerea şi furia de pe chip.

– De ce naiba ne certăm ca doi copii pentru o poveste care s-a întîmplat cu atîta timp în urmă?

– Pur şi simplu, habar n-am, spuse Merle privind din nou în vale, pînă îşi recăpătă iar stăpînirea de sine şi se întoarse spre el. Dacă nici unul din noi n-a încetat să scrie, înseamnă că am fost victimele unei farse sau ceva de genul ăsta.

– Sau victimele poştei, spuse Shane ţuguindu-şi buzele. Mesajul fiind... care? Că am avut noroc că nu ne-am căsătorit dacă şi la patruzeci de ani ne purtăm tot ca nişte copii?

Ea strîmbă din nas.

– Tu ai patruzeci de ani, eu nu.

– Vrei să începem altă ceartă? spuse el zîmbind şi bătînd-o uşor pe umăr cu ciocanul de lemn.

Merle îl privi apoi curioasă cum se apleacă să desfăşoare altă bucată de plastic, proptindu-se în tocurile cizmelor şi oferindu-i astfel o privelişte plăcută a spatelui lui bine format. Cînd îşi aminti că avea o aluniţă pe partea dreaptă, îşi întoarse privirea în altă direcţie. Toate sentimentele pe care încercase atît de mult să le îngroape păreau să roiască în jurul ei asemeni relelor din cutia Pandorei. Bărbatul acela o transforma într-o femeie erotică şi foarte încordată pe care ea nici nu o recunoştea măcar.

El mergea pe vine de-a lungul plasticului înfigînd ţăruşi şi muşchii umerilor i se încordau de fiecare dată cînd lovea cu ciocanul.

– Mi-e greu să realizez că am o fiică adultă, spuse el cînd ajunse lîngă ea.

Merle îşi trase puloverul peste şoldurile

înguste, tinereşti.

– Vrei să spui că faptul că ai o fiică de aproape un sfert de secol te face să-ţi simţi vîrsta?

– Trebuia neapărat să o spui aşa? întrebă el trecîndu-şi braţul peste părul negru. Mă face să mă doară fiecare fir de păr alb.

Se lăsă pe călcîie şi îşi ridică privirea spre ea.

– Hai spune-mi – ce s-a întîmplat în viaţa ta după ce s-a născut copilul?

Ea se întoarse repede şi privi un tren *Bart* care aluneca tăcut pe lîngă dealul ei, ca un şarpe alb. Ar fi preferat să meargă pe şina electrică decît să admită în faţa lui Shane cît de mari fuseseră durerea şi suferinţa cauzate de pierderea lui. O poveste de suprafaţă avea să fie de ajuns, îşi spuse ea.

Îşi întoarse din nou privirea spre el şi dădu uşor din umeri.

– Mi-am terminat şcoala la un liceu particular şi am urmat un colegiu de fete din Est. După aceea m-am întors în Bay Area şi mi-am petrecut cîţiva ani ca ucenic în ale ziaristi ii pentru *San Francisco Chronicle.* Acum cincisprezece ani am început să lucrez la revista *Sora mai mică.*

Shane îşi sprijini coatele pe genunchi şi

bărbia în pumni, zîmbind.

– Unde mai lucrezi şi acum, Domnişoară Merry, alcătuind o rubrică de sfaturi pentru fete îndrăgostite.

– Nu ştiam că ştii asta, spuse ea pe jumătate stînjenită.

– Ah, ştiu o mulţime de lucruri, spuse el şi ridicîndu-se se duse lîngă ea. Eşti încă Merle Pierce... nu te-ai căsătorit?

– Am fost măritată, dar n-a mers, spuse ea cuprinzîndu-se cu braţele ca pentru a-şi proteja rana nevindecată. Mi-am luat înapoi numele de fată.

– Deci eşti liberă, zise el şi ochii albaştri îi sclipiră.

Fîstîcită, ea îşi dădu la o parte de pe faţă îteva şuviţe de păr.

El părea foarte voinic, aproape copleşitor, lîngă ea. Se dădu vreo doi paşi înapoi.

– Acum e rîndul tău să-mi povesteşti. Ce-ai făcut cu viaţa ta de cînd... îl întrebă ea şi flutură din mînă.

Shane se uită la norii care se adunau dinspre Vest, deasupra oceanului nevăzut.

– După ce mi-am înzdrăvenit piciorul, m-am întors acasă şi i-am uimit pe tata şi pe băieţi

îndreptîndu-mă spre drept. Ei se aşteptau să fiu tot poliţist ca ei.

Ea zîmbi.

– De ce te-ai hotărît să devii avocat?

El dădu din umeri.

– Bănuiesc că mi-a plăcut cum sună.

– Trebuie să fi fost un sunet foarte puternic din moment ce se vorbeşte atît de mult despre tine.

O privi cu coada ochiului.

– Mi-ai urmărit cariera, nu?

– Este imposibil altfel, cînd conduci o mică armată de prostituate adolescente pe treptele Primăriei în ajunul Crăciunului. După ce ai terminat cu ele, poliţiştii arătau ca nişte vrăjitoare care hărţuiau copiii. Ce-ai încercat să dovedeşti?

– Îmi place publi itatea, Merry.

Ea îşi frecă ceafa.

– Nu-mi dau seama cum suporţi aşa ceva. Gîndul de a-mi vedea numele peste tot în ziare îmi dă fiori. Mie îmi place foarte mult intimitatea.

Faţa lui fu luminată de un zîmbet, ochii îi erau fierbinţi şi bărbia i se înălţă puţin.

– Ah, e un fel de distracţie, e ca un joc. Dar rezultatul e foarte serios. O mulţime din aceşti

copii provin din căsătorii nereuşite, iar dacă sînt prinşi, e mai bine să nu fie trimişi înapoi pentru a se abuza de ei în continuare. Încerc în felul meu umil să fac să se înalţe nişte case anonime, unde fugarii mei să primească sfaturi bune şi să fie pregătiţi pentru diverse meserii.

– Umil! făcu ea rîzînd, dar după aceea redeveni serioasă. Totuşi, nu poţi să-mi spui că activitatea asta a ta nu-ţi distruge viaţa personală. Eşti căsătorit?

Îşi ţinu răsuflarea în aşteptarea răspunsului, deşi, îşi spuse ea, nu i-ar fi schimbat cu nimi viaţa.

– Am încercat o dată. Fără copii, un simplu divorţ, spuse el şi dădu din umeri ţi îndu-i ridicaţi cîteva clipe înainte de a-i lăsa iar în jos. Locuiesc într-o casă plutitoare în Sausalito.

Ea îi studie chipul.

– Se pare că duci o viaţă interesantă şi neobişnuită.

– Mai mult nesatisfăcătoare şi singuratică.

Părea să nu îi placă să vorbească despre viaţa lui personală.

– Dealul e acoperit, aşa că bănui
trebui să plec

– Bănuiesc.

Merle porni să urce dealul, o parte din drum parcurgîndu-l în patru labe, Shane urmînd-o în acelaşi mod. Îl privi cum se spăla pe mîini la robinetul de afară ştergîndu-le apoi de blugi, după care îşi puse geaca de piele.

Înaintînd puţin, îi şterse o picătură de noroi de pe obraz cu vîrful unui deget.

– Crezi că ar avea sens să ne mai vedem? întrebă el cu nonşalanţă şi prudenţă. Tu şi cu mine.

Întregul ei trup reveni la viaţă de dorinţă pentru el. Ispita era puternică. Dar era de ajuns să fie văzută alături de Shane Halloran. Clătină din cap.

– N-avem prea multe în comun. Tu eşti atît de neastîmpărat şi agitat, în timp ce eu sînt atît de prudentă, încît asistenta mea zice că sînt chiar pedantă. Mă tem pentru cariera mea dacă s-ar afla despre tine, Ellen şi...

Se întrerupse cînd începu să devină ruşinoasă.

El îşi făcu ochii mici.

– Încerci să spui că Ellen, eu şi legătura mea cu fetele pe care le reprezint ţi-ar putea afecta reputaţia, Domnişoară Merry?

Tonul vocii lui şi faptul că aproape că spu-

sese acest lucru, o enervă. Îşi împinse bărbia înainte.

– De fapt ce e în neregulă cu Domnişoara Merry?

Vîrîndu-şi mîinile în buzunare, el se balansă pe călcîie.

– Am citit şi eu din cînd în cînd *Întrebaţi-o pe Domnişoara Merry* şi ai dreptate, nu eşti chiar o radicală.

– Domnişoara Merry umple un gol necesar. Fetele mele sînt sincer preocupate de lucruri cum ar fi sărutul şi sexul. Dar bănuiesc că nu poţi înţelege ceva atît de simplu.

El îşi strînse pumnii în buzunare.

– Probabil că nu, din moment ce fetele mele sînt sincer preocupate cum să atragă următorul client pentru a cîştiga destui bani ca să poată mînca.

– Asta nu înseamnă că problemele fetelor mele nu sînt la fel de importante! spuse ea pe un ton de gheaţă. Dacă o pot face pe vreuna dintre ele să nu intre în situaţia în care am intrat eu cu tine, atunci voi considera că am succes.

Shane o privi cu nişte ochi plini de furie, două linii verticale despărţindu-i sprîncenele.

– Dacă asta a fost o încercare de a mă

învinui că te-am făcut să rămîi însărcinată cu Ellen, atunci lasă-mă să-ţi spun că şi tu mă doreai la fel de mult cum te dorem eu. De ce n-ai folosit anticoncepţionalele?

– *Eu* ar fi trebuit să folosesc anticoncepţionale? *Eu?!* se răsti ea. Exact asta e mentalitatea care o face pe Domnişoara Merry să fie atît de importantă pentru fetele naive! spuse ea măsurîndu-l din cap pînă în picioare. Le fac să evite indivizi ca tine.

Într-un fel se întrebă ce o făcuse, oare, să spună lucruri atît de jignitoare. Nu îi stătea în fire.

Shane o privi îteva secunde.

– Bănuiesc că va trebui să fiu de acord cu tine – n-am putea să ne înţelegem.

Maxilarele i se contractară şi strînse din dinţi.

După cîteva clipe îi aruncă un zîmbet trist şi înaintă puţin pentru a-i atinge fruntea cu buzele.

– Dar a fost interesant să te revăd, Merry.

Ridicîndu-şi mîna pentru a atinge punctul unde o sărutase el, ea zîmbi cu regret.

– Da... da, aşa a fost, Shane.

După ce a plecat motocicleta, Merle a rămas lîngă colţul casei, urmărindu-l cum cobora aleea abruptă. Luă viteză cînd ieşi pe autostradă.

Deodată, deschise gura şi întinse braţele ca şi cum ar fi putut să îl oprească în vreun fel pentru a nu se ciocni de o camionetă.

– Shane, fii atent! strigă ea, deşi el nu ar fi putut să o audă.

Deveni moale şi răsuflă uşurată cînd el reuşi să evite camioneta în ultima clipă.

Apoi izbucni în lacrimi deoarece vederea lui îi readusese atîtea dureri şi îi stîrnise atîtea dorinţe pe care nu mai credea să le simtă vreodată.

Faptul că era gata să se ciocnească îl zgudui pe Shane acoperindu-l cu o sudoare rece. De obicei nu conducea neglijent; experienţa din trecut în ceea ce priveşte traumatismele îi lăsase o spaimă de doctori şi de spitale şi, în consecinţă, îl făcuse să se teamă de accidente.

Dar nu mai gîndea clar. Mintea lui era prea plină de Merry şi trupul prea plin de dorinţă pentru ea. Dacă era adevărat, atunci de ce se certase cu ea? De ce?

Simţea nevoia să vorbească şi nu se simţea bine decît într-un singur loc. Zece minute mai tîrziu oprea motocicleta în faţa casei surorii sale gemene, Bren, în Berkeley.

Un zîmbet larg lumină chipul acestei înd îi deschise uşa.

– Hei, salut, străine, strigă ea.

Era înaltă şi slabă, îmbrăcată într-o pereche de blugi şi o bluză. Shane observă că argintiul din părul ei redevenise în mod misterios negru.

– Hai, intră. Dan e la lucru şi copiii sînt Dumnezeu ştie pe unde, aşa că putem vorbi în linişte şi nestingheriţi.

Shane îşi frecă palma de partea stîngă a tricoului şi îi spuse despre Ellen sfîrşind cu cuvintele:

– Cum arată? Să spunem doar că ar fi surprinsă de partea Halloran a originii ei biologice.

Sora lui geamănă începu să rîdă.

– Multă lume ar fi. Asta-i problema, familia?

– Nu. Problema e că am fost să o văd pe Merry astăzi şi am descoperit că sînt încă atît de afectat de tot ce s-a petrecut cînd aveam optsprezece ani, încît n-am putut să fac altceva decît să mă cert cu ea. I-am spus că ar fi trebuit

să folosească anticoncepţionale, spuse el după care adăugă bătîndu-se în piept: Eu, omul care şi-a axat toată viaţa pe drepturile omului, am spus asta. M- am transformat într-un adolescent furios.

Bren se ridică şi aprinse focul sub ceainic.

– Niciodată nu am înţeles ce-ai văzut la Merle Pierce. A fost totdeauna atît de la locul ei şi de... anemică.

Shane ţîşni de pe scaun.

– N-a fost anemică! Oamenii nu observau cît de frumoasă era pentru că era atît de liniştită, în exterior, dar în interior era...

Nu găsea nici un mod de a spune cum fusese cu Merry. Îi răspunsese cu o senzualitate atît de explozivă încît îl zguduise.

– Îţi aminteşti cum eram în şaizeci, nu? Totul era numai copii din flori, fă dragoste nu război, jos statornicia. Iar eu eram atît de stînjenit pentru că tata era un poliţist de stradă – unul dintre copoi, spuse el după care adăugă ţinînd două degete la o distanţă foarte mică unul de altul. Ajunsesem foarte aproape de droguri şi desfrînare şi singurul motiv pentru care astăzi sînt pe jumătate un om normal este pentru că micuţa Merry m-a readus la realitate.

– Bine, mă dau bătută. E minunată, spuse Bren turnînd apă fiartă peste cristale de cafea în două ceşti.

El se încruntă.

– Fir-ar să fie! Mai degrabă m-aş arunca între fălcile unui rechin alb decît să afle Merry cît rău mi-a făcut.

– Atunci, dacă aş fi în locul tău, m-aş ţine departe de ea. Ăsta- i sfatul meu.

– Nu ţi-am cerut aşa ceva, spuse Shane morocănos.

– Şi îţi mai dau un sfat, fie că-ţi place, fie că nu. Uită că fraţii şi sora ta au produs o duzină de nepoţi superbi. Mama şi tata sînt bolnavi că nu au nici unul de la tine. Nu te vor ierta niciodată dacă nu le spui de fata asta a ta.

El mormăi.

– De ce naiba o fi viaţa asta atît de complicată, Bren?

– Pentru că atragi complicaţiile aşa cum atrage un cîine puricii, de asta.

Doi

„Dragă Domnişoară Merry,

E un băiat la şcoală, pe celălalt rînd pe care, nu ştiu de ce, ceva în interiorul meu îl doreşte. Ştii – îl vrea. Să fie, oare, asta dragoste? Să încerc să îl fac să iasă cu mine, chiar dacă el e un ticălos?

Nedumerita"

„Dragă Nedumerită,

Ceea ce simţi tu, draga mea, sînt hormonii din organismul tău care răspund celor di organismul lui. Asta este o dorinţă sexuală. Adevărata dragoste este atunci cînd eşti atras şi de personalitatea unui băiat foarte deosebit, pe lîngă atracţia sexuală. Sfatul meu e să te ţii departe de acest băiat. Nu te irosi într-o iubire mai puţin decît perfectă.

Domnişoara Merry"

Merle se uită la ceas pentru a treia oară în tot atîtea minute. Apoi începu să se foiască pe scaunul ei uitîndu-se la ecranul computerului. Nu mai era bună de nimic de cînd o sunase Ellen pentru a fixa o altă întîlnire. Munca ei, care fusese viaţa însăşi, căzuse jos de tot pe lista priorităţilor în cele zece zile de cînd o văzuse pe Ellen. Gîndurile la fiica ei îi ocupaseră întreaga minte. Bine, o mare parte din ea, căci Shane îşi făcea loc în gîndurile ei ori de cîte ori era neatentă.

Tresări brusc cînd auzi o voce spunînd peste umărul ei:

– Nu crezi că dorinţă sexuală şi hormoni ar putea fi ceva puţin cam îndrăzneţ pentru noua noastră redactor-şef? Cum o cheamă – am uitat, spuse asistenta ei, Louise Miller, care se răsucise de la biroul ei pentru a se uita pe ecranul computerului lui Merle şi pentru a citi răspunsul pe care aceasta i-l dădea **Nedumeritei.**

– Crezi, într-adevăr? întrebă Merle îndreptîndu-se şi recitind scri rea.

– Eu nu, dar...

Louise luă un comunicat din grămada de hîrtii de pe biroul lui Merle şi îl ridică.

– Avis Simmons, aşa o cheamă. Domnişoara Simmons ar putea să creadă, însă. E a patra notă pe care ţi-o trimite în trei săptămîni în legătură cu chestia asta.

Merle luă hîrtia şi o mototoli.

– Cum se poate ca, în ziua de azi, să sugereze că sfatul meu este prea lumesc şi grafic pentru cititoarele mele tinere?

– Poate că ea şi noii proprietari ai revistei consideră că ne îndepărtăm de revoluţia sexuală.

– Crezi că e doar un pretext pentru a mă da afară?

– Aş vrea să pot răspunde cu un nu.

Merle se ridică şi începu să se plimbe agitată, uitîndu-se la fotografiile din şcoală de pe pereţi. De cincisprezece ani îşi transmitea dragostea maternă neîmpli ită tinerelor admiratoare prin intermediul Domnişoarei Merry. Iar ele îi trimiteau de zece ori mai mult. Cît de pustie i-ar fi fost viaţa fără ele.

Oftînd se opri să privească pe geamul ei aflat la al şaselea etaj. Cea de a doua furtună în trei zile trecuse fără prea multă ploaie şi acum vremea se înseninase. Oceanul era de un turcoaz strălucitor în lumina soarelui de după-amiază tîrzie. O ceaţă densă care plutea în partea îndepărtată a podului Golden Gate ameninţa să îşi facă simţită prezenţa deasupra oraşului. Sausalito şi locuinţa plutitoare a lui Shane se aflau undeva la nord de pod. Gîndul la el o făcu pe Merle să se încrunte. Deci el credea că ea nu era foarte radicală, nu? Ce tupeu. Cine se credea, oare?

– Refuz să-mi schimb sfatul. Fetele mele simt nevoia să audă despre responsabilităţile sexuale, spuse ea revenind la biroul ei, după care salvă răspunsul pe care i-l dăduse **Nedumeritei** şi închise computerul.

După aceea se uită la ceas şi îşi simţi inima tresărind. Era timpul. Închise uşa biroului şi scoase o oglinjoară pentru machiaj. În timp ce se aranja, se studia cu un ochi critic. Dincolo de o elegantă structură osoasă şi de o culoare interesantă, nu văzu decît două paranteze care îi încadrau buzele frumoase, iar obrajii îşi pierduseră din rotunjimea pe care le-o dădea tinereţea. Nişte riduri slabe porneau din colţurile ochilor mari, căprui.

– Am nevoie de o operaţie estetică de urgenţă, spuse ea abătută. Arăt ca o babornită.

Louise se întinse pentru a răsuci oglinjoar din mîna lui Merle.

– Cine nu arată astfel cînd se uită în oglinzi măritoare? Dar unde te duci?

– Ellen m-a rugat să iau cina cu ea în seara asta şi să-i cunosc lógodnicul. Sînt atît de emoţionată. Mă temeam că n-am s-o mai văd niciodată, spuse Merle zîmbind veselă, după care se încruntă şi adăugă: Shane va fi şi el acolo.

Louise o privi cu atenţie.

– Doar nu eşti îndrăgostită de el, nu?

– Ce ridicol! Tot timpul ne certăm, spuse Merle punînd la loc oglinda şi fardurile şi

adăugă cu tristeţe: Deşi s-ar putea să existe puţin din dorinţa sexuală a Nedumeritei.

Îşi netezi apoi rochia din lînă peste şolduri.

– Cu domnişoara Legree tot timpul în ceafă, aş spune că a dori sexual un bărbat atît de renumit ca Shane Halloran ar putea însemna necazuri cu N mare, spuse Louise arcuind din sprîncene.

– Atunci poate ar fi bine să-mi urmez propriul sfat, nu? spuse Merle arătînd spre monitorul ei. Dar nu-ţi face griji, totul e sub control. Cînd e vorba de Shane, am destule scuturi emoţionale în jurul meu pentru a apăra Instituţia, adăugă ea şi după ce îşi verifică bijuteriile de la gît şi din urechi, îşi puse un pardesiu maron.

Peste o oră se afla într-un restaurant italienesc pe *Debarcaderul Pescarului,* făcîndu-şi loc printre mesele din localul aglomerat.

Ceilalţi trei se aflau deja la o masă în spate. Ellen sări repede şi îi ieşi în întîmpinare.

– Mă bucur atît de mult că ai putut veni, îi spuse ea după care o luă pe după umeri şi o sărută pe obraz.

Merle îşi îmbrăţişă fiica timp de o secundă, aşa cum dorise de atîta vreme.

– Scumpa mea, aş fi înlăturat pe oricine mi-

fi stat în cale, şopti ea.

Lacrimile care păreau să stea tot timpul foarte aproape de suprafaţă ameninţară să izvorască din nou. Clipi des pentru a le îndepărta cînd Ellen se desprinse de lîngă ea, şi amîndouă se întoarseră spre bărbaţi.

Shane stătea relaxat pe scaunul lui arborînd un zîmbet diabolic. Atrase privirea lui Merle ca un magnet, ceea ce nici nu era de mirare cînd blugii lui aveau găuri în genunchi şi haina de tweed era extraordinar de şifonată. Pe tricoul lui galben mîncat de molii scria *Cei fără locuinţă o fac sub cerul liber,* iar pantofii sport aveau aer condiţionat la degete. Ea se abţinu să facă o remarcă usturătoare; hotărîse, de dragul fiicei ei, să nu lase ca starea explozivă de la ultima lor întîlnire să apară şi atunci.

Chipul lui Ellen radie dragoste şi mîndrie cînd îşi trase logodnicul în faţă. Rob Taylor era un tînăr înalt şi subţire îmbrăcat în costum cu cravată, cu un păr castaniu tuns modern. Strîngerea mîinii lui era caldă, zîmbetul natural, iar Merle îşi spuse că era perfect pentru fiica ei. După un schimb de formalităţi, Ellen spuse arătînd spre masă:

– E şi Shane acolo.

Merle îi aruncă o privire furioasă cînd îl văzu îndreptîndu-se spre ei. În mod incredibil, arăta sexy şi civilizat chiar şi astfel costumat.

– N-am putut să nu-l observ – dar nu dă semne că vrea să dispară prea repede, nu? spuse ea.

Un zîmbet larg se ivi pe faţa lui Shane, car îşi netezi haina cu mîna.

– Astea sînt hainele mele de stradă. Am tot încercat să iau legătura cu nişte fete noi din oraş şi, dacă aş părea înstărit, ar încerca să pună mîna pe mine. Îmi pare rău, n-am avut timp să mă schimb, zise el, dar tonul lui nu păru deloc sarcastic.

Merle îl studie curioasă cum îşi deschei haina.

– Majoritatea bărbaţilor ar fi ispitiţi de toate fetele astea libere.

Shane veni în spatele ei pentru a-şi strecura degetele pe sub gulerul pardesiului şi îi şopti la ureche:

– Pe mine nu mă ispitesc copiii, Merry. Problema mea e cum să rezist unei femei adevărate.

Ea se înfioră din cauza senzaţiei pe care i-o dădură degetele lui pe gît şi păşi repede înainte

lăsîndu-şi haina în mîinile lui.

– Ei bine, încearcă, fă toate eforturile.

Ochii lui sclipiră.

– Eşti pedantă din nou, Domnişoară Merry.

– Iar tu încerci să începi o ceartă, dar eu nu mă las.

– O ceartă mă interesează cel mai puţin, te rog să mă crezi, spuse Shane împăturindu-i pardesiul pe spătarul unui scaun şi făcîndu-i loc la masă.

Ceilalţi se aşezară între ei. Ellen îşi asumă cu foarte mare seriozitate rolul de gazdă.

– După cum vezi, noi am băut deja cîte ceva. Tu ce-ai vrea să bei, Merle?

– Nimic. Sînt mulţumită să stau aici şi mă bucur că sînt cu tine, cu Rob, şi...

Se uită la Shane. Lumina luminărilor scînteie în argintiul din părul ei negru. Privirea lui i se plimbă peste buze, peste bărbia cu gropiţă, îi atinse sînii care împungeau rochia din lînă. Scuturile sus, îşi reaminti ea.

– Ei bine, nu sînt atît de sigură în privinţa ta, spuse ea încruntîndu-se pentru a nu zîmbi.

Cu ochii trişti şi conştienţi, el se bosumflă şi îşi ridică paharul cu apă minerală în semn de salut.

Ellen îl privi nedumerită luînd împunsăturile lor drept animozitate.

– Cred că n-ar fi trebuit să vă invit pe amîndoi în acelaşi timp, dar ştiam că aţi vorbit... şi a trecut atîta vreme de cînd...

Îşi trecu o mînă peste părul negru dîndu-şi seama că încerca apa adîncă doar cu degetele şi deodată atacă direct:

– Ei bine, m-am gîndit că toată povestea legată de sex nu vă mai deranjează la vîrsta voastră.

Shane îi aruncă o privire lui Merle făcînd ochii mari. Apoi îşi trecu mîna peste buze ca pentru a şterge un hohot de rîs. Întorcîndu-se spre Ellen, spuse cu un ton teribil de fals:

– Fetiţo, suflet al meu, chiar dacă am cîteva fire de păr alb, memoria nu mi-am pierdut-o. Mă mai deranjează problemele legate de sex, ah, poate o dată sau de două ori pe an şi aş îndrăzni să bănuiesc că şi pe Merle la fel.

Aceasta nu vru să rîdă cînd Ellen părea atît de serioasă. Aşa că îşi luă paharul cu apă şi se înecă în momentul cînd o înghiţitură întîlni un chicot în gît. Ceea ce îl făcu pe Shane să izbucnească într-un hohot de rîs.

– Ce-i atît de amuzant? întrebă Ellen fără să

înţeleagă nimic.

Rob zîmbi.

– Cred că ai făcut-o de oale, draga mea.

– De ce? Ce-am spus?

Shane o bătu uşor pe mînă.

– Am uitat să-ţi spun cumva că boala de a o face de oaie este ceva genetic din partea mea? Şi eu am aceeaşi problemă, adesea. Nu-i aşa, Merry?

– Aşa e, Shane.

Conversaţia din timpul cinei şi desertului fu animată, prietenoasă şi presărată cu rîsete. Shane continuă să se joace de-a flirtul şi, deşi Merle încercă, nu fu în stare să se ţină foarte bine la distanţă. Privirea ei i-o căuta mereu pe a lui.

Chiar şi Ellen se destinse cînd dezbătură probleme care variau de la familie la politică. Oftă fericită în timp ce îşi beau cafeaua.

– Nu mi-am închipuit că o să vă plac atît de mult. Mă întreb... oare s-ar cuveni să vă rog să veniţi la nuntă şi să-mi staţi alături în biserică? Într-un fel să ţineţi locul părinţilor mei, din moment ce ei... nu pot fi acolo.

O expresie de îngrijorare îi apăru pe chip uitîndu-se cînd la unul, cînd la altul.

Lacrimile îi înceţoşară privirea lui Merle, care se întinse şi îi strînse mîna fiicei ei.

– Scumpa mea Ellen, sînt nespus de încîntată că vrei să-ţi fiu alături în acest moment extraordinar de important.

Shane duse cealaltă mînă a lui Ellen la buze şi ochii îi erau ciudat de strălucitori.

– Puţin îmi pasă dacă se cuvine sau nu, draga mea. O să vin cu tot cu clopoţei.

– Mă bucur atît de mult! spuse Ellen după care îşi retrase mîinile şi se uită la ceas. Oh, Doamne, nu-mi-am dat seama că s-a făcut atît de tîrziu. La şase mîine dimineaţă trebuie să fiu la laborator, aşa că ar trebui să mă duc acasă să mă culc.

Se ridică şi îi îmbrăţişă, întîi pe Merle, iar după cîteva secunde îl trase pe Rob în timp ce îşi luau la revedere.

Merle zăbovea afară cu Shane, ascultînd muzica romantică ce se auzea din restaurant. Era plăcut la debarcader, aerul fiind încărcat cu

parfumul valurilor agitate. Cerul era foarte întunecat şi numai stelele cele mai strălucitoare se puteau zări peste sclipirea luminilor de pe stradă. O lună imensă atîrna deasupra magazinelor.

Era mult prea conştientă de trupul înalt al lui Shane lîngă al ei pentru a se simţi bine. Un tremur îi străbătu şira spinării şi îşi strînse pardesiul mai mult, ca şi cum acel gest l-ar fi îndepărtat pe el sau ar fi apărat-o pe ea de ea însăşi – sau ambele la un loc. Ştia că ar fi trebuit să plece, dar nu făcea primul pas care să o îndepărteze de el.

Shane stătea cu mîinile în buzunare, jucîndu-se cu mărunţişul şi mutîndu-se de pe un picior pe altul. Ei îi trecu prin minte că se purta ca un băiat timid, dar ştia că era prea mult un bărbat de lume pentru ca aşa ceva să fie posibil.

După puţin timp spuse:

– Merry, aş vrea să-mi cer scuze pentru faptul că m-am certat cu tine sîmbăta trecută.

Ochii i erau calzi şi sinceri.

– Habar n-am de ce am spus toate acele lucruri, pentru că nu cred nici măcar jumătate din porcăriile alea. Parcă intrase un demon în mine.

Ea începu să rîdă şi îşi împreună mîi ile în dreptul pieptului.

– Mă bucur că ai deschis discuţia. Nu a fost numai vina ta. Şi eu am spus cîteva lucruri pe care le regret. E de neînţeles cum doi oameni mari, educaţi, inteligenţi şi adulţi au putut să se ciondănească de parcă ar fi fost doi copii. Îţi accept scuzele dacă le accepţi şi tu pe ale mele.

– S-a făcut.

Tăcură cîteva clipe ca şi cum ar fi vrut să amîne momentul despărţirii.

– A fost plăcut în seara asta cu cei doi, nu? spuse Shane, în cele din urmă.

– Ah, da. Mi se pare ca într-un vis sau ca un dar să o am pe Ellen din nou în viaţa mea.

– Ai dreptate. Totdeauna mi-am dorit să fiu tată. Nici nu pot să mă gîndesc cîţi ani din viaţa ei am pi rdut. E atît de serioasă şi de controlată, încît mă întreb cum ar fi fost dacă am fi crescut-o noi.

– Şi eu mi-am pus întrebarea asta.

Un profund regret cauzat de pierderea copilului ei – şi al lui Shane – îi crescu în piept. Acele emoţii ascunse o făcură să-i spună noapte bună:

– Ar trebui să mă duc acasă acum.

– Unde ţi-e parcată maşina? Te conduc pînă acolo.

Merle îşi puse geanta pe umăr şi se cupri cu braţele.

– Eşti foarte generos dacă stăm să ne gîndim că e parcată la vreo douăzeci de mile distanţă în Lafayette.

– Şi atunci cum ai de gînd să ajungi acasă?

– O să iau tramvaiul şi apoi trenul *Bart*.

– Te duc eu acasă.

Merle îi aruncă o privire pe furiş. Umbrele nopţii îi întunecaseră părul şi îi făcuseră pete sub ochi dîndu-i o aură misterioasă. După felul în care îi răspunsese toată seara, ar fi trebuit să fie nebună să plece singură cu el.

– Îţi mulţumesc, Shane, dar sînt obişnuită să mă descurc singură, spuse ea categoric şi porni spre staţia de tramvai bine luminată care se afla la cîteva blocuri distanţă.

El o apucă de braţ şi o opri.

– Dumnezeule, femeie, dar nu poţi să umbli prin San Francisco la ora asta. Ai putea fi jefuită sau chiar mai rău. Lasă-mă să te duc acasă!

Ea îşi eliberă braţul.

– Dumnezeule, omule, după felul cum mergi tu cu motocicleta aia a ta, aş fi mai în siguranţă

cu tîlharii.

El făcu o mutră spăşită.

– Bănuiesc că ai văzut ce am făcut sîmbătă pe autostradă, nu?

Ea încuviinţă încet, amintindu-şi că neglijenţa lui o speriase atît de mult.

– Ei bine, să ştii că nu merg mereu aşa. Şi, î ra asta, sînt cu maşina.

– Mulţumesc, dar prefer să nu merg, spuse ea pornind din nou spre staţie şi strîngîndu-şi poşeta în braţe.

Shane veni imediat după ea.

– Nu vrei să mergi cu mine pentru că nu m-ai iertat pentru ceartă, nu?

Ea grăbi pasul şi tocurile îi răsunau pe pavaj.

– Te iert, dar asta nu înseamnă că vreau să fim prieteni.

– Am spus eu ceva despre a fi prieteni? Am spus? Nu fac altceva decît să mă ofer să te duc acasă.

– Ah, da, şi toate privirile alea pe care mi le runcai la restaurant?

– Care priviri? întrebă el şi dădu cu piciorul într-o pietricică de pe trotuar. Ei şi ce dacă am flirtat şi eu puţin? Aş putea spune cu siguranţă după reacţia ta că nu te-ai simţit insultată. Ba aş

fi putut să jur că eşti chiar receptivă.

Faptul că el se afla atît de aproape de adevăr era prea mult pentru ea.

– Dumnezeule, Shane, du-te acasă! Mi-am purtat de grijă perfect timp de douăzeci şi trei de ani fără să fii lîngă mine!

Îşi dădu seama deodată că ridicase glasul. Oprindu-se brusc îşi apucă poşeta care îi alunecase de pe umăr.

– Ascultă-mă, te rog! Sîntem singuri de un sfert de oră doar şi ne certăm deja.

Shane se opri şi-şi ridică bărbia surprins.

– Aşa e, nu? Şi eu care abia mi-am cerut scuze pentru data trecută.

Merle îşi dădu la o parte părul de pe faţă.

– Bănuiesc că asta ne arată ce s-ar fi întîmplat dacă am fi crescut-o noi pe Ellen. Ne-am fi certat probabil din prima zi şi i-am fi distrus viaţa.

El deschise gura, apoi o închise la loc şi zîmbi.

– Primul impuls a fost să te contrazic că n-ar fi fost aşa, dar bănuiesc că n-aş fi făcut altceva decît să-mi înfrîng punctul de vedere.

Merle începu să rîdă.

– Bine, condu-mă pînă la staţia de tramvai.

Sînt gata să recunosc că mi-e frică să merg pe jos singură. Am fost doar încăpăţînată.

– Bine, atunci o să recunosc şi eu că n-am fost atît de îngrijorat pentru tine cît aş fi vrut să mai stau cu tine puţin.

– Vezi cît de imposibili sîntem? spuse ea începînd să meargă încet, poala pardesiului legănîndu-se în jurul pi ioarelor ei subţiri.

El înaintă agale alături, mersul şchiopătat dînd un ritm ca de jazz mersului său. Genunchii i se vedeau prin găurile franjurate ale pantalonilor cînd făcea cîte un pas lung la doi de ai ei pe tocuri înalte. Era atît de solid şi vital; o deruta faptul că fizic se simţea în deplină siguranţă alături de el, dar din punct de vedere sentimental, atît de nesigură.

Staţia de tramvai era punctul terminus. Mulţimea de călători era cuprinsă într-un cerc de lumină de la felinarul de pe stradă, iar mirosul sărat al oceanului şi întunericul nopţii îi izbea din spate. Un tînăr muzicant de stradă cînta un cîntec de dragoste dureros de frumos la chitară. cutia instrumentului fiind deschisă alături pentru a primi donaţiile.

Stînd dincolo de grupul de turişti, Merle îşi concentr˘ întreaga atenţie asupra bărbatului de

lîngă ea.

După cîteva clipe, Shane lovi cu vîrful adidasului găurit într-o învelitoare de gumă de mestecat.

– M-am gîndit la certurile noastre. S-ar putea să devină o problemă, să ştii.

Merle îi zîmbi cu tristeţe.

– Mă îndoiesc că ne vom vedea destul pentru a ne face griji pentru asta. Nu prea frecventăm aceleaşi cercuri.

– Dar ne vom întîlni la nunta lui Ellen. Crezi că o să ne putem înţelege pentru asta?

Zîmbetul ei deveni nesigur.

– Ah, uitasem.

– Nu cred că i-ar plăcea să ne scuipăm ca pisicile în timp ce ea intră în biserică.

– De data asta sînt de acord cu tine, spuse ea gînditoare. N-am făcut nimic altceva pentru Ellen, aşa că măcar ne putem preface prietenoşi în aşa fel ca nunta ei să fie ceva deosebit.

– Aici nu te pot contrazice, spuse el zîmbind şi tachinînd-o din privire. Vezi ce bine ne înţelegem? Cred că o să putem încheia o înţelegere, cel puţin pînă şi în timpul nunţii. Vrei să o pecetluim cu o strîngere de mînă? spuse el întinzîndu-i mîna.

Merle o privi întrebîndu-se ce îşi închipuia el că este inclus într-o înţelegere. După un moment de ezitare, încuviinţă morocănoasă şi îşi lăsă mîna mică într-a lui. Palma lui bătătorită îi stimulă pielea fină atît de mult încît avu o senzaţie de topire în tot restul trupului care se instală în nucleul ei. Răsucirea colţurilor gurii lui îi spunea că era conştient de reacţia ei. Îşi trase mîna înapoi frecînd-o de pardesiu.

Cu inima bătîndu-i cu putere, ea îşi întoarse privirea spre chitarist abia auzindu-i muzica, însă. Îi mulţumi în gînd Domnului cînd tramvaiul opri cu un scîrţîit de roţi pe şinele de fier.

După ce pasagerii dinăuntru coborîră, cel care se ţinea de bară împinse vagonul pe platformă şi în jurul acesteia pregătindu-se să se îndrepte spre oraş. Cînd dădu semnalul, mulţimea care aştepta, dădu năvală. Shane îşi făcu loc deschizîndu-i drum lui Merle şi o ajută să se aşeze pe o banchetă de afară.

În cîteva clipe, fiecare centimetru de spaţiu atît din interior, cît şi din exterior era ocupat. Omul dădu drumul frînei şi sună clopoţelul. Shane se ţinu de bară şi făcu cîţiva paşi pe lîngă tramvai.

– Nu vrei să merg cu tine?

Merle zîmbi, gropiţele dansînd în colţurile gurii ei, şi întinzîndu-se printre două persoane, îi atinse obrazul.

– Nu, mulţumesc dragul meu, nu sîntem î siguranţă împreună.

Shane se urcă pe platformă zîmbind.

– Draga mea, vrei să spui că această înţelegere a noastră ar putea fi o judecată de foc?

– Exact asta vreau să spun şi nu suport să-mi ard degetele.

– Păi, sună promiţător.

Ea scutură din cap categoric, încît şuviţe de păr auriu-alb îi loviră obrajii.

– Numai în fanteziile tale cele mai nebuneşti.

El rîse şi ochii lui albaştri abătuţi spuseră foarte mult, după care sări din tramvai şi îi arătă degetele mari.

Merle avu o puternică senzaţie de pustietate cînd vagonul înaintă urcînd cu greu primul deal, lăsîndu-l pe Shane în urmă. Recunoscu în acea senzaţie un avertisment de a nu fi nesăbuită. Era periculos să ia în serios atracţia dintre ea şi Shane.

Doar dacă... îşi spuse ea, dar apoi scutură din cap din nou. Nimic nu putea ieşi, în cele din

urmă – erau complet diferiţi. Cel mai bine era să aibă grijă să nu mai rămînă singuri altă dată. Din fericire. nu mai avea motiv să îl vadă pînă la nuntă, care avea să aibă loc peste mai mult de patru luni.

Însă, în ciuda raţionamentului i corect, nu era liniştită, şi simţi un gol în inimă ca şi în stomac cînd tramvaiul coborî cu viteză partea cealaltă a dealului.

Trei

„Dragă Domnişoară Merry,

Am paisprezece ani şi mie şi prietenului meu ne place să stăm de vorbă liniştiţi în camera mea cu uşa închisă. Nu avem de gînd să facem nimic altceva decît să ne sărutăm, dar mama se comportă ca şi cum am face orgii. Cum aş putea să o conving că mă pot controla?

Neînţeleasa"

„Dragă Neînţeleasă,

La paisprezece ani, libidoul îi este încă necunoscut unei femei, draga mea. Nici nu ştii ce copleşitoare poate fi sexualitatea! Un sărut inocent poate stîrni o dorinţă atît de puternică pentru raportul sexual încît din controlul tău poate să nu mai rămînă nimic. Draga mea, trebuie să te sfătuiesc să-ţi explorezi iubirea în public cu uşile deschise şi cu lume în jur.

Domnişoara Merry"

Duzine de scrisori de la adolescente veneau în fiecare zi. Merle şi Louise împărţeau responsabilitatea de a le răspunde. Neînţeleasa era una din cele ale lui Merry. Scoase scrisoarea şi o vîrî într-un plic.

– Mă întreb dacă micuţa Domnişoară Neînţeleasă îmi va asculta sfatul? Sînt totdeauna atît de sigure că ştiu totul la vîrsta asta.

Louise rîse uşor.

– Ai spus raport sexual, e destul de clar ca să-i atragă atenţia, spuse ea şi îi întinse o

punguţă albă. Vrei o bomboană cu scorţişoară?

Merle scoase o bomboană şi o vîrî în gură. Răsucindu-şi scaunul spre fereastră, se descălţă de pantofi şi se lăsă pe spate să admire priveliştea în linişte. Pescăruşii pluteau graţios deasupra golfului. Soarele amiezei strălucea pe ţărm, dar ceaţa permanentă aştepta chiar dincolo de pod.

Aşa cum se întîmpla prea adesea, în ciuda scuturilor ei, Shane îi apărea în minte. Merle răsucea bomboana în gură cu limba întrebîndu-se de ce el o afecta atît de puternic. Era atrăgător, fără îndoială. Majoritatea bărbaţilor ajungeau la vîrsta mijlocie cu burtă şi chelie, dar nu Shane. Totuşi, ieşise cu bărbaţi care erau mult mai chipeşi, vreo doi considerabil mai tineri, dar nu îi stîrniseră atît de mult dorinţa sexuală.

Răsucindu-şi limba pe după bomboană, se lăsă să plutească într-o serie de gînduri vagi despre viaţa lui de zi cu zi. Se întîlnea, oare, cu multe femei – bineînţeles că da, fiindcă nu era genul de bărbat care să ducă o viaţă de călugăr. Nu îi plăcea să şi-l închipuie cu alte femei. Se închipui pe sine în acele imagini, în schimb.

Sună telefonul; ridică receptorul şi răspunse visătoare:

– Merle Pierce la telefon.

– Bună, domnişoară Merle Pierce, spuse Shane imprimînd o oarecare prezenţă gîndurilor ei.

Ea sări imediat în capul oaselor şi înghiţi bomboana, ceea ce o făcu să se înece puţin cînd îi alunecă pe gît.

– Nu te simţi bine?

– Ba da. Mă simt foarte bine, spuse ea făcîndu-şi aer. Nu mă aşteptam să fii tu, atîta tot.

– Ah, asta-i tot? Bine atunci.

Suna ca şi cum ar fi stat cu picioarele urcate pe birou.

Nu mai putea suporta să şi-l închipui Încălţîndu-se la loc, îşi readuse scaunul î dreptul biroului şi îşi netezi fusta.

– Cu ce-ţi pot fi de folos?

– Trebuie să stăm de vorbă.

– Te ascult, sînt numai urechi.

– Eu nu sînt genul de om care să-şi rezolve problemele prin telefon, trebuie să am persoana respectivă în faţă ca să-i văd expresia cînd vorbesc – probabil că îşi spune cuvîntul avocatul din mine. Ne putem întîlni undeva?

Cum ea nu îi răspunse imediat, spuse:

– E ceva important, am nevoie de sfatul tău

în ceea ce o priveşte pe Ellen. De fapt, am nevoie de aprobarea ta.

– Sfatul şi aprobarea mea?

Curiozitatea îi întrecu rezerva.

– Unde vrei să ne întîlnim?

– Mă gîndeam să luăm cina împreună.

– Shane!

– Nu te enerva. Nu vor mai fi alte motive, promit. Sper că n-ai uitat înţelegerea.

– Fără cină.

– Bine, atunci să vin la tine la birou?

– Nu! exclamă Merle închipuindu-şi ce vîlvă ar fi stîrnit dacă ar fi apărut la *Sora mai mică*. Poate bem o cafea undeva. Am terminat ce aveam de făcut aşa că acum sînt liberă.

– Bine. Ne întîlnim la *Riley's Place* la cîteva blocuri distanţă de biroul tău peste o jumătate de oră. Da?

– Da, spuse ea şi după ce închise scoase oglinjoara din sertarul biroului.

Louise o urmări cu interes cum îşi reîmprospăta fardul.

– Arăţi foarte ciudat. Eşti sigură că nu începe din nou ceva între voi doi?

Merle îşi prinse părul platinat în creştetul capului lăsînd doar cîteva şuviţe pe lîngă faţă.

– Nu începe nimic. Îl cunosc pe Shane foarte bine.

După ce îşi puse taiorul, se uită nervoasă la costumul bleumarin şi trase de gulerul bluzei albe.

– Aş vrea să-mi schimb stilul, totdeauna arăt aşa... ca o fată bătrînă!

Louise scoase un oftat exagerat şi scoase o eşarfă înfloratăşi o pereche de cercei lungi din ultimul sertar al biroului. Merle îşi aruncă eşarfa pe umăr şi îşi prinse cerceii în urechi, după care aprobă satisfăcută privindu-se în oglindă.

– *Merçi,* spuse ea şi ieşi repede din birou.

Parcurse distanţa de două blocuri dintre biroul ei şi *Riley's Place*, ajungînd numai cu zece minute întîrziere.

Shane o aştepta afară. Aproape că nici nu îl recunoscu în costumul cenuşiu cu vestă peste o cămaşă albă, cravată maron şi ţinînd o servietă sub braţ. Deodată nu mai era bărbatul pe care era atît de sigură că îl cunoaşte. Emana o forţă şi o siguranţă pe care nu le mai observase la el pînă atunci.

Zîmbi cînd o văzu apropiindu-se şi îi mişcă un cercel cu degetul.

– Arăţi bine.

Ea se îndepărtă repede.

– *Merçi,* şi tu arăţi bine. Credeam că nu mai ai altceva în afară de tricouri şi blugi.

– A trebuit să mă îmbrac aşa ca să fac impresie la o întîlnire pe care am avut-o astăzi, spuse el îndepărtînd o scamă imaginară de pe mînecă, după care îi deschise uşa. Acum, după ce ne-am admirat reciproc, putem să intrăm?

Merle trecu pe lîngă el şi îi simţi mirosul bărbătesc de mosc şi de colonie. Îşi strînse poşeta şi mai mult avînd impresia că un magnet o atrăgea spre el.

Privind în jos spre ea, el o mirosi.

– Miroşi a scorţişoară – mă face să vreau să te gust. Ce parfum e?

Ea rîse uşor.

– Secret.

Localul irlandez avea un bar separat printr-o balustradă de alamă de partea unde se servea masa şi unde canapele cu speteze înalte se înşiruiau de-a lungul unor pereţi îmbrăcaţi în panouri de lemn. Chiar şi atunci la începutul amiezei era un număr mare de clienţi, oameni aflaţi în pauza de masă şi turişti, care beau bere neagră şi ascultau muzică irlandeză.

Riley, proprietarul, îl întîmpină pe Shane ca şi

cum ar fi fost un prieten demult pierdut, bătîndu-l pe spate şi strigînd:

– Hei, dacă ăsta nu e băiatul lui Pat Halloran! Nu te-am mai văzut de vreo lună. Unde ai mai ajuns, băiete?

Shane îşi atinse atunci creştetul capului.

– Păi, la vreun metru optzeci şi cinci, Riley.

– Ah, tot şmecher ai rămas! spuse Riley conducîndu-i într-un colţ mai departe de zgomot şi vînzoleală. Ăsta e separeul meu. E bine? întrebă el foindu-se în jurul lor. Să vă aduc nişte bere sau ceva rachiu?

Shane ridică din sprîncene întrebînd-o pe Merle:

– Ce zici?

Ea scutură din cap.

– Nu mi-a plăcut niciodată, dar tu poţi să bei.

– E prea devreme. Riley face un ceai nemaipomenit. De asta ce zici?

La încuviinţarea ei, Riley aduse un ceainic aburind, două ceşcuţe şi farfurioare din porţelan, o farfurie cu biscuiţi şi spuse că totul era gratis. După ce plecă, Merle dădu drumul hohotului de rîs pe care şi-l reţinuse.

– Cum se face că-l cunoşti? E ci importat din County Cork?

Shane zîmbi.

– Accentul lui Riley e mai sărat decît carnea de vită sărată cu varză. Părinţii lui au venit în California împreună cu bunicii mei cînd cu goana după aur, aşa că, într-un fel, face parte din familie. Tata şi băieţii găsesc că localul ăsta e minunat, spuse el aruncîndu-i o privire. Dar, dacă nu-ţi place, mergem în altă parte.

– Nu. Îmi place foarte mult. E minunat, spuse ea sorbind din ceaşca de ceai *Earl Gray.*

Shane îşi puse zahăr în ceai şi îl amestecă.

– Mi-ai cunoscut vreodată familia? Nu-mi amintesc.

– De cîteva ori, spuse ea privindu-l.

Fragmente de amintiri ţîşniră din marele depozit pe care încercase atît de mult să-l îngroape şi să-l uite.

– Îmi amintesc doar cum casa ta exploda de vorbărie zgomotoasă şi mari personalităţi. Eu eram obişnuită să fiu un unic copil într-o familie liniştită şi la locul ei, aşa că mă speriau de moarte.

Chipul lui fu luminat de un zîmbet.

– Reacţionai astfel probabil din cauza celor ce făceai cu fiul lor.

Merle roşi, pe jumătate de furie, pe jumătate

de stînjeneală.

Shane îşi lărgi nodul de la cravată ca şi cum l-ar fi sugrumat şi îşi descheie primul nasture al cămăşii.

– Fiindcă veni vorba de familia mea, despre asta voiam să discutăm, spuse el scărpinîndu-şi un obraz. Ştiu că n-ai fi vrut să se facă public trecutul nostru, dar a trebuit să le spun alor mei de Ellen. Nu sînt genul de oameni de care să ascunzi o nepoată.

Merle se cutremură întrebîndu-se ce or fi crezînd despre ea.

– Cum au reacţionat?

Ochii lui scînteiară.

– Dacă aş mai fi avut optsprezece ani, mi-ar fi tras o bătaie bună pentru ce ţi-am făcut, dar acum nu mai pot face nimic.

Îşi sprijini coatele pe masă ţinînd linguriţa vertical în ceaşcă doar cu vîrful degetului şi o privi neliniştit.

– Vor s-o cunoască pe Ellen, dar i-am mai amînat. Tu ce zici?

– Păi... nu ştiu ce să spun. Nu m-am gîndit că va merge mai departe de noi doi.

Cu ochii plecaţi, ascultă orchestra irlandeză întînd peste rîsetele celorlalţi.

– Nu mi-o imaginez pe metodica noastr˜ Ellen alături de familia ta. Cu toate acestea, şti că e foarte singură de cînd au murit... părinţii ei, continuă ea ridicîndu-şi privirea. Nu eu trebuie să hotărăsc, ci Ellen. De ce n-o întrebi pe ea ce vrea să facă?

Shane îi atinse mîna cu vîrful unui deget.

– Eşti o femeie drăguţă şi deloc egoistă, Merry. Ştiai asta?

Ea simţi un val de căldură.

– Şi tu eşti un bărbat drăguţ şi deloc egoist. A fost foarte frumos din partea ta că mi- i cerut părerea înainte să faci ceva.

Zîmbetul lui Shane se înmuie cînd îi văzu acceptarea pe faţă. Îi contură din ochi buzele şi obrazul şi apoi îi captă privirea.

Sperî tă dintr-odată, Merle se uită în jos, dar fu vrăjită de vederea buzelor lui răsfrînte. Îşi atinse buzele cu vîrful limbii, dorindu-i sărutul. Dorindu-l pe el.

Avu nevoie de o mare voinţă pentru a-şi desprinde privirea, iar mîna îi tremura cînd ridică ceaşca pentru a-şi umezi buzele uscate cu puţin ceai. Ceaşca zăngăni cînd o puse la loc pe farfurioară. Logica îi spuse că terminaseră ce avuseseră de discutat şi că ar fi fost timpul să

plece, dar ceva din interior o ruga să mai stea cu el. Îşi mişcă picioarele, dar nu se putu decide să se ridice. Cîteva minute în plus nu puteau fi dăunătoare; cel mult un sfert de oră, după care avea să plece.

Rupînd un biscuit pentru a da de lucru mîi ilor, începu o discuţie neutră:

– Spuneai că te-ai îmbrăcat aşa pentru o întîlnire importantă. Credeam că nu faci altceva decît să le reprezinţi pe fetele necăjite.

Întrebarea ei îl smulse pe Shane dintr-o luptă interioară cu sine. Trăgînd adînc aer în piept, îşi schimbă poziţia şi se aplecă înainte proptindu-şi bărbia în pumni.

– Îţi aduci aminte de cel mai bun prieten al meu din liceu, Barney Krenshaw? Sîntem în avocatură şi eu, şi el şi tatăl lui împreună cu mulţi alţi cunoscuţi de-ai lor. Din fericire, îmi susţin cauza şi îmi acordă foarte multă libertate.

– Îmi amintesc foarte vag. Aş putea să te întreb cîte ceva despre cazul la care lucrezi acum?

El zîmbi.

– Întreabă orice vrei. Actuala mea clientă şi cu mine am spus totul reporterilor la o conferinţă de presă chiar acum vreo or

Reprezint o tînără care îşi dă în judecată tatăl vitreg pentru faptul că a abuzat de ea fizic şi psihic pe vremea cînd era copil, spuse el zîmbind şi atingînd uşor servieta care se afla lîngă el pe canapea. E un caz nemaipomenit pentru cineva interesat de aşa ceva.

Merle se îndreptă încruntîndu-se.

– Cum poţi fi atît de volubil în legătură cu ceva atît de groaznic cum este abuzul de copii?

Un fulger de furie lumină ochii lui.

– Ei, haide, Domnişoară Merry, multe lucruri îngrozitoare se întîmplă pe lumea asta şi eu le-am văzut pe străzi. Oftatul şi gemutul nu servesc la nimic. Singurul mod de a face ceva este să te ridici şi să te faci auzit.

Ea zîmbi aprobator.

– Iartă-mă, ai dreptate, bineînţeles. Şi ai demonstrat foarte bine acest lucru de-a lungul anilor, spuse ea aplecîndu-se puţin, cu coatele sprijinite pe masă şi cu bărbia în podul palmei. Povesteşte-mi despre fata asta.

– A fugit de acasă la cincisprezece ani pentru a scăpa de abuzuri şi a bătut străzile, făcînd prostituţie vreun an. Dar a fost destul de deşteaptă şi a avut destul curaj pentru a se ţine departe de droguri şi s-a chinuit să iasă din

mizerie. De atunci îşi cîştigă existenţa frumos, deşi mă îndoiesc că Domnişoara Merry ar fi de acord.

Merle îl privi gîndindu-se la toate posibilităţile.

– Mi-e teamă să întreb, dar cum îşi cîştigă existenţa?

– Păi... n-a avut diplomă de absolvire a liceului, dar pînă la vîrsta de cincisprezece ani a fost crescută într-o familie înstărită cu scopul de a deveni o femeie frumoasă şi echilibrată – calităţi perfecte pentru a deveni o preţuită prostituată de bordel.

Ea îşi ridică bărbia şi spatele i se făcu rigid.

– Doar nu consideri că a fi fată de bordel este un pas înainte! Ce dezgustător!

Sprîncenele lui se uniră defensiv.

– E mult mai sigur decît lucrul pe stradă! Nu spun că ar fi visul oricărei mame pentru fiica ei, dar tot ce ştiu e că luptă să se ridice. Aşa a aflat că i s-ar putea plăti pentru copilăria pierdută.

Realitatea vieţii acelei biete fete începu să îşi facă loc şi Merle încuviinţă încet.

– Da, înţeleg.

– Şi am de gînd ca aceia care au greşit să dea socoteală, spuse el, iar ochii îi erau plini de

viaţă, chipul viguros şi vocea agresivă.

Ea zîmbi stins.

– Are noroc că te are drept avocat – cu expresia asta ai putea convinge juraţii de orice.

El izbucni în rîs.

– Numai timpul va spune.

Îşi ridică ambele mîini, cu palmele în sus şi se strîmbă.

– Dacă nu-mi bagi pe gît acest ultim biscuit, o să continui aşa toată după-amiaza şi o să te plictisesc de moarte.

Merle se aplecă înainte.

– Nu sînt plictisită, ci fascinată de ceea ce faci.

Un zîmbet de plăcere apăru pe chipul lui.

– Drăguţ din partea ta, dar acum ţi-a venit rîndul. Ce altceva mai faci în afară de scrierea unui articol lunar?

Ea îşi ridică mîinile pentru a atinge părul strîns în creştetul capului şi ochii îi deveniră gînditori.

– Nimic atît de captivant ca munca ta. Răspund scrisorilor de la fete şi le aleg pe cele pe care le publicăm. Călătoresc puţin vorbind despre sexualitate la cluburile şi şcolile de fete din toată ţara. De fapt, chiar voi pleca într-un

astfel de turneu pentru o lună peste aproximativ o săptămînă. Tot spun că o să scriu o carte despre maturizare pentru fetişcanele mele, dar se pare că nu ajung să o fac ni iodată.

Shane asculta cu capul înclinat privind-o atent.

– Fetişcane?

Ea zîmbi cu afecţiune.

– Fetişcanele mele sînt tinere femei care trebuie să înveţe să lupte pentru demnitatea şi drepturile omului pe care le susţii tu. Le învăţ să se aştepte numai la lucruri foarte bune de la viaţă şi că absolut nimeni nu are dreptul să se folosească sau să abuzeze de ele. Aşa cum s-a întîmplat cu clienta ta.

– Foarte bine, spuse el zîmbind mai întîi, dar apoi redevenind serios. N-ar fi trebuit să fiu ironic atunci cînd m-am referit la Domnişoara Merry. Am făcut-o doar pentru că m-ai refuzat şi mi-ai rănit sentimentele. De unde ai atîta înţelepciune?

Merle adună firimiturile într-o grămăjoară pe masă şi apoi îşi ridică privirea spre el.

– E foarte uşor să mă pun în pielea lor di moment ce îmi amintesc încă perfect cum e să fii derutată şi îndurerată.

Shane încuviinţă avînd o expresie de înţelegere şi regret.

– Au fost vremuri neplăcute.

Timp de cîteva minute ascultă balada irlandeză care se cînta, după care o privi pe Merle.

– Dar atunci cînd nu lucrezi? Există bărbaţi în viaţa ta? Cineva deosebit?

– Cunosc cîţiva bărbaţi cu care mă văd uneori, dar nimeni deosebit. Tu?

– La fel, există cîteva femei cu care ies cîteodată, dar nici una nu e importantă.

Ea îl privi şi chipul lui invita la confidenţe.

– N-am prea avut noroc să-i păstrez pe cei la care am ţinut cu adevărat.

– Ţi-ai iubit mult soţul?

– Bănuiesc că da, aşa cred. Nu atît de mult...

Fu gata să spună „cum te-am iubit pe tine", dar alese altceva mai sigur:

– Nu l-am iubit atît de mult cum ar fi trebuit. Probabil că de aceea a eşuat căsnicia noastră. Cu toate că motivul a fost acela că nu puteam rămîne însărcinată.

Shane, care privea în jos, jucîndu-se cu ceaşca, îşi ridică deodată privirea.

– Nu mi-am închipuit că n-ai putut avea copii.

Trebuie să fi fost o lovitură extraordinară după tot ce-ai păţit cu Ellen.

– Da, poţi s-o mai spui o dată, spuse Merle urmărindu-i degetele bronzate care încercuiau ceaşca. Soţul meu şi cu mine ne-am dus la o clinică specializată în tratamente împotriva sterilităţii, dar n-am avut noroc cu soluţiile simple, iar el n-a vrut să se complice cu vreo fertilizare sau altele de genul ăsta. Atunci a lăsat o altă femeie însărcinată... în timp ce noi încă mai încercam. Au avut copilul exact după ce s-a pronunţat divorţul. Încă îl mai urăsc puţin pentru asta.

Shane îşi plimbă privirea peste chipul ei – încet, nu seducător.

– Cred că şi eu îl urăsc, chiar dacă nu-l cunosc, spuse el privind-o cu compasiune. De ce nu te-ai recăsătorit pentru a face un tratament cu un alt soţ?

Merle se uită melancolică la umerii lui laţi, la pulsul gîtului, la pieptul larg de sub vestă.

– Nu ştiu... ajunsesem să mă satur de implicaţii romantice. Au trecut opt ani şi încă mi-e teamă că aş putea fi rănită din nou.

El încuviinţă înţelegător.

– Te-ai gîndit vreodată să faci tratament şi să

concepi singură?

– Ştiu că asta e la modă acum, dar eu sînt destul de demodată şi consider că un copil are nevoie de o familie tradiţională, cu o mamă, un tată şi stabilitate.

După aceeá găsi că spusese destul despre sterilitatea ei şi îl privi ridicînd o sprînceană.

– De ce? Îmi faci cumva vreo propunere? Ai vrea să donezi spermă sau ce?

Zîmbetul i se întinse pe toată faţa.

– Nu. Dacă vreun pic din sperma mea va găsi un cămin, poţi să fii al naibii de sigură că voi fi şi eu acolo şi voi iubi rezultatul.

Ea îl privi o clipă mai mult, mişcată, şi întări respectiva posibilitate, după care scutură di cap cu fermitate.

– Nu, e prea tîrziu pentru mine să fiu mamă. Chiar dacă aş fi de acord cu ideea unui singur părinte, tot sînt prea bătrînă pentru a mai fi însărcinată. Dacă, prin cine ştie ce minune, aş rămîne însărcinată, mi-aş face probleme că ceva ar fi în neregulă cu copilul, adăugă ea şi zîmbi. Dar, într-un fel, sînt mamă. Fetişcanele mele sînt copiii pe care nu i-am avut ni iodată.

El aprobă din cap.

– Cred că şi eu mă simt ca un tată pentru

fetele cu care lucrez. Deşi sînt destule ca să facă un părinte să se apuce de băut.

Tăcură o vreme, ascultînd muzică. Shane fu cel care rupse tăcerea.

– Am într-un fel aceeaşi problemă ca ti în legătură cu implicarea. M-am simţit lovit şi rănit cînd mariajul meu n-a reuşit. Chiar şi cînd ştiam că era vina mea.

Merle se aplecă înainte şi îşi sprijini bărbia pe degete privindu-l.

– Sînt convinsă că n-a fost numai vina ta.

– Nu, de data asta, á fost a mea. Soţia mea a făcut tot posibilul să meargă. I-am dăruit o mulţime de lucruri, o casă frumoasă pe dealurile Oakland, un cont nelimitat, dar nu o puteam iubi aşa cum voia ea. Ca şi cum i ima mi-ar fi fost încuiată undeva şi nu puteam găsi cheia.

Shane ridică ceaşca şi se strîmbă după ce gustă din ceaiul care se răcise, după care o puse cu grijă la loc pe farfurioară.

– După aceea mi-am cercetat foarte mult sufletul şi mi-am dat seama în final că lipsea ceva din mine. Nu sînt sigur că sînt în stare de o iubire gen căsnicie. Sună ridicol?

Ea îi cuprinse cu degetele încheietura mîi ii.

– Nu, Shane, sună trist. Mă face să-mi vină

să plîng.

– Eh, acum înţelegi de ce nu-mi plac legăturile permanente. Nu e drept să-i ofer unei femei jumătate de măsură. Ai făcut bine cînd ai fugit de mine. Nu reprezint un lucru bun.

Îşi aşează cealaltă mînă peste a ei pe încheietura lui.

Ceva părea să îi lege pe amîndoi pornind de la strîngerea mîinilor şi de la regretele lor comune. O sperie puţin. Îşi eliberă mîna şi rupse repede tăcerea cu o întrebare:

– Nu mi-ai spus că locuieşti în Sausalito? Trebuie să fie cu totul altfel decît pe dealurile Oakland.

Shane zîmbi.

– Ai văzut vreodată o locuinţă plutitoare?

– Nu, recunoscu ea scuturînd din cap. Spune-mi cum e.

– Seamănă puţin cu..., spuse el privind în gol o clipă, dar apoi clătină din cap. O descriere n-ar putea da o adevărată impresie. Nu vrei s-o vezi cu ochii tăi? întrebă el ridicînd din sprîncene. Aş fi foarte mîndru să ţi-o arăt.

Legătura dintre ei devenise atît de strînsă, încît Merle nici măcar nu ezită.

– Mi-ar face plăcere.

– Minunat! spuse el şi se ridică, îşi luă servieta şi îi oferi braţul. Haide atunci.

Ea se trase mai departe de el.

– Dar nu merg cu motocicleta.

– Dacă nu-ţi place, luăm feribotul.

– Ăsta mai merge, spuse ea şi dîndu-i mîna ieşi din local alături de el.

Patru

„Dragă Domnişoară Merry,

Mama spune că băieţii nu sînt decît nişte animale şi că nu vor de la o fată altceva decît sex. E adevărat? Cînd ies cîteodată la o întîlnire, nu vreau altceva decît sex de la prietenul meu. Înseamnă că sînt un animal sau ceva nefiresc?

Îngrijorata"

„Dragă Îngrijorată,

Scumpa mea, băieţii sînt şi ei oameni, la fel ca tine şi ca mine. Apetitul sexual este ceva normal la oameni, la fete ca şi la băieţi. Deosebirea dintre animale şi oameni, draga mea, este că fata sau băiatul pot spune nu dorinţei pînă la momentul potrivit.

Domnişoara Merry"

Merle se ţinea cu amîndouă mîi ile de balustradă în timp ce feribotul se înălţa şi cobora peste valuri. Briza rece îi flutura eşarfa şi fusta costumului. Shane era lîngă ea, atît de aproape încît umărul ei îi atingea antebraţul; inima ei bătea cu putere, dum, dum, prin vene, mimînd zgomotul motoarelor de sub punte.

Ceaţa avansase pînă cînd numai vîrfurile ascuţite aie podului Golden Gate se mai zăreau din zidul gros şi alb. Peste cîteva clipe, feribotul străpunse vălul. Ceaţa îi învălui pe Shane şi pe Merle, separîndu-i de ceilalţi pasageri de pe punte.

– Ce ciudat e, spuse ea cu o voce înăbuşită.

El încuviinţă.

– Ca într-o lume necunoscută.

Sunetul clopoţelor de ceaţă şi ţipetele singuratice ale pescăruşilor nevăzuţi o făcură să se înfioare.

– Ţi-e frig? întrebă Shane privind-o. Ai vrea să mergi înăuntru şi să stai în cabină?

– Nu, nu-i chiar atît de frig. Mă simt ca un copil într-un parc de distracţii şi nu vreau să pierd nimic.

El îşi puse servieta jos pe punte şi îşi deschise haina de la costum.

– Ce-ai zice de împărţirea căldurii trupeşti?

Logica o sfătui să fie prudentă. Dar ce s-ar fi putut întîmpla în toiul zilei la bordul unui vas? Iar ei îi era frig, de fapt.

– Bună idee, spuse ea ghemuindu-se în faţa lui.

Capul îi intra perfect în scobitura gîtului lui. Îi putea auzi bătăile puternice şi iuţi ale i imii. O cuprinse cu braţele încrucişîndu-le peste pieptul ei. Era ca şi cum ar fi cunoscut dintotdeauna senzaţia pe care i-o dădea trupul lui lung şi musculos lipit de al ei. Avu un sentiment atît de liniştitor de revenire acasă, încît oftă din

străfundul sufletului.

Shane oftă în acelaşi timp.

– Îmi place o femeie care nu se teme să rişte puţin frig pentru o experienţă interesantă, murmură el frecîndu-şi bărbia de moliciunea părului ei ondulat. Iar mersul cu feribotul nu se află în capul acestei liste.

– Pentru mine da. Mi-e ruşine să recunosc că în toţi aceşti ani de cînd locuiesc în Bay Area, n-am mers niciodată cu feribotul.

– Ceea ce este mai ruşinos este faptul că ai mers, dar ai uitat.

Îi simţi în creştet căldura suflării lui.

– Angel Island e chiar acolo, în dreapta. Sigur că-ţi aminteşti.

Privind la cercul limitat al valurilor cuprinse de zidul cel alb, ea nu vru să îşi amintească, de teamă ca sentimentele să nu revină odată cu amintirile.

– Nu-i nimic acolo în afară de ceaţă.

– Crede-mă. E acolo.

– Cînd am fost eu pe Angel Island? Şi de ce ţii tu minte atît de bine ce am făcut şi ce nu?

– Ei, haide, să nu-mi spui că ai uitat ziua cînd am chiulit de la şcoală şi am mers acolo amîndoi cu feribotul, spuse el şi strînse şi mai

mult haina. Era în aprilie, cred, nu cu mult înainte de a absolvi eu liceul. Prietenul meu Barney a imitat foarte bine scrisul mamei tale şi un bileţel prin care erai scuzată pe motive medicale pentru a doua zi. Sigur îţi aminteşti de asta.

– Eh, poate că-mi amintesc, recunoscu ea zîmbind. Dar ce-ar spune fetişcanele mele dacă ar afla că Domnişoara Merry a minţit ca să chiulească?

Vocea lui Shane era răguşită.

– Ar zice, hei, Domnişoara Merry e reală. A fost şi ea nevoită să ia uneori nişte hotărîri importante şi nu a făcut totdeauna o alegere bună. Ar spune, putem să credem în Domnişoara Merry, ea ştie ce spune.

Merle bombăni sceptică.

– Pun pariu că părinţii lor n-ar fi de acord.

– Ce nu ştiu, nu le face rău, spuse el rîzînd uşor. Bănuiesc că ai început să-ţi aminteşti de ziua aceea.

– Îmi amintesc destul ca să mă întreb cum de-am putut uita. O fi fost vreo festă a subconştientului, protejîndu-mă de trecutul tulburător, adăugă ea întorcînd capul şi zîmbindu-i.

Cutele de pe obrajii lui care porneau di

dreptul ochilor se adî iră şi mai mult cînd zîmbetul i se lărgi.

– A naibii scuză subconştientul ăsta – acoperă orice te-ar putea face să roşeşti.

O pală de vînt sărat îi ridică gulerul costumului peste ceafă şi îi turti buclele negre-argintii peste frunte.

Merle îşi rezemă capul de pieptul lui şi privi în ceaţă. Acum cînd cedase în faţa acelui fragment din trecut, îşi putea închipui cu exactitate cum arătase el pe feribot cu atîţia ani în urmă. Trupul îi era deşirat, dar clocotind de energie. Zîmbi amintindu-şi.

– Pe atunci aveai părul atît de creţ şi îţi stătea zburlit încît păreai un sălbatic.

– Da, ei bine, al tău era lung de un yard şi obişnuiai să ţi-l calci cu fierul ca să îndrepţi buclele.

Ea rîse încuviinţînd.

– E greu de crezut că am putut să fac vreodată o astfel de prostie. Dacă-mi amintesc corect, pe atunci lumea voia să arate ca John Lennon de la Beatles, palid şi cu ochelari de bunicuţă. Eu arătam aşa în mod natural. Mă întreb ce ai văzut la mine.

– Credeam că eşti cea mai frumoasă fată di

şcoală, Merry, spuse el încet. Şi, ceea ce e mai ciudat e că acum eşti mult mai frumoasă decît atunci.

– Shane, ce afirmaţie îngrozitoare! exclamă ea radiind de plăcere, însă. Cred că ai moştenit atitudinea irlandeză a tatălui tău.

– Ni idecum, îţi spun adevărul. Îmi amintesc că aveai faţa rotundă şi poate puţin cam dreaptă şi osoasă la trup, dar nu mă deranja. Acum eşti numai forme, graţioasă, iar faţa e... ah, nu ştiu cum să-ţi explic... plină de planuri fascinante şi unghiuri misterioase. Pun pariu că ai putea să fii manechin.

– Departe de mine intenţia de a te dezamăgi, spuse ea schimbînd un subiect care devenea prea personal şi prea de actualitate. Îţi aminteşti cum ai încercat să mergi pe balustradă şi căpitanul a ţipat la tine? Aproape că te-a aruncat pe insulă. Şi pe urmă noi...

Se întrerupse cînd îşi aminti totul.

Shane rîse diabolic; îi auzea zgomotul di piept.

– Chiar aşa! Parcă văd şi acum cum ne furişam pe un teritoriu interzis, alergînd ca nişte nebuni în valea dintre două dealuri. Nu mai era nimeni în jur decît o turmă de căprioare.

Merle rîse.

– Eram îmbrăcaţi în blugii ăia oribili lipiţi pe şolduri, evazaţi şi cu găuri imense în genunchi şi cu tricouri asortate.

– Exact, spuse el şi bărbia lui îi mîngîie părul cînd încuviinţă. Şi ne-am dezbrăcat amîndoi azvîrlind hainele în vînt.

– Oh, Doamne! exclamă Merle. Oare am fost vreodată atît de degajată?

Ciudat, nu se simţea absolut deloc stînjenită, nici chiar stînd în braţele aceluiaşi bărbat vorbind despre aşa ceva. O cuprinse un val de tristeţe.

– De ce, oare, inocenţa trebuie să dispară totdeauna? Acum n-aş mai putea să fac una ca asta – să-mi azvîrl hainele de pe mine.

– Nu inocenţa e cea care dispare, spuse Shane sugîndu-şi burta în spatele ei. Pielea e cea care dă înapoi. La patruzeci şi unu de ani mă gîndesc de cîteva ori înainte de a alerga gol prin faţa unei persoane pe care vreau să o impresionez.

Merle izbucni în rîs.

– Da, şi la asta trebuie să ne gîndim. Ai un fel nemaipomenit de a privi lucrurile.

După aceea tăcură. Ea preferă să se bucure

de restul călătoriei în sinea ei şi se părea că şi Shane simţea la fel. Ea se vedea stînd alături de el la soare înconjuraţi de tufe şi ierburi înalte. Rîdeau de bucuria pură de a fi ei înşişi, îndrăgostiţi şi împreună, cu valurile care se spărgeau de ţărm, cu mirosul florilor de cîmp. Strigau cu toată forţa spre înălţimi, făcînd căprioarele să fugă speriate. Apoi au făcut dragoste ascunşi de un ecran al naturii.

De obicei, actul lor sexual era interzis şi frenetic, ziua aceea fusese, însă, numai a lor. Avuseseră ore întregi la dispoziţie pentru a-şi cerceta fiecare părticică a trupurilor. Îşi amintea totul – pielea mătăsoasă a umerilor lui Shane, muşchii braţelor şi pieptului care se vedeau ca o hartă în relief, părul aspru de pe picioare şi piept şi în jurul sexului pe care i-l oferise.

Merle îşi dădu seama deodată de acelaşi trup lipit de ea, de nemişcarea fără suflare a lui Shane şi de erecţia lipită de fesele ei. Era plină de dorinţă. Îl dorea acum. Se mişcă, gata să se întoarcă şi să îi ceară buzele, să îl ţină în braţe. Dar, dacă l-ar fi sărutat vreodată, ar fi fost pierdută.

Cuprinzîndu-i încheietura mîinii, îi desfăcu braţele. Era greu să se desprindă de el. Lîngă

balustradă nu se putu abţine să nu îl privească melancolic.

Ochii lui erau o lavă albastră topită. Buzele umede şi răsfrînte. Puse o lume întreagă de dorinţă în şoptirea numelui :

– Merry...?

Vîntul trecu prin părul ei; îi primi cu plăcere răceala pe pielea fierbinte. Cuvintele de refuz nu veniră uşor. Cu un glas jos, ea îi spuse:

– Ar fi bine să lăsăm trecutul acolo unde e în siguranţă, Shane. Ar fi un dezastru dacă am lăsa să reînceapă aşa ceva.

Cutele de pe fruntea lui se adînciră, ca şi cum ar fi fost zdrobit. Îşi frecă faţa cu ambele mîini şi îşi trecu degeţele prin păr, după care întrebă:

– De unde ştii dacă nu încercăm?

– Ştiu, pur şi simplu. Simt, spuse ea întorcîndu-se pentru a privi dincolo de prova. N-ar fi trebuit să vin cu tine pe feribot.

Shane se rezemă de balustradă lîngă ea privind-o şi zîmbindu-i provocator.

– Dacă-ţi faci probleme că reînvii trecutul, poate n-ar trebui s- o faci.

– Sînt sigură că ne putem controla o oră două, nu? întrebă ea cu subînţeles.

De fiecare dată cînd feribotul se ridica pe un val, umărul lui îl atingea pe al ei, alimentînd dorinţa care mocnea. O parte din mintea ei îi spunea că se juca cu focul; într-o altă parte a minţii totul i se părea amuzant şi o făcea să rîdă. De aceea nu se ferea de atingerea lui înd ştiá că ar fi trebuit să o facă.

Sausalito era foarte aproape acum. Geamătul clopotelor de ceaţă şi ţipetele pescăruşilor păreau să îi tragă înainte.

După ce debarcară, merseră în linişte pe dig spre locuinţa lui Shane, Merle păstrînd o distanţă cuviincioasă. Pătura atotcuprinzătoare a ceţii reda fiecare sunet ca un microfon. Metal frecat de metal, lemn zgîriat de lemn, un cuvînt şoptit, un hohot de rîs, zgomotul valurilor, şuşoteli misterioase şi gemete, clinchetul cerceilor lui Merle.

Casa plutitoare nu era ce îşi închipuise ea. Era solidă şi permanent ancorată, iar puntea ei semăna cu o curte minusculă, împrejmuită de

un gard, cu arbuşti şi flori în ghivece, şezlonguri şi o masă. Uşa era vopsită într-un roşu închis pentru a mai înviora albul casei cu acoperiş plat, efectul fiind şi mai ciudat datorită ceţii.

– Nu pare deloc bizar, spuse ea surprinsă. Nu m-am aşteptat la ceva atît de conservator, după cum te cunosc.

– Poate nu mă cunoşti atît de bine pe cît crezi, spuse el deschizînd uşa şi dîndu-se la o parte pentru a o lăsa pe ea să intre prima.

Ea ezită privindu-l cu ochii mici.

– Fără avansuri.

– Fără avansuri, promit, spuse el zîmbind şi făcînd o cruce cu un deget în dreptul inimii. Eşti în siguranţă.

– Ar fi foarte bine, am destule complicaţii î iaţă şi fără...

Îi aruncă o ultimă privire de avertisment, după care păşi în spaţiul lui personal.

El închise uşa, lăsînd afară ce mai rămăsese din lume neacoperit de ceaţă. Era ca şi cum numai ei doi ar fi rămas pe planetă. Ea se întoarse fiind tentată să fugă atîta timp cît mai putea. Îşi dădă seama instinctiv că putea avea încredere în el. Dar în ea...?

Zîmbetul lui irezistibil şi mîndru o ţintui pe

loc.

– Asta este casa mea. Hai, du-te şi aruncă-ţi o privire.

Trăgînd aer în piept şi ţinîndu-şi cu fermitate scuturile, Merle se plimbă prin combinaţia aceea de living-room – sufragerie – bucătărie. Prima ei impresie a fost că era frumos, confortabil, primitor, foarte curat, cu un iz masculin – exact ca bărbatul însuşi.

– Nu arată ca o barcă, spuse ea captivată.

– Ba cum să nu, spuse el şi, aruncînd servieta pe scaun, aprinse lămpile de pe perete şi un candelabru din cristal, după care arătă spre barele din bronz de lîngă fiecare uşă, lambriurile din lemn, draperiile din brocart albastru şi o cîrmă.

– Le-am obţinut de pe un vas de lux scos din circulaţie. De aceea am cumpărat casa, pentru a avea unde să le pun.

Celelalte piese erau aproape clasice: o canapea modernă albastru deschis, un fotoliu roşu, unul galben ca lămîia, mese scandinave. Dar Merle era mai vrăjită de felul în care mergea Shane, de ritmul lui şchiopătat şi de gesturile expansive ale mîinilor decît de povestirile lui legate de decorare.

Îşi lărgi cravata.

– Trebuie să scap de o parte din hainele astea de afaceri. Oare ar trece drept avans dacă îmi scot cravata şi haina?

Ea spuse scuturînd din cap:

– Nu cred.

Îşi scoase haina şi vesta şi le puse pe spătarul unui scaun. Pantalonii nu aveau curea şi îi stăteau pe şolduri ca o a doua piele. Îşi scoase cravata, după care îşi descheie trei nasturi de la cămaşă lăsînd spaţiu să respire părului des de pe piept, şi apoi îşi suflecă mînecile. Poate nu trecea drept un avans, dar Merle găsea dezbrăcarea de acele articole exterioare mai sexy decît un spectacol de strip-tease masculin pe care îl văzuse vreodată.

– De ce nu-ţi scoţi şi tu haina ca să te simţi mai comod? o întrebă el şi ea tresări speriată de glasul lui.

– Nu, mă simt bine, zise ea trăgîndu-şi şi mai mult eşarfa în jurul umerilor, plimbîndu-se agitată, uitîndu-se la tablouri, pe fereastră, inspectînd ceramica sclipitoare şi aplicele din bronz din bucătărie.

– Vrei să bei ceva? Vin sau ceva mai tare? Sau mai slab? se oferi Shane şi parfumul lui

masculin o învăluia ca niște funii invizibile. Ți-e foame? Se face tîrziu. Ce-ai zice să pregătesc cina?

– Ah, nu, n-o să stau prea mult pentru nimic din toate astea, spuse ea căutînd o scuză pentru a pleca atîta timp cît mai putea. Trebuie să... să prind feribotul înainte să nu mai circule.

El o privi, buzele fiind arcuite într-un zîmbet ușor.

– Te-aș putea conduce eu acasă, știi foarte bine, spuse el încet cu vocea lui groasă. Ai avea timp să iei cina aici.

– Nu, *merçi*, spuse ea făcînd doi pași spre ușă.

El spuse atunci:

– Sînt un bucătar foarte bun, să știi, dacă asta te face să vrei să pleci.

Ea se opri și se uită la el.

– Sînt convinsă, dar nu cred că e o idee foarte bună ca eu să fiu aici cu tine. De fapt, sînt sigură că nu este.

– De ce? întrebă el zîmbind ușor.

Cînd își vîrî mîinile în buzunare, acest gest făcu să i se întindă și mai mult pantalonii în partea din față.

Merle se simți deodată amețită și își luă

repede privirea de la fermoarul lui.

– Ştii foarte bine de ce, Shane Halloran. Trebuie să plec.

– Dar nici n-ai văzut restul casei. N-o să-ţi ia mai mult de un minut şi mă interesează ce impresie îţi face.

Merle îl privi nesigură. Părea sincer şi, aşa cum promisese, nu-i făcuse ni i un avans. Ni măcar nu o atinsese.

– Bine, arată-mi şi restul. Hai.

Shane o conduse arătîndu-i toate înlesnirile. Pe hol era o baie, foarte utilată şi sclipitoare. Într-un dormitor pentru oaspeţi de vizavi se afla un pat dublu cu o cuvertură galben deschis. Merle făcu comentarii admirative.

– Ultima încăpere este dormitorul mare, spuse el cu o voce scăzută şi foarte detaşat. Dormitorul meu.

Se dădu la o parte pentru a o lăsa să intre.

Părea să fie ciudat de cald în locuinţa aceea. Faţa lui Merle ardea, deşi pielea i se făcuse ca de găină. Stînd departe de uşă, se uită prin cameră. Primul lucru pe care îl văzu fu patul. Cuvertura albastră avea cercuri concentrice de culori care porneau dinspre margini spre centru. Îi dădu impresia unei ţinte. O săgeată care se

înfigea în cerculeţul din centru.

Mai mult nu mai suporta. Răsucindu-se dădu peste Shane, care se afla chiar în spatele ei şi întinse braţele ca să îşi ţină echilibrul. El întinse braţele să o prindă, astfel că li se încleştară automat.

– Iartă-mă, spuse el cu o voce groasă şi cu buzele lipite de părul ei. Eşti teafără?

– Nu, nu sînt! strigă ea cu faţa lipită de pieptul lui, cu nasul îngropat în părul des şi negru de la baza gîtului.

Inima lui îi bătea cu putere în ureche. Fiecare nerv al trupului ei se trezi la viaţă. Scînteia dorinţei se aprinsese încă de cînd se aflau pe feribot şi o nevoie disperată îi alimentă mişcările.

Aruncîndu-şi braţele de gîtul lui, îi trase gura spre a ei. El îi întîlni buzele cu o intensitate arzătoare. Nu era nimic şovăitor în felul cum o săruta, cu gura deschisă cerînd intrarea pe un teritoriu odată iubit. Ea gemu profund cînd îi simţi limba cutezătoare. Îşi alunecă mîinile peste umerii şi gîtul lui, trecîndu-şi degetele prin părul ondulat şi aspru.

– Nu e un avans, Merry, n-am..., spuse el şi buzele i se plimbară peste faţa ei, făcînd ca focul dinăuntrul ei să se transforme într-o

căldură incandescentă. O să mă opresc... peste o clipă.

– Da, trebuie... să ne oprim.

Pielea ei ardea sub haine în timp ce se freca de umflătura dorinţei lui. El îşi depărtă coapsele apăsînd-o pe propriul trup.

Ridicîndu-şi capul, o privi în ochi chinuit.

– Oh, Doamne, iartă-mă Merry, n-ar fi trebuit să...

– Nu, nu putem...

Desprinzîndu-se de el, cu degetele tremurînd, ea îi rupse primul nasture al cămăşii şi apoi pe toţi ceilalţi.

Taiorul ei căzu la podea şi el se chinui cu nasturele şi fermoarul fustei ei pe care, în final, reuşi să i-o tragă peste şolduri şi coapse.

– Merry, scumpa mea Merry, eşti sigură că vrei asta?

– Nu, nu...

Îi trase cămaşa peste mîi ˜rutîndu-i părul de pe piept şi sfîrcurile.

– Vrei să mă opresc? întrebă el încet descheindu-i bluza şi mîngîindu-i î ¨

– Nu, nu...

Desfăcîndu-şi braţele, Merle îl ajută să îi scoată bluza.

– Ah, grăbeşte-te, Shane. Am nevoie de tine.

Era prea încet, prea frustrant. Se separară pentru a se dezbrăca, urmărindu-se reciproc cu nişte ochi înceţoşaţi. Gemînd de nerăbdare, ea îşi scoase iute furoul simţindu-i privirea peste trupul ei în timp ce el sărea într-un picior pentru a-şi scoate ciorapul. Îşi desfăcu fermoarul pantalonilor, apoi se opri, cu buzele răsfrînte, pentru a o privi cum îşi îndepărta dresul odată cu chilotul aruncîndu-le cu picioarele.

– Stai, îi şopti el cînd ea dădu să îşi deschei sutienul.

Păşind spre ea, cu chipul înflăcărat şi cu ochii strălucind, îşi trecu cîte o palmă sub fiecare sîn aflat în adăpostul său mătăsos şi se aplecă pentru a-l săruta, udîndu-i pielea cu limba. După aceea se întinse şi îi desfăcu închizătoarea trecîndu-i bretelele peste umeri. După ce căzu sutienul, îi cuprinse sî ii şi îi luă î gură fiecare sfîrc ce ardea de dorinţă.

Ea scoase un ţipăt cînd senzaţia îi străbătu întregul trup.

– Mai repede, Shane, mai repede.

Trăgîndu-i în jos pantalonii descheiaţi şi chilotul, îi cuprinse sexul în mînă, mîngîindu-i pielea ca satinul şi întinsă. Strigă de plăcere

înd o lipi de trupul lui.

– Acum, Shane, acum.

– Da, Merry, ah, da, acum. Te doresc de atîta timp. Lasă-mă să vin acasă la tine iubita mea, unica mea.

Îndoindu-şi genunchii, alunecă în ea şi cu mîinile îi ridică fesele spre el. Sprijinindu-se de perete pentru a susţine greutatea lor combinată, începu să se mişte.

Strîngîndu-i umerii, Merle îşi dădu capul pe spate şi gemu cînd el începu mişcarea ritmată pe care o cunoştea de atîta vreme.

– Merry a mea, te iubesc, spuse el cu un glas care se ridică agitat, din ce în ce mai tare cu fiecare împingere, mai repede, mai puternic, mai adînc. Merry, Merry, Merry.

– Ah, Shane! Ah, Shane, te iubesc Shane, strigă ea. Şi se înfioră toată.

Exact cînd orgasmul ei lua sfîrşit, el se făcu ecoul ei, eliberîndu-se. În cele din urmă, capul i se rezemă de perete.

Merle îşi ascunse faţa în curbura gîtului lui şi începu să plîngă. Lacrimile i se amestecară cu picăturile de sudoare de pe umărul lui în timp ce suspina ca un copil.

Shane se îndreptă repede.

– Ce s-a întîmplat, Merry? Oh, Doamne, iartă-mă. N-am vrut să-ţi fac vreun rău, spuse el lăsîndu-i trupul să alunece.

Ea îşi încleştă braţele în jurul gîtului lui şi îi cuprinse şoldurile cu picioarele, agăţîndu-se de el.

– Nu, ţine-mă, Shane. Plîng... pentru că... a trecut atîta timp, spuse ea printre suspine. N-a fost niciodată... nu m-am simţit niciodată aşa... cu altcineva. Mi-a fost atît de dor de tine. Ţine-mă.

Rezemîndu-se iar de perete, el o ţinu lipită de trupul lui umed, cu braţe pline de tandreţe, plimbîndu-şi buzele prin părul ei, peste sprîncenele ei, urechile ei, şoptind:

– Eclipsezi luna, soarele, universul, Merry a mea.

Ea scoase un oftat lung şi cutremurător.

– Ne potrivim atît de bine – cel puţin în acest sens.

El îşi lipi obrazul de fruntea ei şi ea îl simţi zîmbind.

Merle rîse, de fapt chicoti, şi apoi îşi ridică privirea.

– E puţin cam ridicol pentru nişte oameni de vîrsta noastră.

– Teribil, da, dar în nici un caz ridicol, spuse Shane dîndu-i drumul cu un braţ pentru a-i şterge lacrimile de pe gene cu vîrful degetelor.

Ea îl strînse şi mai tare cu picioarele în jurul şoldurilor şi cu braţele în jurul umerilor.

– Probabil că arăt groaznic, zise ea atunci şi îşi ascunse din nou faţa în curbura gîtului lui.

Shane îi ridică bărbia cu degetele.

– Îmi pari mult mai frumoasă acum decît oricînd, Merry.

Expresia de pe chipul lui răta că er
Ea oftă fericită.

– Ştii ce e uimitor? spuse ea după o clipă.

El zîmbi.

– Totul, dar spune-mi ce te uimeşte pe tine.

– Nu-mi stă în fire să sar la un bărbat aşa cum am făcut cu tine. De fapt, uneori aveam impresia că sînt puţin... frigidă.

– Tu? făcu Shane rîzînd. Aproape că m-ai făcut praf.

Rîse şi ea.

– Asta voiam să spun, că am înnebunit în clipa cînd m-ai atins. Ce ciudat mi se pare să nu mă simt stînjenită sau ruşinoasă faţă de tine.

El încuviinţă.

– Nu-i deloc ciudat; ne-am cunoscut cu

foarte mult timp în urmă, spuse el după care trase aer în piept. Fiindcă veni vorba de trecut, ne-am luat cu altele şi am uitat să folosesc ceva. Ah, Merry, îmi pare atît de rău. Totul s-a desfăşurat atît de repede – nu m-am mai gîndit.

– Dar nu pot rămîne însărcinată, ai uitat? spuse ea şi desprinzîndu-şi pi ioarele se lăsă să alunece rămînînd în braţele lui.

El îşi trecu din nou buzele peste părul ei gîndindu-se cîteva clipe.

– Dacă aş fi visat vreodată să fac dragoste cu tine de atunci – fără să recunosc că am făcut-o sau nu – cel puţin ar fi trebuit s-o fac în pat.

Ea rîse.

– Nu, dragul meu, să ştii că nu-ţi va afecta în nici un fel reputaţia faptul că ai agresat o doamnă şi ai avut-o în hol.

Izbucni şi el în rîs.

– Tu eşti cea care se teme pentru reputaţie, nu eu. Şi aşa cum ai spus mai înainte, nu eu am făcut agresarea – ci tu.

Mîinile lui îi alunecau pe spate acum, cuprinzîndu-i fesele. Ea se înfioră uşor şi îi sărută sfîrcurile pînă îl simţi întărindu-se din nou.

– Lăsînd gluma la o parte, şopti el suflînd

greu, sînt de părere să vedem cum e patul, nu?

– Ah, da.

Simţi o delicioasă senzaţie de plutir înd o ridică în braţe şi o aşează pe pat.

De data aceasta totul avu loc încet şi cu blîndeţe, printre tachinări, rîsete şi cuvinte de iubire. Mai tîrziu stăteau întinşi şi liniştiţi în patul mare, înveliţi cu un cearceaf umed, cu trupurile satisfăcute, cu picioarele împletite şi îmbrăţişaţi.

– N-a mai fost nimeni ca tine în toţi aceşti ani cît am fost despărţiţi, draga mea. Mă simt ca şi cum aş fi revenit la viaţă, spuse Shane al cărui oftat adînc îi înălţă capul pe pieptul lui.

Oftă şi ea.

– Mmm, e ca şi cum toţi aceşti ani aş fi fost legată prea strîns şi, deodată m-am eliberat, spuse ea jucîndu-se cu degetele prin părul lui de pe piept. Dar am să-ţi pun o întrebare profundă, filozofică. Cum se face că părul de pe cap ţi se albeşte, în timp ce cel de pe corp este tot negru?

El se uită la părul de pe piept şi după aceea îşi lăsă din nou capul pe pernă.

– Habar n-am, poate că am un creier atît de puternic, încît îmi albeşte părul.

– Of, Doamne, hai să vorbim de modesti

ise ea răsucindu-i cîteva fire.

El îi apucă mîna zîmbind.

– Asta dovedeşte ceva, oricum.

– Ce anume? întrebă ea mîngîindu-i muşchiul rotund al braţului.

– Că înţelegerea a funcţionat. Nu ne certăm.

– Sînt atît de moale, încît n-aş mai putea lupta ni i măcar pentru a-mi apăra viaţa.

El îi încercui gîtul cu degetele.

– Nici nu va fi nevoie, pentru că ţi-aş apăr eu ori de cîte ori ar fi în pericol.

Merle îşi strecură mîna sub cearceaf.

– Cum? Tu eşti mai moale ca mine.

– Nu fi jignitoare, draga mea, m-ai putea face să intru într-o cri ˘.

Ea începu să rîdă.

– Andropauza ar putea să ocolească pe ineva cu modestia ta.

Shane rîse şi el şi după puţin timp, oftă mulţumit.

– E teribil de bi

– Îhî.

– Merry? N-ar fi ceva nemaipomenit dacă am face ca lucrurile să meargă bine între noi?

Ea îi studie nasul, unduirea senzuală a buzelor, li iile de caracter care arătau firea

pasionată şi arzătoare a bărbatului.

– Ar fi ceva, într-adevăr, spuse ea melancolică.

El îi privi ochii blînzi, buzele sensibile.

– Ar fi păcat se ne pierdem din nou, nu-i aşa?

Ea se gîndi la acest lucru din toate punctele de vedere.

– La ce te gîndeşti, Shane? Eu n-am de gînd să am o altfel de relaţie.

– Nu ştiu. Dar ar fi trist să ne despărţim fără să vedem dacă putem construi ceva solid împreună.

– Va trebui să mă mai gîndesc, spuse ea încruntîndu-se puţin. Bine, m-am gîndit. Concluzia e că mi-e foame, mor de foame! Acum îi poţi pregăti cina.

– Îmi pare rău, dar nu mă pot mişca, spuse el trîntindu-şi un braţ în pat şi închizînd ochii, după care avu un spasm şi îşi ridică genunchii cînd ea îl gîdilă pe burtă. Eşti o femeie dură, Domnişoară Merry.

– Nu, nu sînt, şi ca să-ţi dovedesc, o să te las să faci tu duş mai întîi.

Mormăind bine dispus, el dădu cearceaful la o parte şi coborî din pat. Zîmbetul lui Merle

dispăru cînd îl văzu şchiopătînd pînă în hol pentru a-şi culege hainele. Acum, după ce febra actului sexual trecuse, văzu cicatricile oribile de pe piciorul lui drept. Adevărata dimensiune a rănii o zguduj profund şi ar fi vrut să-l întrebe, să îi ofere alinare acum, cu atîţia ani mai tîrziu. Dar el părea să fie conştient astfel că îşi puse pantalonii înainte de a se întoarce în dormitor pentru a se duce în baie. Ea bănui atunci că nu ar fi apreciat o accentuare din partea ei.

Peste cinci minute ieşi din baie desculţ şi se îndreptă spre bucătărie cu cămaşa atîrnînd în părţi descheiată. Merle făcu duş şi ieşi îmbrăcîndu-şi fusta şi bluza, dar lăsînd nasturii de sus descheiaţi. Îşi puse pantofii fără ciorapi, se rujă şi îşi legă părul ud cu eşarfa înfloratâ.

Îşi aşează poşeta şi taiorul pe un scaun lîngă uşă în living-room şi îl îmbrăţişă pe Shane cînd acesta apăru din bucătărie.

– Arăţi minunat, draga mea, îi spuse el zîmbindu-i. Ca o fetiţă proaspăt spălată, toată trandafirie de la sărutări şi iubire, adăugă el plecîndu-şi capul şi înroşindu-i şi mai mult buzele.

Tresăriră amîndoi înd se auzi o bătai uşă.

El mormăi.

– Cine naiba ar putea fi? Voiam să cred că întem singurii oameni din lume.

Dîndu-i drumul şovăitor se duse să deschidă.

Ea stătea în stînga lui, în spate; cînd deodată, cîteva blitzuri sclipiră orbind-o şi îngrozind-o.

– Ah, ticăloşii! Nu acum, nu încă! şopti Shane cu asprime cu mîinile strînse în pumni.

Tînărul care conducea grupul de ziarişti intă.

– Domnule Halloran, Fenton Hollbrook a răspuns conferinţei dumneavoastră de presă spunînd că acest caz al prostituatei este un rahat. A mai adăugat că va scăpa de aceste acuzaţii chiar dacă ar fi să-şi cheltuiască şi ultimul bănuţ. Şi are milioane. Doriţi să faceţi vreun comentariu?

Shane se întoarse pentru a o ascunde pe Merle.

– Îmi pare atît de rău, Merry, şopti el. Ar trebui să te scot de aici înainte să-şi dea seama cine eşti.

Îi înşfăcă poşeta şi taiorul de pe scaun, i le trînti în braţe şi apoi o apucă de cot împingînd-o spre uşă făcîndu-i pe toţi să se dea înapoi şi

apărînd-o cît mai mult de ochii lor. Merle alergă dorindu-şi cu disperare să nu fi fost acolo, să fugă şi să se ascundă.

Totul părea să acţioneze împotriva ei. Chiar şi ceaţa se destrămase şi ea trebuia să alerge pe dig destul de mult pînă să iasă din raza lor vizuală. Ajunse la debarcader, dar văzu că feribotul era încă departe, abia ieşind din ceaţă. Vîntul rece o făcu să se înfioare şi să îi clănţăne dinţii. Sau tremura pentru că sentimentele îi erau atît de aiurite şi derutate, îşi spuse ea.

Privind abătută la cinci pelicani care pluteau pe lîngă ea, îşi blestemă soarta. Cum era posibil ca tocmai cînd descoperise atîta bucurie şi tandreţe în împărţirea iubirii fizice cu Shane, să se întîmple nebunia ca un grup de reporteri să apară şi să distrugă tot farmecul? Dar de ce să dea vina pe soartă? Omul acela atrăgea acest gen de fiasco asemeni unui magnet.

Logica îi spuse că nu fusese vina lui, ci a ei. Dusese o viaţă atît de prudentă de cînd nu mai trecuse printr-o întîmplare urîtă alături de el. Atunci de ce fusese cu el în după-amiaza aceea? Era ridicol ca o femeie matură, aproape de patruzeci de ani, să înnebunească după un bărbat şi să ajungă într-o asemenea situaţie.

Oftînd adînc, realiză lecţia învăţată din proprie experienţă: dacă voia liniştea minţii, trebuia să stea departe de Shane. Nu mai putea decît să spere că reporterii nu vor folosi fotografia în care apărea şi ea. Iar dacă o făceau, spera doar ca nimeni să nu o recunoască. Cerea prea mult?

Tresări înd feribotul se apropie de debarcader şi şuieră puternic ca şi cum i- i fi răspuns la întrebare.

Cinci

„Dragă Domnişoară Merry,

Am făcut poze la şcoală lunea trecută. Cînd m-am trezit dimineaţă aveam două coşuri, unul pe nas şi unul pe bărbie! De ce trebuie ca astfel de lucruri, cum ar fi coşurile, să-şi aleagă cel mai nepotrivit moment ca să apară?

Ruinata"

„Dragă Ruinată,

Bineînţeles că nu eşti ruinată. Sînt convinsă că ai ieşit foarte frumos în pozã. Cît despre de ce – cînd organismul se obişnuieşte cu un anumit set de hormoni - stresul, aşa cum ar fi îngrijorarea în privinţa unei fotografii, de pildă, poate juca farse, trebuie să-ţi aduc aminte zîmbind de o lege al lui Murphy, care spune că dacă ceva poate să meargă prost, o va face cu siguranţă.

Domnişoara Merry"

Ploua din nou a doua zi cînd Merle plecă de la birou şi luă un taxi pentru a se întîlni cu Ellen la un magazin cu articole pentru mirese. Purta ochelari fumurii şi o pălărie trasă pe ochi.

Ellen ajunse mai tîrziu alergînd şi i se alătură sub prelata care acoperea partea din faţă a magazinului.

– Îmi pare rău că te-am anunţat aşa pe neaşteptate, dar cînd m-au sunat şi mi-au spus că voi primi rochia, am vrut să te văd imediat. Mi

se părea trist să o văd singură, aşa că mi-am zis că poate ai vrea să împarţi cu mine emoţia.

Merle îşi îmbrăţişă fiica şi o sărută pe obraz.

– Draga mea, m-aş fi sculat şi de pe patul de moarte numai să te văd în rochia de mireasă.

Ochii lui Ellen sclipiră cînd se desprinse din îmbrăţişare.

– Nu păreai deloc pe patul de moarte în ziarul de dimineaţă.

Merle gemu; lucrurile nu stăteau deloc bine dacă pînă şi o persoană sobră ca fiica ei era înclinată spre tachinări.

– Speram din tot sufletul să nu vezi aşa ceva.

Ellen scoase din poşetă un articol decupat din *San Francisco Chronicle* şi i-l flutură pe sub nas.

– Ah, totdeauna întîi şi întîi citesc ziarul. Şi cum puteam să nu-i observ pe cei doi oameni foarte dragi mie, chiar pe prima pagină?

Titlul de o şchioapă era *„Activistul şi prostituata se ridică împotriva lui Fenton Hollbrook"*. Fotografia de dedesubt nu era o surpriză. Shane răvăşit, se vedea în mijloc, iar ea, iat-o chiar în spatele lui, la fel de răvăşită.

– Ceea ce nu înţeleg eu, spuse Ellen încruntîndu-se, este cum de te-au confundat

tocmai pe tine cu prostituata.

Merle deschise gura îngrozită; la aşa ceva nu se gîndise.

– Nu pe mine! Se referă la femeia pe care o reprezintă Shane!

– Ah, dar fotografi iată cu titlul spune altceva.

Murmurînd printre dinţi ceea ce Ellen nu putea auzi, Merle îşi scoase ochelarii de soare şi îi vîrî în poşetă.

– Am impresia că trăiesc un coşmar! Nici nu vreau să-mi închipui ce va face şefa mea cînd va vedea fotografia. Lucrurile ni i nu puteau sta mai prost.

Ellen începu să rîdă.

– Lucrurile pot sta totdeauna şi mai rău. Aşa că hai să vedem rochia, da?

Cîteva minute mai tîrziu, Merle stătea pe un fotoliu din catifea aurie urmărind cum două fete netezeau şi aranjau o rochie din satin alb pe trupul înalt şi subţire ca o trestie al lui Ellen. Parcă era o prinţesă cu trena aceea, cu mînecile lungi şi conice, cu bustul încrustat cu perle şi cu decolteul adînc în formă de V.

După ce încheie năsturaşii de la spate şi de la mîneci, una din fete se dădu înapoi.

– Ei, mamă, ce părere ai de fetiţa ta acum? o întrebă ea pe Merle.

Inima ei tresări dornică, dar o privi repede pe Ellen în oglindă, sperînd că nu se simţise jignită de lipsa de respect faţă de mama adoptivă „reală" la care ţinuse atît de mult.

Dar un zîmbet încîntat îi încălzea chipul.

– Aşa e, ce părere ai, mamă? o întrebă ea încet privind-o în ochi. Nu, „mamă" sună prea formal, adăugă ea şi zîmbetul lui Shane îi apăru pe chip.

În ziua aceea se afla într-o situaţie deosebită.

– Mămico? Cum arăt, mămico?

Lacrimi apărură în ochii lui Merle şi zîmbi tremurător, abia regăsindu-şi vocea pentru a răspunde încet:

– Cred că fetiţa mea arată ca o prinţesă.

În timp ce fetele se agitau în jurul lui Ellen, luîndu-i măsuri pentru unele modificări, Merle se uita, sufocată de bucurie. Nu conta că Ellen făcuse primul pas spre relaţia mamă-fiică atît de uşor, caracteristic tinereţii. Golul imens pe care Merle îl simţise în interior timp de douăzeci şi tr de ani începea să se umple.

Deodată, zîmbetul i se transformă într-o pri încruntată. Dacă devenise în sfîrşit mamă,

trebuia să înceteze cu aiurelile şi ibă grijă de viaţa ei.

Ceea ce însemna că trebuia să găsească o soluţie pentru situaţia imposibilă care apărea între ea şi Shane. Spre marea ei supărare, nu putuse să nu se mai gîndească la el – toată noaptea aceea agitată. El încercase să o sune cu o sear˘ în urmă şi în dimineaţa aceea, dar acasă îi răspunsese robotul, iar Louise făcuse acelaşi lucru la birou.

Ceea ce simţea pentru el semăna puţin a iubire, dar nu putea fi aşa ceva – nu aveau absolut nimic în comun. Nu mai avusese şi altă dată impresia că era îndrăgostită de el? Şi uite prin ce chinuri trecuse. Făcuse acelaşi lucru şi cu fostul ei soţ; pentru el simţise cu totul altceva, nu atît de intens, dar crezuse că aceea era dragostea adevărată. Nu le spunea ea mereu fetelor că dorinţa trupească putea fi luată drept iubire la un moment dat? Toată lumea cît de cît matură ştia acest lucru.

Aşa că, dacă nu putea avea încredere în ea însăşi pentru a recunoaşte adevărata dragoste, ar fi trebuit să fie nebună să îşi provoace durere aruncîndu-se într-o legătură amoroasă care să o afecteze negativ. Nu citase ea o lege a lui

Murphy într-o scrisoare adresată unei fetişcane? Era un motiv destul de întemeiat pentru a sta departe de Shane.

Problema era că întregul ei sistem se opunea ideii de a renunţa la el din nou. Domnul să o ajute – o făcuse să se simtă din nou tînără, plină de viaţă şi sexy. Probabil pentru prima oară de la şaisprezece ani.

Merle se uită la chipul proaspăt şi tînăr al lui Ellen în oglindă şi apoi la cel matur al său. Indiferent cum o făcea Shane să se simtă, nu mai era un copil. Foarte departe de ea aşa ceva. Venise vremea să se comporte conform vîrstei.

Shane se afla la masa din bucătăria surorii lui privind încruntat la prima pagină a lui *Chronicle*, suferind chinurile condamnaţilor. El şi Merle abia începuseră să se cunoască din nou. Lucrurile erau fragile şi şovăitoare între ei deocamdată – iar fotografia aceea blestemată probabil că distrusese totul.

– Nu ştiu ce să fac, Bren, spuse el ridi îndu-şi

ochii îndureraţi. Măcar dacă aş putea vorbi cu Merry, să-i explic. Am încercat să o sun acasă, dar n-am putut trece de robot. Am sunat-o la birou de o duzină de ori azi dimineaţă, dar se pare că ba se afla într-o şedinţă, ba nu era acolo. Cred că nu vrea să-mi vorbească.

– Şi, poţi s-o condamni? întrebă Bren aruncînd o privire fotografiei. Dar dacă ea nu vrea să-ţi vorbească, mama şi tata vor. M-au şi sunat deja crezînd că poate ştiu de ce ai fost atît de nesăbuit încît să o tîrăşti pe Merle într-o conferinţă de presă desculţ şi cu cămaşa pe afară. De fapt, ce făceaţi voi?

Zîmbetul ei părea ştiutor.

– Nu-i treaba ta, spuse el tresărind cînd a piuit pagerul şi traversa bucătăria pentru a folosi telefonul.

După ce închise, se întoarse cu faţa o adevărată mască de surpriză.

– Merry a cerut să ne întîlnim peste o oră la mine la birou. Mă întreb dacă nu cumva o să aducă şi un 45 ca să-mi zboare creierii.

– Dacă n-ai fi fost scumpul meu frate, aş fi spus că ai merita.

– Bănuiesc că ar trebui să fie o consolare faptul că lucrurile nu pot merge şi mai rău.

– Orice mamă îşi poate spune că lucrurile pot merge oricînd şi mai prost, spuse Bren zîmbind. Dar ar fi ceva dacă ai învăţa măcar o dată să-ţi ţii pantalonii încheiaţi.

Îi luă mai mult decît se aşteptase pentru a străbate traficul, a parca motocicleta în garaj şi a aştepta liftul pentru a ajunge la birou. Abia avu timp să îşi dea cu aparatul de ras electric peste faţă, să îşi turtească buclele cu palmele şi să îşi şteargă botul cizmelor de partea din spate a blugilor înainte ca secretara să îl sune.

– Domnişoara Pierce este aici.

– Să intre şi reţine toate telefoanele.

Nervozitatea îl făcu să îi fie cald, aşa că îşi scoase geaca de piele, după care se uită la tricoul roşu şi murmură:

– La dracu'!

Pe el scria *Jurist novice*. Abia apucă să îşi pună iar geaca înainte ca Merry să intre.

Se ţinea băţoasă şi formală într-un costum cenuşiu cu taiorul scurt peste o bluză bleu. Dar

el vedea femeia frumoasă din dosul acelei faţade profesionale. Cristalul din urechile ei trimitea culori de curcubeu printre buclele pale de păr care îi scăpau din cocul făcut în creştetul capului. Sprîncenele şi genele întunecate contrastau cu pielea de culoarea piersicii.

– Bună, Merry, spuse el înaintînd pentru a testa atmosfera.

Ea se dădu înapoi ridicînd puţin mîinile pentru a-l ţine la distanţă.

– Ah, nu, Shane. N-o să mai tentez soarta a doua oară, spuse ea cu ochii scînteind. De ce nu mi-ai spus că te răfuieşti cu Fenton Hollbrook înainte să mă tîrăşti la tine? Dumnezeule mare, omul ăsta e o instituţie în societatea din San Francisco şi unul din cei mai bogaţi oameni de finanţe din California. E ca şi cum te-ai ridica împotriva unui zeu. Bineînţeles că presa era pe urmele tale. Cum ai putut să mă amesteci în aşa ceva?

Tirada ei era atît de aproape de acuzaţie, încît demonul din el se trezi în ciuda bunelor intenţii.

– Nu te-am luat şi nu te-am amestecat în nimic. Ai venit la mine de bună voie.

– Dar ştiai că reporterii te urmăresc ca să faci

o declaraţie.

El făcu ochii mici.

– Sugerezi că te-am folosit pentru publicitate? Dacă îţi trece aşa ceva prin cap, atunci ce naiba mai cauţi aici?

– Crede-mă că am cercetat foarte bine zona înainte să risc. Dar ştiai, nu-i aşa? Hai spune, recunoaşte.

– Bine! Da, ştiam, fir-ar să fi ! Dar...

Se opri brusc revenindu-şi în fire. Reîncepu totul pe un ton mult mai rezonabil:

– Merry, îţi jur că nu te-am amestecat în porcăria asta intenţionat.

Umerii ei căzură.

– De ce a trebuit să se întîmple totul cînd tocmai se petrecuse ceva extraordinar între noi? Mă simt atît de...

Îşi muşcă buzele.

Inima lui Shane se umplu de dragoste pentru ea şi de regret pentru că lucrurile nu fuseseră ni iodată uşoare pentru ei.

– Ah, Merry, draga mea, iartă-mă. N-am crezut că ziariştii că vor găsi atît de repede. Nici nu mi-am dat seama că ştiu unde locuiesc.

Ea oftă adînc făcînd ca sînii plini să i se înalţe sub taior.

– Nu e vina ta, Shane, ştiu foarte bine asta. E a mea, fiindcă cei care trăiesc în case de sticlă n-ar trebui să ajungă în situaţii compromiţătoare.

Lui nu îi plăcu acest lucru şi îi studie chipul în căutarea vreunei umbre de speranţă.

– În legătură cu fotografia... te-a recunoscut ineva?

Ea rîse amuzată.

– Vrei să spui altcineva în afară de Louise, Ellen şi toţi cei care mă cunosc? Din fericire plec din oraş peste cîteva zile în turneul acela şi voi lipsi o lună. Dacă accept şi alte angajamente, pot prelungi absenţa cu şase săptămîni sau chiar două luni şi poate că totul se va aplana pînă mă voi întoarce.

– Poate.

Era cît se poate de sigur că aşa ceva nu se va întîmpla niciodată, dar nu avea rost să îi spună atunci. Probabil că era bine dacă pleca, dar gîndul acela îl făcea să se simtă singur.

Merle se aşează pe scaunul din faţa biroului, îşi puse poşeta jos şi îşi încrucişă picioarele subţiri.

– Mă crezi sau nu, n-am venit aici ca să ne certăm, spuse ea cu tristeţe.

Shane se aşează pe colţul biroului şi luă un

creion în mînă, uitîndu-se numai la ea.

– De ce ai venit, Merry?

– M-am gîndit foarte mult la consecinţele care ar putea apărea. Trebuie să-mi spui mai mult despre acest caz al tău, în eventualitatea că mă va recunoaşte cineva şi mă va întreba ce părere am. N-aş vrea să par şi mai proastă decît arăt deja.

Punîndu-şi creionul după ureche, el îşi împreună mîinile în jurul genunchiului şi se lăsă pe spate pe birou.

– Ce-ai vrea să ştii?

– Totul, orice îmi poţi spune.

Shane îi schiţă cazul încheind cu:

– Ultimul abuz înainte ca Linda să fugă s-a soldat cu o ruptură care a necesitat cîteva cusături şi a fost explicată la spital medi ilor ca rezultat al unei căderi.

Ochii lui Merle scînteiară furioşi.

– Omul ăsta e un monstru! Şi mama ei, familia, şcoala i-au întors cu toţii spatele lăsînd-o neajutorată? Cu toţii sînt vinovaţi! Cu toţii au forţat-o pe biata copilă să plece pe străzi şi să-şi vîndă trupul. Dar Hollbrook, el merită să..., spuse ea şi ridică mîinile, căutîndu-şi cuvintele, să-i dai cu „cartea" în cap.

Shane zîmbi auzind acel clişeu demodat, după care îşi frecă ceafa.

– Justiţia e schimbătoare, Merry. Tocmai am aflat că o foarte prestigioasă firmă îl susţine pe individ, ceea e înseamnă că sînt un avocăţel care vreau să fac pe deşteptul. Hollbrook poate să scape fără să primească măcar o palmă uşoară peste încheietura mîi

Ea îl privi fix.

– Atunci de ce te lansezi în aşa ceva, dacă eşti de părere că o să pierzi?

– Şi Linda şi eu credem că merită, pentru ceilalţi copii care bat străzile.

Îi ţintui faţa cu privirea, fiindu-i groază de reacţia pe care avea să o aibă cînd îi va spune ceea ce avea de gînd.

– Intenţionez să recurg la orice truc iefti pentru a face publicitate în timpul acestui proces, sperînd să demonstrez cît de mult trebuie să facem pentru aceşti fugari.

Merle îl privi tăcută, absorbind ceea ce îi spusese şi gîndindu- se la cuvintele lui. Cînd implicaţiile îi deveniră clare, se ridică şi începu să măsoare biroul în lung şi în lat cu mişcări iuţi şi graţioase, fusta frecîndu-i-se în jurul genunchilor la fiecare pas.

Afectat într-un mod care nu era deosebit de potrivit în acel moment, Shane îşi împreună din nou mîinile în jurul genunchilor şi îşi îndreptă privirea spre fereastră. Dar auzea în continuare şoapta hainelor ei frecîndu-i-se de trup. Totul ar fi fost atît de simplu dacă prezenţa ei pe acest pămînt nu ar fi avut un efect atît de puternic asupra lui, îşi spuse el.

Rămase surprins cînd ea se opri deodată î faţa lui şi îi cuprinse încheieturile mîinilor.

– Sîntem ca uleiul şi apa, nu? Nu ne potrivim deloc, spuse ea cu tristeţe.

El îi atinse obrajii cu degetele, în timp ce mîinile ei îi mai ţineau încheieturile.

– Merry, te iubesc. Mă crezi?

Ea îl privi studiindu-i chipul.

– Da... da, cred că da, spuse ea şi după ce ezită o clipă, adăugă cu un glas scăzut: Cred că trebuie să te iubesc şi eu, Shane.

Lacrimile îi şiroiră pe obraji.

– Dar e atît de inutil.

– Poate, zise el şi, aplecîndu-se, îi sărută mai întîi o lacrimă, apoi alta. Dar ne simţim teribil de bine împreună. Bănuiesc că am dovedit asta ieri, nu?

– Aşa ne înţelegem foarte bi înt de

acord, spuse ea şi zîmbi slab fără nici o urmă de umor, iar ochii mari şi căprui erau pli i de tristeţe. Doar atunci nu ne certăm – cînd sîntem în pat.

– E ceva, nu? Trebui ˘ însemne că avem o şansă, nu crezi?

Plecîndu-şi ochii, îi privi pieptul şi ocoli întrebarea.

– Ce mi-ai spus acum cîteva minute vrea să însemne că ai de gînd să încurajezi o frenezie a presei în timpul procesului. Aşa e?

Shane îşi dori din tot sufletul să poată nega. Ridică din umeri şi rămase aşa cîteva secunde.

– Domnişoara Merry nu va suporta mai multă publicitate – dacă va trece cu bine de această primă doză, spuse ea şi expresia de pe chip era aproape disperată cînd îl privi în ochi. Domnişoara Merry şi fetele sînt viaţa mea, Shane. Nu le pot da cu pi iorul.

Semăna prea mult cu începutul unui sfîrşit şi nu suporta gîndul de a o pierde din nou. Îşi încleştă degetele pe după ceafa ei de parcă ar fi putut să o reţină aşa.

– Ştiu, înţeleg, dar dacă mai aşteptăm puţin, să zicem pînă te întorci din turneu, ne-am putea vedea în siguranţă. Va trebui numai să avem

grijă să nu ne prindă nimeni, atîta tot.

Merle se retrase frustrată.

– Urăsc asta! Refuz să mă ascund şi să am o legătură vulgară cu tine.

Sentimentul lui de neputinţă făcu să apară din nou demonii din interior.

– Legătură vulgară! Eu am văzut în ce s-a întîmplat ieri între noi ceva mai mult decît o legătură vulgară.

Făcînd ochii mi i, ea îl privi o clipă, după care îi dădu geaca într-o parte pentru a-i scoate la iveală tricoul roşu.

– Ei bine, domnule *Jurist Novice* Mare şi Tare, după părerea mea, dacă nu putem avea o relaţie deschisă, pe faţă, nu e ni i o speranţă.

Strîmbînd din nas, repetă:

– *Jurist novice?!* Pariez că ţi l-a făcut cadou o femeie.

El îşi trase geaca repede.

– Lasă tricoul, eu nu renunţ la tine, Merry.

Ea redeveni serioasă.

– Îţi aduci aminte ce am vorbit la *Riley's Place?* Despre faptul că mi-e teamă să nu fiu din nou rănită, că tu n-ai putea iubi şi n-ai vrea să dăruieşti unei femei jumătate de măsură? Atîtea lucruri sînt împotriva noastră.

Îndurerat, el îi atinse obrazul şi apoi buzele cu vîrful unui deget.

– N-aş vrea nici în ruptul capului să te rănesc, draga mea. Dar trebuie să existe o modalitate prin care să putem avea şi noi o viaţă împreună.

– Cît aş vrea, cît aş vrea, spuse ea sărutîndu-i vîrful degetului şi apoi clătinînd încet din cap.

Cuprinzîndu-i mijlocul, el o trase mai aproape.

– Renunţ la cazul Lindei. Îl poate prelua Barney. Tu eşti mai importantă pentru mine decît orice altceva.

Ea se încordă în braţele lui.

– Dacă faci asta, punem punct definitiv, Shane Halloran! Ceea ce faci tu este mult prea important pentru a renunţa!

El vru să o contrazică, dar îşi dădu seama că ar fi fost cea mai nepotrivită tactică.

– Bine, bine, am un alt plan – nu e perfect, dar e ceva. Poate ar fi posibil să încetăm totul pînă se va termina procesul şi apoi vom fi liberi să ne vedem de problemele noastre şi să încercăm să clădim ceva împreună. Ce zici?

Merle ezită destul de mult ca el să se simtă

torturat. În cele din urmă, îşi strecură degetele pe sub gulerul hainei lui de piele şi spuse:

– Ar fi o soluţie. Cînd se va termina procesul?

El răsuflă uşurat.

– Aş vrea să pot ştî. S-ar putea termina pînă te întorci tu din turneu, dar ar putea dura şi luni întregi.

– Atît de mult?

– Mă tem că da.

Ea oftă adînc şi îi sărută uşor buzele.

– Bine, cel puţin ne vom putea vedea la nunta lui Ellen.

După care se eliberă şi ieşi din birou înainte ca Shane să găsească un mod de a o opri. Rămase nemişcat pe marginea biroului timp de cîteva minute, gîndindu-se la cele patru luni care îl despărţeau de sfîrşitul lui iulie şi de nunta lui Ellen ca la un pămînt sterp.

Unica lui consolare era că, cel puţin, nu îl exclusese din viaţa ei. Mai exista speranţă.

Șase

„Dragă Domnişoară Merry,

Am cincisprèzece ani şi nu am pe nimeni cu cine să vorbesc. Nu-i pot spune mamei, pentru că mi-ar spune că sînt o vacă. Ştiu că tu zici totdeauna să spunem nu, dar la începutul lunii mai, eu şi prietenul meu am făcut-o, totuşi. Se poate ca o fată să rămînă însărcinată dacă o face doar o singură dată? Cum aş putea şti dacă

sînt? Te rog, grăbeşte-te şi răspunde-mi pentru că mi-e foarte fricã.

Cindy Jones".

„Dragă Cindy,

Scumpa mea, voi răspunde la scrisoarea ta în particular şi imediat. Ştiu că totdeauna vă zic să spuneţi nu, dar mai înţeleg că este foarte uşor să cazi în ispită. Da, din păcate, o fată poate rămîne însărcinată şi dacă o face doar o singură dată. Poţi şti dacă eşti dacă nu ai avut ciclu menstrual sau dacă ai greţuri dimineaţa. Sî ii se vor..."

Scrisoarea lui Cindy a avut prioritate de cum a citit-o Merle în dimineaţa aceea. Era deja a patra săptămînă din iulie, aşa că, dacă fata era însărcinată, trebuia să aibă mai mult de două luni. Merle umplu două pagini cu alinări, sprijin şi sfaturi, incluzînd adresa unui centru de consultaţii din oraş şi sugestia de a vorbi imediat cu mama ei. După ce scoase scrisoarea din impri-

mantă, o vîrî într-un plic şi o puse deoparte pentru a o expedia cu poşta de noapte.

– Ce cauţi aici atît de dimineaţă? o întrebă Louise intrînd în birou cu o pungă mare cu produse de patiserie şi cafea.

Merle se întinse dezmorţindu-şi trupul. Era îmbrăcată într-o pereche de pantaloni albaştri şi cu o bluză înfloratã, o deosebire foarte vizibilă faţă de modul cum apărea înainte la servi iu.

– N-am putut să dorm, aşa că m-am gîndit să vin mai devreme şi să recuperez cîte ceva în loc să stau cu ochii pe pereţi şi să mă gîndesc la... una şi la alta.

Louise se aşează la birou şi scoase o prăjitură cu migdale din pachet, pe care o puse pe un şervet şi i-o întinse lui Merle.

– Poftim, sînt îngrozitoare pentru îngrăşat şi foarte bune pentru orice suferinţă.

Stomacul lui Merle se întoarse pe dos din cauza mirosului dulce- amărui al migdalelor. Înghiţind convulsiv, se ridică repede şi se îndepărtă de miros.

– Nu, nu pot.

– Dumnezeule, dar n-am mai văzut pe nimeni înverzindu-se pînă acum, spuse Louise muşcînd ea însăşi din prăjitură şi încruntîndu-se la Merle.

Îţi tot spun de săptămîni întregi că arăţi groaznic. Ce s-a întîmplat?

– Ah, nimic. Mă mai lupt cu urmările gripei pe care am făcut-o în turneu. Cred că era de origine marţiană, pentru că numai un robot i-ar putea supravieţui, spuse Merle apăsîndu-şi degetele pe stomacul agitat. Nu se poate să mi se întîmple ceva grav, pentru că nunta lui Ellen e sîmbăta viitoare şi voi fi acolo, indiferent ce s-ar petrece.

Louise înghiţi ultima bucăţică de prăjitură şi azvîrli şervetul mototolit în coşul de hîrtii.

– De ce nu te duci la doctor să faci un control?

Merle se uita pe fereastră. Un soare superb de vară strălucea, făcînd să sclipească valurile oceanului. Nu era ceaţă. Aerul era atît de curat, încît ar fi putut să vadă chiar şi Insulele Farallon dacă nu ar fi fost atît de preocupată. Se uită din nou la Louise.

– Dacă nu gripa, e stresul. Numai Dumnezeu ştie cît stres am avut în aceste ultime cîteva luni.

– Şi acum ce stres te mai supără? Cu siguranţă nu fotografia din ziar.

– Nu, presa a uitat de acea femeie misterioasă de la început de aprilie, cînd acea

alunecare de teren din Martin Country a luat cinci case.

Louise începu să rîdă.

– Ce dezastru neprevăzut – îţi mai faci probleme?

– Nu prea, după cum merg lucrurile, spuse Merle legănîndu-se în scaunul ei şi frecîndu-şi nervoasă gropiţa din bărbie. Nu, nu sînt îngrijorată în legătură cu presa. Shane şi cazul lui sînt destul de provocatori pentru a-i menţine mulţumiţi.

Sentimentul de singurătate se alătură senzaţiei de greaţă din stomac cînd se gîndi la Shane, domnul Stres în persoană. Procesul lui dura de patru luni. Hollbrook şi şleahta lui de avocaţi sus-puşi îi puseseră o mulţime de beţe în roate şi lansaseră tot felul de amînări încercînd să-l învingă.

O suna des la telefon, dar nu îl văzuse decît o dată, doar în timpul săptămînii care trecuse. Şi, chiar şi atunci, au fost politicoşi şi distanţi.

– Vinerea trecută, familia lui Rob a dat un dineu de repetiţie, spuse Merle împreunîndu-şi mîinile în poală. Ellen a vrut să mă duc şi eu, iar Shane era şi el acolo, bineînţeles, pentru că ea l-a rugat să o conducă la altar. Mai erau şi cîţiva

membri ai familiei Halloran, aşa că a fost gălăgie şi zăpăceală. Sînt în stare să jur că rîdeau şi vorbeau cît puteau de tare-toţi odată. Ellen s-a simţit foarte bine – probabil că e ceva genetic. De fapt toată lumea s-a simţit bine în afară de mine. Bine, m-am distrat un timp, pînă am leşinat.

– Ce-ai făcut? întrebă Louise aplecîndu-se încruntată. Doamne! Sper că nu te-ai îmbătat, nu?

– Nu! Ştii foarte bine că nu beau. Dar n-am putut suporta mirosul mîncărurilor marine, după aceea bărbaţii şi-au aprins trabucurile şi n-a mai fost aer, aşa că am leşinat, asta-i tot. Shane, însă, a reacţionat exagerat şi m-a dus la urgenţă împreună cu jumătate din cei prezenţi. A fost îngrozitor.

Merle îşi frecă fruntea cu vîrfurile degetelor.

– Mi-au făcut o ecogramă şi au asigurat pe toată lumea că n-am suferit nici un atac de cord, după care m-au trimis acasă spunîndu-mi să-mi chem medicul a doua zi. Am făcut-o şi doctorul Shapiro mi-a ordonat să fac o mulţime de analize. Acum aştept rezultatele.

Pe chipul Louisei se citea îngrijorarea.

– Ţi-a spus ce părere are?

Merle îşi muşcă buzele şi îşi privi mîinile atît de strînse încît încheieturile degetelor erau albe.

– Nu poate fi sigur pînă nu primeşte rezultatele, dar... spuse ea şi îşi ridică ochii cuprinşi de panică. Ah, Louise, crede că aş putea avea o tumoare. Ba, chiar mai rău, crede că s-ar putea să intru într-o menopauză timpurie. Dar eu n-am nici măcar patruzeci de ani! exclamă ea izbucnind în lacrimi.

Sîmbătă, Merle află rezultatele analizelor şi acum avea impresia că merge pe o sîrmă deasupra Marelui Canion într-un vînt puternic. Neliniştea ei se transformase în neîncredere amestecată cu puţină groază. Dacă ceda puţin, speranţa şi emoţia tindeau să îşi facă simţită prezenţa. Şi ambele erau atît de nerealiste încît ajungeau chiar la ridicol. Un singur lucru ştia sigur; pentru acea zi deosebită trebuia să lase orice dilemă la o parte şi să se concentreze asupra fericirii fiicei ei.

Sosi la biserică mai devreme cu două ore şi

o găsi pe Ellen gata să plîngă, măsurînd camera miresei într-un furou amplu şi un sutien de dantelă. Ajutînd-o să se îmbrace se agitau în jurul ei, inefi iente, o doamnă de onoare în roz închis şi trei domnişoare de onoare în rochii trandafirii cu fuste în formă de petale de lalea.

Merle le trimise afară şi o întrebă pe Ellen:

– Ce s-a întîmplat, draga mea?

Ellen începu să plîngă.

– Nu ştiu dacă fac, într-adevăr bine, măritîndu-mă cu Rob.

Simţind un val de dragoste maternă, Merle îşi îmbrăţişă fiica.

– Dar erai foarte sigură la cina de repetiţie. S-a întîmplat ceva de atunci? Te-a jignit Rob cu ceva?

– Nu, nimic, bineînţeles că nu s-a întîmplat nimic. În adîncul sufletului meu ştiu că sînt sigură.

Un zîmbet auto-ironic şi strîmb apăru pe chipul ei.

– Credeam că eu voi fi imună la îndoielile de ultim moment. Dar bănuiesc că nu aveam nevoie decît de mămica mea. Arăţi tot palidă, ce ţi-a spus doctorul? o întrebă neliniştită.

Lui Merle îi îngheţă zîmbetul pe buze. Inima îi

tresări. Nu era nici timpul, nici locul potrivit pentru destăinuiri, aşa că îşi drese glasul şi spuse evaziv:

– În general mi-a spus că sînt destul de sănătoasă pentru a vedea peste o duzină de nunţi.

– O duzină! Eu nu sînt sigură că voi putea trece peste una, spuse Ellen şi trase adînc aer în piept. Încet, încet, da? Primul pas, zise ea prinzîndu-i pe umăr un boboc de trandafir roz, după care se dădu puţin înapoi şi zîmbi. Arăţi minunat.

– Îţi mulţumesc, scumpa mea, spuse Merle netezindu-şi rochia mov pal cu un imprimeu de flori roz. Dar acum ar trebui să te îmbraci şi să vedem cît de frumoasă poate fi o femeie.

Le chemă apoi pe celelalte din nou lăsîndu-le să îşi ducă treaba pînă la capăt.

Cu cîteva minute înainte de ora patru, Merle ieşi din camera de toaletă. Un aprod în smoching gri o conduse pe intervalul capelei, cu acoperişul ei de dom şi mulţimea de orhidee albe aşezate în faţa altarului. Soarele Vestului strălucea prin geamurile pictate aruncînd sclipiri de bijuterii. Cîntece de dragoste se auzeau încet de la orgă. Majoritatea băncilor erau deja pline

de oaspeţi îmbrăcaţi în veşminte de gală, care şuşoteau între ei.

Se aşeză pe prima bancă de pe partea stîngă. Surorile şi fraţii lui Shane împreună cu soţii şi soţiile se aflau pe banca din spatele ei, alături de o mulţime de mătuşi, unchi şi veri în spatele lor. În stînga lui Merle, pe banca din faţă, se aflau părinţii lui, care îi zîmbiră, iar Maggie Halloran se aplecă spre ea întrebînd-o şoptit:

– Ai aflat de ce ai leşinat?

Merle îşi simţi chipul îmbujorat. Pînă în clipa aceea nu îi trecuse prin cap cît de bizară trebuia să pară situaţia ei în ochii altora.

– N-a fost nimic... grav.

Femeia zîmbi.

– Voiam foarte mult să-ţi spunem, Pat al meu şi cu mine, cît de mult ţinem la tine. N-am crezut niciodată că vom avea un nepot de la Shane al nostru şi ite că ne-aţi dat-o pe Ellen.

Merle izbuti să dea din cap şi să zîmbească, după care se întoarse să îl privească pe pastor care apăru la altar alături de Rob, care era îmbrăcat într-un smoching alb, urmaţi de cavalerii de onoare. Orga se făcu auzită şi domnişoarele de onoare plutiră ca nişte petale de trandafiri pe culoar.

Merle simţi un fior prin şira spinării şi pielea de pe braţe i se încreţi cînd organistul începu să cînte marşul nupţial. Un nod i se puse în gît în clipa cînd fiica ei apăru păşind uşor de-a lungul culoarului, cu chipul acoperit de văl şi cu trena întinsă în urmă, la braţul lui Shane. Acesta arăta atît de bine în smochingul gri, încît Merle nici nu se putea uita la el. În faţa altarului fu de acord în mod solemn „să dea această femeie" şi i-o dădu pe Ellen lui Rob.

După aceea se aşeză lîngă Merle pe banca din faţă, cu ochii scînteind.

– Cum a fost? şopti el.

– De parcă te-ai fi născut pentru asta.

„Născut". Se încruntă uşor, întrebîndu-se cum de făcuse soarta în aşa fel încît să dăruiască acestui bărbat talentul atît de unic de a-i tulbura viaţa.

O contralto începu să cînte *Ah, promite-mi.* Shane se uită la Merle.

– Pari prea tînără şi frumoasă pentru a fi mama miresei, spuse el, dar zîmbetul îi dispăru imediat. Numai că tot mai eşti palidă. Doctorul ţi-a dat rezultatele?

Glasul solistei acoperi zgomotul cînd Merle, care se juca cu micuţa poşetă, o scăpă pe

podea. Shane se aplecă şi o ridică, dar păru îngrijorat cînd ea nu răspunse.

– Merry, ce e cu tine? şopti el cu asprime.

– Nimic! Sînt sănătoasă tun, ţi-o jur. Acum vrei să taci? Vreau să ascult slujba.

Pastorul începu prin a rosti o predică:

– Ellen, Rob, în căsni ie nu se poate intra în glumă...

Maggie Halloran începu să îşi tragă nasul şi alte vreo două membre ale familiei Halloran i se alăturară. Merle îşi simţi gîtlejul uscat şi oftă adînc şi cutremurător, după care îşi muşcă buzele pentru a se stăpîni.

Shane o înghionti cu cotul zîmbind şi întinzîndu-i o batistă mare şi albă.

– Pariez că n-ai venit pregătită pentru o nuntă irlandeză.

– Şşş! făcu ea abţinîndu-se să nu rîdă şi tamponîndu-şi ochii cu batista.

– Ni i o problemă nu poate să nu fie depăşită, spuse pastorul, dacă ambii parteneri doresc să găsească o soluţie, cu sinceritate şi deschis, cu o dragoste lipsită de egoism.

Merle îi aruncă o privire pe furiş lui Shane, întrebîndu-se cum şi-ar fi putut rezolva ei problemele cînd acestea deveneau din imposibile,

groaznice. El îi simţi privirea şi se întoarse, avînd pe chip o expresie solemnă şi aşezîndu-şi mîna peste a ei cînd pastorul începu să vorbească despre jurămintele vechi de cînd lumea.

– ... iei pe acest bărbat de soţ...

O mulţime de fantezii şi vise se puteau construi pe acele cuvinte. Merle deveni mai optimistă împletindu-şi degetele cu ale lui Shane.

– ... promiţi să-l iubeşti, să-l cinsteşti, să-l preţuieşti...

Pe buzele ei apăru un zîmbet tremurător, î timp ce ale lui răspunser˘ în acelaşi fel.

– ...în bogăţie ca şi în săr˘ ie, la bine şi la rău?

În clipa aceea, cei doi, Merle şi Shane erau singuri în biserică, pe pămînt. În clipa aceea, toate problemele şi neliniştea ei dispărură. Acceptă ideea că ceea ce simţea radiindu-i din suflet şi pînă în privire era adevărata dragoste.

– Da.

O durea inima pentru tot ce ar fi putut fi între ei şi lacrimile îi şiroiră pe obraji.

– ...iei pe această femeie...

Shane îşi mişcă buzele încet odată cu cuvintele.

– ..să o iubeşti, să o cinsteşti şi să o preţuieşti...

Expresia lui era gravă şi tandră.

– Pînă cînd moartea vă va despărţi?

– Da.

– Vă declar soţ şi soţie. Poţi săruta mireasa.

El îşi atinse buzele de ale lui Merle. O secundă se priviră în ochi, legaţi prin dragostea şi dorinţa lor arzătoare.

După aceea se întoarseră pentru a-l vedea pe Rob ridicînd vălul de pe chipul fiicei lor şi sărutînd-o cu dragoste în timp ce toţi invitaţii aplaudară zgomotos. Organistul începu să cînte imnul de încheiere a ceremoni i. Radiind şi ţinîndu-se de mînă, tinerii căsătoriţi se îndepărtară de altar urmaţi de toţi ceilalţi.

Merle îşi retrase mîna dintr-a lui Shane, îşi şterse faţa cu batista lui, după care i-o dădu înapoi. Se ridicară şi urmară mulţimea. Rî înd şi plîngînd îşi îmbrăţişă fiica.

– Acum eşti doamna Taylor. Ah draga mea, sînt atît de fericită pentru tine.

Lăsîndu-i-o pe Ellen lui Shane, ea îl îmbrăţişă pe Rob.

– Să ai mare grijă de copila mea, auzi?

El rîse fericit.

– Nu vă faceţi griji, o iubesc mai mult decît propria-mi viaţă.

Ellen o luă pe Merle de mînă.

– Ar fi frumos să vă am alături la primiri. Dar voi înţelege dacă nu se poate.

Furată de emoţia şi iubirea acelei clipe, Merle nu ezită nici o clipă.

– Nu vreau să fiu nicăieri în altă parte decît lîngă tine, scumpa mea.

Shane îi aruncă un zîmbet şi o îmbrăţişă scurt.

– Bun venit în lumea adevărată, draga mea. Ai descoperit, în sfîrşit, că alte lucruri sînt mult mai importante decît reputaţia ta?

Ea se strîmbă.

– Reputaţia mea s-a făcut praf din prima clipă cînd te-am văzut. Şi încă nu ştii nimic.

Invitaţii trecur˜ încet într-o ameţeală de prezentări grăbite, strîngeri de mîini, sărutări, rîsete şi ţipete din partea prietenilor şi rudelor atît ale lui Ellen, cît şi ale lui Rob. Spre sfîrşit, Merle răsuflă uşurată fiindcă nimeni nu se întrebase cu glas tare ce căuta ea acolo.

Apoi căscă gura îngrozită, deodată, cînd o văzu pe femeia care se afla în capătul şirului – Valerie Valerto, redactor la *Chronicle,* ultra şic

cu rochia şi pălăria ei albastre. După ce îi felicită pe Rob şi pe Ellen, Valerie îi strînse mîna lui Merle ţinîndu-i-o mai mult şi aruncîndu-i un zîmbet strălucitor.

– Merle, draga mea, ce surpriză să te văd tocmai aici! Această frumoasă mireasă trebuie să-ţi fie... ce? O bună prietenă? Nepoată?

Cei din apropiere făcură linişte dintr-odată, urmărind şi ascultînd. Era evident că toţi îşi puseseră aceeaşi întrebare.

Trecuse vremea subterfugiilor, aşa că, luînd-o de mînă pe Ellen, Merle spuse:

– Val, sînt foarte mîndră să ţi-o prezint pe fiica mea, doamna Ellen Taylor.

Gata, se terminase. Zîmbi imţindu-se uşurată şi liberă.

– Draga mea! Dar n-am ştiut că ai copii. Ce minunat, ce interesant, spuse Valerie zîmbindu-i lui Ellen. Merle şi cu mine ne cunoaştem de foarte mulţi ani – am crescut împreună. Cei din presă sînt ca o mare familie, să ştii. Dar ne-a dus pe toţi.

Privirea ei trecu apoi peste părul grizonat al lui Shane, peste ochii lui albaştri şi strălucitori şi zîmbetul lui larg, după care coborî peste trupul lui spre pantofii gri sclipitori. Rîsul ei sună ca un

clopoţel.

– Merle, scumpă mea, dar acest bărbat de lîngă tine, cine e?

Umerii lui Merle căzură.

– Ştii foarte bine cine e acest bărbat formidabil, Val.

– Ah, da, bineînţeles, v-am urmărit cazul cu foarte mare atenţie, domnule Halloran.

Fotografa începu apoi să-şi facă meseria, lăsînd-o pe Merle, dar aceasta o luă de braţ şi o duse într-un colţ:

– Val, ce naiba cauţi ici?

– Hei, hei, nu te supăra. Ai fost şi tu reporteră aşa că ştii foarte bine că trebuie să cauţi o poveste unde poţi. Te-am recunoscut imediat ce am văzut fotografia din martie, aşa că am mirosit totul pînă cînd am priceput. Dar cum de ai ajuns să ai o fiică?

Merle oftă.

– Am născut-o pe Ellen cînd eram doar o adolescentă şi am dat-o spre adopţiune. Ne-am regăsit în primăvară.

– Ce fascinant! Este cît se poate de limpede cine e tatăl. N-am văzut în viaţa mea două zîmbete mai identice. Ce-ar fi să fixăm o dată pentru un interviu în care să-mi povesteşti tot?

Merle îşi văzu preţioasa intimitate şi cariera dezintegrîndu-se.

– Val, te rog nu scrie povestea asta. Sigur îţi dai seama ce impact ar avea asupra Domnişoarei Merry.

– Draga mea, sîntem în anii nouăzeci, nu în epoca victoriană. Oricine se respectă face copii de unul singur în ziua de azi. O poveste despre experienţa ta te-ar putea înălţa chiar. Dacă n-o să scriu eu nimic despre asta, altcineva o va face cu siguranţă. Eu îţi sînt prietenă, cel puţin, voi fi precisă şi înţelegătoare.

Merle trebui să se recunoască înfrîntă.

– Bine, sună-mă la birou săptămîna viitoare şi o să văd ce o să putem face.

Shane apăru chiar în clipa aceea.

– Hai, Merry, te aşteaptă lumea.

Val îi aruncă un zîmbet provocator.

– Eşti o păpuşă vie! spuse ea după care ieşi din biserică repede pe tocurile ei de opt centimetri.

Merle suportă restul serii ameţită. Supravieţui cinei învîrtind mîncarea în farfurie cu furculiţa. Îşi ţinu răsuflarea cînd atinse cu buzele şampania pentru toast. Rîse cînd Ellen tăie tortul şi îi vîrî o bucăţică în gură lui Rob, se înfioră cînd el făcu

acelaşi lucru, aplaudă cînd se aruncară buchetul şi jartiera şi azvîrli cu boabe de orez cînd Ellen alergă împreună cu Rob spre maşina lor gătită cu panglici şi cutii de conserve.

După aceea, ca prin farmec, oaspeţii plecară lăsînd în urmă o linişte nemaipomenită, iar ea rămase cu Shane lîngă sala în care se desfăşurase petrecerea, sub cerul liber.

– Eh, s-a terminat, spuse el scoţîndu-şi cravata şi descheindu-şi cămaşa. A fost o nuntă frumoasă, nu?

– Da, spuse ea încet. Frumoasă şi emoţionantă.

Luînd-o de mînă, o trase în umbră şi o îmbrăţişă. Ochii îi străluciră cînd o privi.

– Nunta asta a părut să aibă o însemnătate deosebită, nu crezi?

Ea îi înconjură gîtul cu braţele zîmbind.

– Pentru că era fiica ta?

– Ştii foarte bine ce vreau să spun, văd pe faţa ta, zise el zîmbind. Ar fi trebuit să fim noi acolo.

– Ah, aş vrea...

El îşi împreună mîi în jurul mijlocului i şi zîmbetul i se stinse.

– Am depus jurămintele deja, ce-ar fi să

mergem la Tahoe în seara asta să legalizăm totul?

Ea îl privi în ochi, amuţită de acea idee.

– Vorbeşti serios? întrebă ea nesigură.

– N-am vorbit mai serios în viaţa mea, spuse el ridicîndu-i aplicaţia de pe rochie. Parcă ai fi o mireasă în rochia asta. Hai s-o facem.

Tentaţia de a spune da ea foarte puternică, ba chiar deschise gura să o spună, dar îşi înghiţi cuvintele.

– Jurămintele matrimoniale trebuie să fie pentru toată viaţa, Shane. Nu trebuie să le i i în glumă.

El îi cuprinse obrazul în mîna lui mare.

– Crede-mă că n-o fac. Ceea ce ne atrage unul faţă de celălalt este atît de puternic că nu înţeleg.

Ea îi cercetă chipul o clipă ameţită, după care întoarse capul şi îi sărută palma.

– Dragul meu, nici eu nu înţeleg, dar ştiu că nu vreau să mă pripesc să fac ceva şi apoi să fie un eşec. Avem prea multe probleme de rezolvat înainte de a ne gîndi la căsătorie.

Shane oftă aprobînd şovăitor.

– Bănuiesc că ai dreptate, dar era o idee interesantă.

Ea încuviinţă zîmbind tremurător.

– Aşa e.

– Într-o bună zi o s-o facem, draga mea. Ai să vezi, spuse el şi, trăgînd-o aproape, o sărută.

Pentru prima dată, Merle nu îi răspunse pe deplin. Era prea obosită şi starea de greaţă era prea puternică. Lăsîndu-şi capul pe umărul lui, oftă din adîncul sufletului.

– De ce ai oftat aşa? o întrebă Shane ridicîndu-i bărbia şi faţa spre lumină. Merry, arăţi de parcă ai fi trecut prin storcătorul de rufe. Nu cred că te simţi atît de bine cum pretinzi.

Ea se desprinse din îmbrăţişare. Îi stătea pe limbă să îi spună despre rezulatul analizelor, dar nu ar fi fost drept să îi spună aşa ceva ca pe un lucru lipsit de importanţă după o zi plină. Şi, pe urmă, nu ştia nici ce credea ea însăşi.

– Nu-i nimic, sînt doar epuizată. Trebui merg acasă să mă culc.

El se încruntă.

– Nu te cred, este vorba de altceva.

– Las-o baltă, Shane, da? Crede-mă, mă simt bine, spuse Merle îndreptîndu-se spre locul de parcare luminat.

El o însoţi, dînd cu piciorul în boabele de orez răspîndite, evident neconvins. Cînd ea

ajunse la maşină, el o urmări cum îşi căuta cheile prin poşetă.

– Ce se va întîmpla acum că acea Valerto îţi cunoaşte secretul? Ce are de gînd să facă?

Întrebarea o luă atît de mult prin surprindere, încît cheile îi scăpară din mînă.

– Ah, cît aş fi vrut să nu-mi aminteşti de asta. Uitasem de Val. Bănuiesc că va scrie un articol despre cum e să-ţi regăseşti copilul după atîţia ani.

Shane îi ridică cheile şi descuie uşa ajutînd-o pe Merle să se urce la volan, îi înghesui şi rochia, după care rămase cu braţul sprijinit pe portieră.

– Din moment ce totul se va afla, ne vom putea vedea din nou?

Merle trase adînc aer în piept şi îl privi cu coada ochiului.

– Am senzaţia că o să mă vezi mai mult decît te aştepţi. Ce-ar fi să treci pe la mine mîine să luăm masa de prînz împreună? Am ceva să-ţi spun.

Şapte

„Dragă Domnişoară Merry,

Tocmai am descoperit că mama a rămas însărcinată cu mine şi a trebuit să se mărite cu tata. Nici nu cred că s-au iubit vreodată, pentru că tot timpul se ceartă. Se învinuiesc reciproc pentru mine. Crezi că ar fi mai fericiţi dacă aş fugi?

Nefericita".

„Dragă Nefericită,

Nu, scumpa mea, părinţii tăi nu ar fi mai fericiţi dacă ai fugi. Certurile lor sînt datorate nefericirii lor interioare, nu ţie. Vor fi mai fericiţi dacă vor învăţa să comunice deschis unul cu celălalt. V-ar ajuta foarte mult pe toţi dacă le-ai spune ce simţi. Mai scrie-mi, scumpa mea. Vreau să ştiu.

Domnişoara Merry".

A doua zi după-amiază, Merle stătea la fereastră în living-room şi aştepta, purtînd o pereche de pantaloni albi şi o bluză roşie. Parfumul trandafirilor se combina cu aerul curat care pătrundea prin fereastra deschisă. În ciuda confortului şi intimităţii încăperii, sentimentele ei urcau peste atîtea piscuri şi coborau în atîtea văi, încît ar fi semănat cu Alpii pe o hîrtie.

Încă nu găsise o modalitate de a-i da vestea lui Shane. Trupul i se acoperi de o sudoare rece cînd îl văzu apărînd pe motocicletă şi începînd

să urce aleea abruptă, şerpuită. Tragînd adînc aer în piept, ea se desprinse de la fereastră şi se duse în prag pentru a-l vedea descălecînd şi scoţîndu-şi casca.

– Bună, draga mea, spuse el zîmbind fără să bănuiască nimic şi intră cuprinzîndu-i braţele şi trăgînd-o mai aproape.

Era tentant să se topească în braţele lui liniştitoare, dar se întări pentru a-l respinge.

– Fără îmbrăţişări – dacă devenim prea prietenoşi, n-o să mai pot gîndi limpede şi avem ceva teribil de important de discutat.

El îşi vîrî atunci mîinile în buzunarele blugilor, iar zîmbetul îi dispăru de pe chip.

– Sper că lucrurile nu sînt chiar atît de grave cum le faci tu să pară.

– După părerea mea, viaţa în general este gravă. Hai, intră să terminăm odată.

Îl conduse în living-room şi se aşeză pe marginea canapelei privindu-l nervoasă cum îşi pune geaca de piele pe braţul unui fotoliu. Tricoul lui era albastru, verde şi alb şi avea înscrise cuvintele *Salvaţi pămîntul.* În cele din urmă se aşeză şi el în capătul celălalt al canapelei, întors într-o parte şi cu un genunchi sus.

– Bine, dă-i drumu'. Ce te macină?

Ea înghiţi un nod.

– Sînt însărcinată.

– Cum?! făcu el privind-o fix cîteva clipe, după care avu îndrăzneala să rîdă. Glumeşti.

– Shane Halloran, să nu îndrăzneşti să rîzi de mine! zise ea aruncînd în el cu o pernă cu volănaşe, pe care el o prinse.

– Nu glumeşti!

Ea scutură din cap şi părul ondulat i se legănă în jurul gîtului.

Punînd perna deoparte, el îşi trecu mîi ile prin păr şi apoi peste ceafă.

– Nici nu ştiu ce să spun. M-ai dărîmat. Cu un fulg.

– E mai degrabă ca o lovitur˘ în cap cu ciocanul.

– Dar am crezut că nu poţi rămî cinată.

— Nu pot. Adică nu puteam! Dar nimeni nu mi-a spus vreodată motivul, aşa că doctorul meu bănuieşte că ar fi vorba de ceva psihic. A fost de ajuns să fiu cu tine din nou şi..., spuse ea ridicînd mîinile cu palmele în sus. Cred că sîntem bestemaţi, Shane.

El zîmbi atunci:

– Iartă-mă că am rîs cînd mi-ai spus prima dată, dar încă nu realizasem, spuse el după care îşi ridică privirea spre ea. Probabil că ştii acest lucru de cîtva timp. De ce nu mi-ai spus imediat ce ai început să bănuieşti?

– Nu ţi-am ascuns nimic. Am aflat doar cînd am primit rezultatele, cu o zi înainte de nuntă. Nu ţi-am spus nimic ieri pentru că nu voiam să stric acea zi deosebită din viaţa lui Ellen. Şi pentru că nu acceptam nici eu însămi ideea şi nu ştiam cum să-ţi spun, zise ea şi se strîmbă. Ni i acum nu ştiu, dar...

– Da, e ceva, într-adevăr, şocant.

Îndreptîndu-se pe canapea, Shane îşi săltă un picior peste genunchiul celuilalt jucîndu-se cu tivul blugilor, încruntat. Apoi, încet, încet, un zîmbet începu să îi apară pe buze lărgindu-se din ce în ce mai mult. Îşi ridică privirea.

– Ştii, într-un fel e o chestie minunată.

– Minunată?

Dorinţa i se zbătu în piept. Doar dacă, doar dacă... dar cum?

– Există o duzină de argumente care arată că nu-i deloc minunat, spuse ea cu tristeţe şi, ridicîndu-se, se duse la fereastră, simţind răcoare în ciuda faptului că afară ardea un soare

văratec.

Shane se ridică şi el şi se duse lîngă ea sprijinindu-se cu un umăr de pervazul ferestrei.

– Am crezut că ţi-ai dorit întotdeauna să rămîi însărcinată şi să fii mamă.

Neputinţa, sentimentele amestecate şi nedreptatea paradoxală a situaţiei se simţir˘ în glasul ei.

– Bineînţeles că am vrut – mai mult decît orice altceva! Dar asta se întîmpla cînd aveam douăzeci, treizeci de ani. Dacă acest lucru s-ar fi întîmplat acum zece ani sau chiar acum cinci ani, aş fi înnebunit de bucurie. Dar totul e altfel acum. Mai presus de toate, nu sînt căsătorită. Nu am nici familie care să mă ajute – nu că ar fi fost cine ştie ce ajutor cînd...

Începu să rîdă deodată.

– Nu sînt sigură că aş fi o binecuvîntare pentru un bebeluş. Ce fel de mamă aş fi? Sînt Domnişoara Merry de atîta vreme, încît m-am transformat într-o fată bătrînă universală.

Tulburarea îi îmbujoră obrajii palizi.

– Şi cu Domnişoara Merry ce se va întîmpla? Ce se va întîmpla cu ea dacă oamenii vor afla că sînt însărcinată? Hei, voi, zeilor, aţi văzut ce încîntată a fost Valerie Valerto cînd a

descoperit-o pe Ellen! Gîndeşte-te numai ce s-ar întîmpla dacă m-ar vedea aşa, spuse ea făcînd un cerc mare în faţa burţii. Parcă şi văd titlurile *Domnişoara Merry însărcinată din nou – de acelaşi bărbat!* Şi să nu crezi cumva măcar o clipă că şefii mei de la *Sora mai mică* n-or să observe şi ei. Ca să nu mai vorbim de părinţii tinerelor mele admiratoare.

Shane îi ascultă în tăcere tirada, încruntat, muşcîndu-şi buza de jos, iar cînd ea făcu o pauză, spuse:

– Da, s-ar putea să fie o complicaţie, două acolo.

Ea abia îl auzi, fiindcă o altă problemă îngrozitoare făcu să îi dispară culoarea din obraji.

– Dar nu atît slujba mă îngrijorează cît faptul că am aproape patruzeci de ani, spuse ea cuprinzîndu-se cu braţele. Timpul meu biologic s-a dus. S-ar putea întîmpla o mulţime de lucruri, care mai de care mai înspăimîntător.

Shane o luă pe după umeri şi o întoarse cu faţa spre el.

– Sarcina e periculoasă pentru tine, draga mea? Nu cred că aş suporta să ţi se întîmple ceva.

Ea îşi desprinse braţele şi îi alungă îngrijorarea cu un gest din mînă.

– Nu, nu, n-am nimic. Jur că am făcut toate analizele posibile săptămîna trecută şi rezultatele arată că sînt perfect sănătoasă.

El o privi cu atenţie.

– Mie nu mi se pare că eşti chiar aşa sănătoasă. Ochii îţi par două pete negre pe chip.

Ea îşi lăsă capul în jos şi îşi scutură părul auriu deschis pentru a-şi ascunde paloarea.

– Arăt aşa pentru că mi-a fost rău patru luni şi n-am închis ochii de cînd m-am dus prima oară la doctor.

– Merry, de ce nu mi-ai spus că nu te simţi bine cînd am vorbit la telefon în toate aceste luni? o întrebă el, neliniştea făcîndu-l să pară nervos. N-am ştiut nimic pînă cînd ai leşinat atunci la ci

Ea îl privi şi bărbia îi tremură uşor.

– Cum te-ai fi aşteptat să-ţi vorbesc despre problemele mele fizice? Aproape că nici nu ne cunoaştem, dar sîntem amanţi.

Shane îi ridică bărbia forţînd-o să se uite la el.

– Ascultă, o să am grijă să ai cei mai buni doctori şi cea mai bună îngrijire medicală. N-o

să las să ţi se întîmple nimic.

– Dar am deja cel mai bun doctor! Merg la el dintotdeauna şi nici prin cap nu-mi trece să-l schimb, spuse ea şi îndepărtîndu-se de el, încercă să îşi recapete stăpînirea de sine. Nu pentru sănătatea mea îmi fac griji. Stau tot timpul şi mă gîndesc ce ar trebui să fac în legătură cu sarcina.

– Ce ar trebui să faci! Ce ai putea să faci altceva decît...

Shane se opri brusc dîndu-şi seama că existau mai multe posibilităţi. Trase adînc aer în piept şi spuse:

– E vorba de ceva mai mult decît de o sarcină, Merry. E vorba de copilul nostru. La ce te gîndeai, mai exact?

Copilul. Merle refuzase să se gîndească la acest aspect. Nu putea, nu cînd simţea atît de mult că nu era bine să aducă o fiinţă preţioasă şi inocentă într-o viaţă fără o familie solidă. Regretul şi dorinţa o făcură să explodeze cu amărăciune.

– Exact la ce mă gîndeam cînd eram însărinată cu Ellen.

Deodată, durerea şi amărăciunea pe care le

îngropase cu atîta vreme în urmă ieşiră la suprafaţă adăugîndu-se îngrijorării. Îşi încrucişă braţele în jurul mijlocului simţindu-se din nou ca o fată de şaisprezece ani speriată şi părăsită.

– Shane, se întîmplă iar! Nu... nu cred că mai suport... să trec din nou prin tot ce-am trecut! A fost prea greu cînd a trebuit să...

Izbucni în lacrimi şi trupul îi fu zguduit de suspine.

– Ah, Merry... iubita mea, spuse Shane luînd-o în braţe şi strîngînd-o, mîngîind-o pe spate pînă cînd ea scăldă în lacrimi cuvîntul *Pămînt* de pe tricoul lui. Merry, nu... gata... ‘şşş. Nu mai plînge aşa, nu-ţi face bine... Hai, gata.

Încet-încet furtuna trecu şi ea se rezemă de el, tremurînd în timp ce ultimele suspine se transformaseră în icneli şi sughiţuri. Îşi lipi faţa de bătăile puternice şi constante ale inimii lui.

– Sînt atît de derutată şi speriată. Toată viaţa mea a fost o aiureală şi habar n-am ce să cred şi ce să fac.

– Merry, de data asta nu mai eşti singură, spuse el plimbîndu-şi buzele peste funtea ei, cu mîna mîngîindu-i părul. Am intrat în situaţia asta împreună draga mea, şi vom avea grijă să o

rezolvăm tot împreună. Va fi totul bine, îţi promit.

– Aş vrea să te cred, dar..., spuse ea şi oftă cutremurîndu-se.

– Fără „dar", draga mea. Într-un fel sau altul o să găsim o soluţie rămînînd în frunte, stai numai şi i să vezi, zise el şi mîinile îi găsiră şi îi numărară coastele. Merry, eşti ca o păsărică fragilă în braţele mele. Nu cred că te-am văzut mîncînd ceva aseară la nuntă. Cînd ai mîncat ultima oară ca lumea?

– Nu ştiu, nu pot să mănînc nimic. Am stări de greaţă de... ah, nici nu mai ştiu de cînd. Parcă de o veşni ie, spuse ea şi lacrimile începură să îi curgă din nou. Cred că arăt ca o vrăjitoare.

Shane îşi strecură degetele sub bărbia ei şi îi ridică faţa.

– Mie mi se pare că eşti mai frumoasă ca oricînd.

– Mereu spui asta. Cum să cred măcar un cuvînt?

– Contează cum arăţi? Mie nu-mi pasă, spuse el sărutîndu-i lacrimile de pe gene. Hai du-te şi spală-te pe faţă, aranjează-te, iar eu, între timp, voi găsi bucătăria şi-ţi voi pregăti ceva de mîncare.

– Nu te uita la mine, am încă ochii umflaţi, spuse Merle intrînd în bucătărie peste un sfert de oră, fardată şi cu părul periat. Arăt groaznic?

– Mai rău decît ceva spălat de valuri, spuse el vesel, după care se lăsă în jos şi rîse cînd ea vru să-l apuce de nas. Hotărăşte-te, draga mea, adineauri te-ai supărat că-ţi spun tot timpul că eşti frumoasă.

Ea izbucni atunci într-un rîs natural, ceea ce nu se mai întîmplase parcă de luni întregi.

– Dacă ai învăţa să fii mai moderat, dragul meu, poate că n-am da tot timpul de probleme.

– Sînt moderat deja. Vezi, nu-ţi răspund, nu încep să mă cert, oare?

Ea rîse din nou.

– Nu o faci atîta timp cît ţin eu gura închisă.

El zîmbi şi o conduse apoi în camera de lîngă bucătărie oferindu-i un scaun.

– Stai jos şi simte-te ca acasă.

Merle se aşeză ascultătoare pe marginea scaunului, dar stomacul i se răzvrătea la gîndul mîncării.

– Să nu te simţi jignit, dacă nu pot să mănî imic.

– Ai încredere în mine, spuse el aşezîndu-i în faţă un şerveţel pentru farfurie, tacîmuri şi un şervet. În familia mea se întîmplă mereu ca una sau două femei să fie însărcinate şi chiar cînd nu sînt, numai despre aşa ceva vorbesc. astfel încît am prins şi eu cîte ceva din zbor

Luînd o felie de pîine prăjită din aparat, o tăie în sferturi şi o unse cu gem, după care o puse pe o farfurie în faţa ei.

– Nici un ceai, nici o cafea, nici un alt lichid pînă cînd nu înghiţi asta. După aceea cîntăm după ureche.

Stînd în faţa ei, îşi propti bărbi în pumn şi se ită pe fereastră.

– Din moment ce casa ta a rămas în vîrful dealului înseamnă că treaba cu plasticul întins a funcţionat. Ar trebui să faci nişte terase cu piloni care să ţină pămîntul înainte să vină iarna.

În timp ce el discuta de unul singur, Merle încercă să ia o înghiţitură din pîinea prăjită O înghiţi fără probleme, aşa că mai muşcă de îteva ori.

– Ăsta-i unul din avantajele unei case plutitoare, rămîne pe loc, continuă el. Doar dacă

nu se face vreo gaură, bineînţeles; asta ar putea da naştere unor surprize cu adevărat neplăcute. Şi cutremurele sînt interesante zdrang, zdrang, pleosc. Mai rău decît un cutremur local, ar fi unul ca în Alaska de pildă, care ar putea stîrni o *tsunami.* Dacă s-ar întîmpla aşa ceva, aş putea să ajung chiar în curtea ta. Ştiai că ultima dată cînd s-a anunţat o *tsunami,* oamenii au dat fuga pe ţărm să vadă valul de flux? Cîtă prostie!

Merle zîmbi uitînd de grijile pe care le avea de atîta vreme. Termină pîinea prăjită şi simţi un început de poftă de mîncare.

– Cred că aş mai mînca una. Dacă îmi mai pregăteşti.

– Dorinţa ta e ordin pentru mine, spuse el şi se duse în bucătăria de al căr i tavan atîrnau cratiţe din alamă.

Deasupra chiuvetei se afla o fereastră de seră plină cu iederă şi violete africane.

– Ar fi bine din partea mea dacă aş spune că ai o casă frumoasă? întrebă el continuînd să facă conversaţie uşoară. Doamnişoara Merry cîştigă probabil destul de bine.

– Destul, dar nu nemaipomenit. Nu am avut pe ce să-mi cheltuiesc banii în afară de casa asta, spuse ea încruntîndu-se gînditoare şi

simţindu-şi stomacul încordat. Cel puţin pînă anul ăsta s-a descurcat foarte bine, dar nu ştiu ce se va întîmpla cu Domnişoara Merry de acum înainte, cu atît mai puţin cu casa mea cînd... dacă...

– Draga mea, hai să nu ne gîndim la necazuri înainte ca ele să apară. Nu eşti singură, ai uitat?

Shane trăncăni despre o mulţime de subiecte în timp ce Merle mîncă încă trei felii de pîine prăjită şi bău un pahar cu suc de mere.

– Mai bine te opreşti cît mai poţi, spuse el strîngînd totul şi reaşezîndu-se la loc. Aşa. Acum poate că ar trebui să ne gîndim metodic la problema asta a noastră. Întîi şi întîi, cînd trebuie să vină bebeluşul?

Bărbia îi ieşi înainte brusc, de parcă o lovise cu acel cuvînt – bebeluş. Noţiunea aceea părea atît de ireală, încît aproape că nici nu o realiza.

– Cînd? Nu ştiu. Dar numai o dată aş fi putut rămîne însărcinată – la sfîrşitul lui martie, cînd am...

Deodată, un gînd îi trecu prin minte. Se aplecă înainte şi îl privi în ochi.

– Shane, te rog să mă crezi că numai tu ai fi putut să...

El se întinse peste masă şi îi atinse faţa.

– Merry, măcar atît am reuşit să te cunosc. Acest lucru s-a întîmplat numai pentru că sîntem deosebiţi împreună.

Ea zîmbi uşurată şi puţin tristă.

– Nu ştiu sigur dacă sîntem deosebiţi sau îngrozitori.

– S-ar putea să fie şi un amesteç, admise el. Dar, oricum, dacă e de la sfîrşitul lui martie..., spuse el şi numără pe degete, înseamnă sfîrşitul lui decembrie. Copilaşul nostru va fi un micuţ Capricorn. Ce zici de asta?

– Capricorn?

Se încruntă nevrînd ca el să-i fi dat copilului o personalitate. Făcea ca totul să fie mai greu. Hotărîrile pe care trebuia să le ia ar fi fost mult mai simple dacă se gîndea că era vorba doar de o sarcină.

El se întoarse atunci într-o parte, îşi întinse picioarele, îşi sprijini un cot pe spătarul scaunului şi celălalt pe masă.

– Bine, hai să vorbim despre posibilităţi, spuse el privind-o sfidător. Care sînt acestea, în afară de cea evidentă?

Merle se întoarse şi se uită pe fereastră.

– Păi... sarcina are mai mult de patru luni şi doctorul mi-a spus să mă hotărăsc cît mai

repede dacă vreau să continui cu... asta.

Shane îşi strînse picioarele şi se îndreptă, împreunîndu-şi mîinile pe masă.

– Doar nu te gîndeşti să întrerupi sarci

– Nu ştiu! strigă ea.

Deşi o făcea să îi vină rău, o întrerupere era cel puţin ceva la care ar fi trebuit să se gîndească la vîrsta ei.

– Nu mai ştiu ce e bine.

Shane îşi privi încruntat mîinile cîteva clipe, după care se uită la ea.

– N-ai întrerupe-o numai de dragul comodităţii, nu?

Toate sentimentele ei contradictorii o făcură să se năpustească asupra lui cu o furie iraţională.

– Comoditate?! Este o hotărîre teribilă pe care trebuie s-o iau – cum îndrăzneşti să crezi că aş putea s-o fac cu uşurinţă şi din egoism!

Îl privi cu ochii ei negri arzînd.

– Pentru informarea ta, cred că nu există ceva mai trist decît să aduci pe lume un copil nedorit.

– Dar acest copil nu este nedorit, spuse el împingîndu-şi capul înainte. Am contribuit şi eu la asta, aşa că am şi eu nişte drepturi ai să

ştii. Dacă tu nu doreşti acest copil, eu îl doresc.

– N-am spus niciodată că nu-l doresc! exclamă ea furioasă.

Nu mai putea ascunde adevărul; dorea copilul mai mult decît orice altceva pe lume.

– Dar ar însemna să fiu nebună să încerc să fiu părinte unic fără să mă gîndesc la viitor. Trebuie să cîntăresc fiecare posibilitate şi să încerc să-mi dau seama ce ar fi mai bine pentru copil – ca şi pentru mine, de altfel. Pentru numele lui Dumnezeu, Shane, gîndeşte-te! strigă ea cu disperare ca pentru a-şi aminti şi sieşi nu numai lui. Voi avea şaizeci de ani înainte ca el să fie matur!

El îşi ridică bărbia.

– Ei bine, eu unul am de gînd să fiu tot tînăr la şaizeci de ani şi nu-mi fac nici un fel de probleme dacă ar fi să-l cresc singur. Ce-ar fi să-l naşti şi să mi-l dai mie?

Merle îl privi cu duşmănie şi îşi atinse posesiv burta care începea să se rotunjească.

– Stai să văd dacă înţeleg bine. Sugerezi cumva ca eu să duc sarcina şi să nasc ca o... o... mamă surogat pentru tine? Pun pariu că ai spune cu totul altceva dacă ar fi să te îngraşi şi să te simţi tu rău. Mi-ar plăcea să ascult ce

explicaţie le-ai oferi clientelor tale, judecătorilor şi juraţilor.

El se făcu roşu cînd îi auzi provocarea.

– Dacă sînt sigur de ceva, atunci acest lucru este că, dacă aş fi însărcinat, la reputaţie m-aş gîndi în ultimul rînd.

Ea lovi în masă cu degetul.

– Să-ţi spun ceva, domnule Drepturi Egale Halloran. Să zicem că duc sarcina la bun sfîrşit, zise ea şi ezită cînd îşi dădu seama de realitate.

Nu numai că dorea acel copil, dar era şi adevărat. Era al ei. Ochii i se îngustară într-o expresie aprigă.

– Mai bine mor decît să-ţi dau copilul *meu*.

El se aplecă atunci înainte şi se încruntă.

– La naiba, Merry, m-ai tras pe sfoară cu primul copil, dar acum refuz să renunţ şi la ăsta.

– *Tu* ai fost tras pe sfoară? făcu ea ridicîndu-se şi tremurînd de furie se sprijini în încheieturile degetelor. Ai tupeu, Shane Halloran, după ce mi-ai făcut asta nu o dată, ci de două ori!

Sări şi el în picioare, răsturnînd scaunul.

– Ce vrei să spui, ţi-am făcut? E nevoie de doi, ştii foarte bine.

Urmară cîteva clipe de linişte.

El trase adînc aer în piept şi îşi relaxă umerii.

– De ce naiba oi ţipa aşa la tine în astfel de momente?

Merle îl privi respirînd pe gură în timp ce se calma încetul cu încetul.

– Poate pentru că eu te-am provocat, spuse ea şi clătină din cap cu tristeţe. Ah, Shane, de ce nu putem discuta absolut nimic fără să explodăm?

– Singura scuză pe care o pot găsi este că demonii din mine au vorbit din nou, spuse el trecîndu-şi ambele mîi i prin păr. Încep să cred că am nevoie de un vrăjitor.

Ocolind masa, o luă pe Merle în braţe şi o sărută pe frunte.

– N-ar fi trebuit să încerc să te intimidez. Totdeauna am fost de părere că nimeni nu crede mai mult în drepturile individului. Ale tale, în acest caz, spuse el zîmbindu-i trist. S-ar părea că am descoperit că drepturile egale sînt mai uşor de susţinut cînd nu mă afectează personal. Îmi primeşti scuzele?

– Numai dacă le accepţi şi tu pe ale mele, spuse ea cuprinzîndu-i mijlocul şi lipindu-şi faţa de pieptul lui. Nu ştiu de ce am încercat să te contrazic – este ultimul lucru din lume pe care aş vrea să-l fac. Am nevoie de tine, Shane.

M-am simţit atît de singură în faţa hotărîrilor pe care trebuie să le iau.

– Dacă ajută la ceva, aş vrea să-ţi spun că, datorită faptului că sarcina este ceva ce se petrece în organismul tău, ai tot dreptul să decizi ce să faci. Eu voi fi de acord cu tine indiferent de situaţie.

Merle îşi ridică privirea şi se uită la el studiindu-i maxilarul, felul cum părul începuse să i se răărească pe la tîmple, forma nasului, ochii tandri. Era faţa unui bărbat puternic, unui bărbat iubit. Tatăl...

– Shane, am vorbit despre a lua o hotărîr , dar n-aş fi putut suporta ni iodată să... Se opri, temîndu-se să îşi exprime visul, dorinţa, nevoi în cuvinte. Îmi doresc acest copil cu disperar Mai mult decît ţi l-ai putea dori tu vreodată.

El răsuflă uşurat.

– Merry, draga mea, îmi...

Ea îl făcu să tacă atingîndu-i buzele cu degetele.

– E prea curînd să sperăm, cu atît mai puţi să ne lăsăm copleşiţi de emoţie.

Apoi, desprinzîndu-se din braţele lui, se aşează pe scaun şi îşi sprijini coatele pe masă frecîndu-şi faţa.

– Şi nu putem exclude ipoteza unei întreruperi pînă nu-mi fac amniocenteza.

– Ah, făcu el pălind deodată.

Merle se uită la el.

– Ce s-a întîmplat?

El încercă să zîmbească.

– Ştiu că pare o prostie, dar mi-e teamă de injecţii şi de tot felul de chestii din astea. Bănuiesc că e din cauza timpului petrecut prin spitale.

Merle îi acoperi mîna de pe masă.

– Cînd ai fost rănit în război? Trebuie să fi fost groaznic.

Ochii ei erau întrebători, gîndindu-se la toate acele lucruri care făcuseră din el bărbatul care era acum.

Spre surprinderea ei, o urmă de furie îi apăru pe chip, după care îl auzi spunînd încordat:

– S-a întîmplat cu foarte mult timp în urmă şi nu are nici o legătură cu prezentul.

Ea îşi retrase mîna.

– Iartă-mă, n-am vrut să iscodesc.

– Ştiu că n-ai vrut, dar...

Îşi frecă degetele de maxilarul aspru şi schimbă subiectul.

– Cînd o să faci analiza asta?

– Mîine la ora unu. Doctorul Shapiro vrea să o fac cît mai curînd posibil în caz că trebuie să... ştii tu.

El ezită puţin, după care o întrebă.

– Ai vrea să vin şi eu cu tine?

Merle se luptă cu sine, vrînd să spună da, îl voia şi avea nevoie de el. Dar expresia de pe chipul lui o făcu să se sacrifice pentru el.

– Îţi mulţumesc că te-ai oferit, dragul meu, dar acum sînt o fetiţă mare şi mă pot descurca şi singură.

El păru recunoscător.

– E bine că eşti o fetiţă mare, pentru că se pare că eu nu sînt un băieţel foarte mare. E foarte trist că sînt atît de copilăros la patruzeci şi unu de ani încît să nu-ţi pot ţine mîna ca să-ţi înfigă un ac micuţ.

– Nu-i un ac micuţ, ci unul foarte mare, spuse ea şi zîmbi văzîndu-i mutra.

Numai Dumnezeu ştia că îşi avea şi ea slăbiciunile ei. Faptul că şi Shane avea una îl făcea să pară mai uman, mai mic decît dădea impresia.

– Ştii ceva, spuse ea apoi strîngîndu-i mîna, poţi ispăşi pregătind cina pentru mine. Poate plinea ta prăjită sau discuţia – sau ambele –

mi-au tăiat greaţa şi acum mor de foame.
– S-a făcut, spuse el ducîndu-i mîna la buze.

Opt

„Dragă Domnişoară Merry,

Am cincisprezece ani şi îmi place foarte mult să visez la viitor. E amuzant să-ţi închipui că o să te măriţi într-o bună zi. Care crezi că este cea mai importantă calitate la un soţ bun?

Curioasa".

„Dragă Curioasă,

Priveşti cu siguranţă înainte, nu? Mi-ai pus o întrebare dificilă, pentru că există foarte multe calităţi importante pe care speri să le găseşti la un soţ. Dar aş spune că sinceritatea şi sensibilitatea sînt cele mai importante pînă la urmă. Cărei femei nu i-ar plăcea să aibă un soţ care să o iubească atît de mult încît să-i înţeleagă nevoile?

Domnişoara Merry"

Merle se afla în faţa clinicii *OB-GYN*, purtînd o vestimentaţie nouă pentru respectiva ocazie, o bluză largă şi galbenă peste o cămaşă imprimată. Spera să o facă să pară dolofană, nu însărcinată şi că acea culoare luminoasă îi va da curaj. Citi şi reciti lista celor cinci doctori care era afişată pe uşă. Deşi Shapiro era şi un prieten pe lîngă faptul că îi era doctor personal, simţi în stomac o mulţime de fluturi de mărimea unor vulturi. Era evident de ce femeile aveau, în general, un soţ în culise înainte să rămînă

însărcinate, pentru că ea se simţea foarte, foarte singură.

Pentru bebeluş se temea, nu pentru ea. Acum, după ce Shane o făcuse să admită că îşi dorea copilul atît de mult, dezamăgirea ar fi fost îngrozitoare în cazul în care amniocenteza arăta că – el? ea? – nu era perfect.

Shane. Îl dorea atît de mult în clipa aceea, să o ţină în braţe şi să îi îndepărteze grijile cu vorbele lui amuzante. Numai gîndul la el o făcu să simtă o căldură în inimă şi în tot trupul. Nu mai avea îndoieli cu privire la faptul că era dragoste ceea ce simţea. Minunat era că ştia cu siguranţă că şi el o iubea. Se gîndi la faptul că şi el dorea copilul la fel de mult. Era evident un om bun, rar şi deosebit.

Atunci, dacă totul era atît de ideal, se întrebă ea aproape cu disperare, de ce nu se puteau înţelege? Chiar şi în clipa aceea, cînd ştia foarte bine motivul pentru care el nu venise cu ea, simţea un sentiment faţă de absenţa lui care lua din căldura iubirii. Era o senzaţie nelămurită, pe care nu şi-o putea stăpîni. Şi mai ştia că ascundea atîtea lucruri. De ce trebuia să existe o asemenea tensiune între ei care îi făcea să se certe ori de cîte ori se întîlneau?

Gîndul la relaţia lor era la fel de tulburător şi înspăimîntător ca şi amniocenteza şi nu o făcea deloc să se simtă mai puţin singură. Trăgînd adînc aer în piept, deschise uşa şi intră în clinică.

Surpriza şi o uşurare aproape ameţitoare o făcură să se oprească brusc de cum păşi înăuntru. Shane stătea pe un scaun răsfoind absent o revistă uzată, părînd foarte înalt şi cu umeri foarte laţi în costumul bleumarin cu cravată – la fel de nepotrivit în acel loc înconjurat de o mulţime de femei în diverse stadii de sarcină ca un elefant într-un dulap cu porţelanuri. Cînd o zări lîngă uşă, azvîrli revista şi se ridică atrăgînd toate privirile asupra lui în timp ce traversa sala de aşteptare.

Luîndu-l de mînă, Merle îl trase pe coridor şi închise uşa.

– Ce naiba cauţi aici?

– Nu ştiu, bănuiesc că nu aveam altceva mai bun de făcut, spuse el cu un zîmbet ascunzîndu-şi îngrijorarea sub masca aceea glumeaţă. Mi-am dat seama că ieri am fost cam categoric cînd am spus că e şi sarcina mea. Aşa că, după ce m-am chinuit toată noaptea luptîndu-mă cu diavolul, ba cîştigînd, ba pierzînd, bazîndu-mă pe punctul

tău de vedere, am hotărît că nu te pot lăsa să înfrunţi amniocenteza singur"

– Poate că tu ai pierdut în lupta cu diavolul, dar eu am cîştigat.

Cuibărindu-se în braţele lui, îşi lipi faţa de vesta care îi îmbrăca pieptul şi răsuflă uşurată.

– Mă bucur atît de mult că eşti ai i, încît îmi vine să plîng. Mi-e atît de frică.

Ţinînd-o strîns, el îşi lipi obrazul de capul ei.

– Totul o să fie bine, Merry.

– Ah, Shane, cît aş vrea să fiu sigură. Aş prefera să nu ştiu dacă ceva ar fi în neregulă cu copilul.

El îi mîngîie spatele şi îi şopti:

– Nu căuta necazul înainte să te găsească el, draga mea. Ai încredere în mine, irlandezul ăsta simte că totul va fi în ordine.

Ridicînd capul, ea îi îmbet tremurător.

– Te prefaci atît de perfect, încît o să te cred.

– Nu sînt perfect, spuse el zîmbindu-i.

– Eşti perfect minunat, asta eşti. Nici nu ştii cît de mult simt nevoia să-mi ţii mîna şi să mă înveseleşti în timp ce ei îmi vor face analiza.

– Să-ţi ţin mîna? întrebă el înghiţind un nod ca şi cum ar fi fost lovit mai tare decît s-ar fi

aşteptat. Dar, sigur nu mă vor lăsa înăuntru, nu?

– Ba cum să nu, doar pentru asta există taţii, spuse ea ridicîndu-şi privirea.

Se albise puţin sub bronz.

– Dar voi înţelege dacă te deranjează prea mult. O să-mi fie de ajuns să te ştiu în sala de aşteptare.

Shane se uită în ochii ei mari şi întunecaţi, după care se încruntă decis.

– Dacă tu poţi să treci prin asta, ar trebui să pot şi eu. Îţi voi ţine mîna, draga mea.

Ea îi dădu bucuroasă mîna şi intrară în clinică pentru a se prezenta la biroul de primiri.

Peste o jumătate de oră, Merle se afla întinsă pe masa de consultaţii. Aerul mirosea a medicamente. O soră îşi făcea de lucru prin încăpere, în timp ce tehni ianul de la ultrasunete îşi aranja aparatele.

Shane stătea pe un scaun lîngă capul lui Merle, purtînd un halat verde peste haine. Făcea tot posibilul să îi menţină buna dispoziţie – sau, mai degrabă pe a lui – spunînd ceva ridicol de genul că totdeauna dorise să fie doctorul Kildare. Ea îl simţi tremurînd şi îi strînse mîna mai tare.

Doctorul Shapiro, un bărbat de vreo cinci-

zeci şi ceva de ani, îşi făcu apariţia şi îi zîmbi lui Merle punîndu-şi halatul şi masca.

– Bună, draga mea. Eşti pregătită?

– Mai pregătită ca oricînd, răspunse ea şi ridicîndu-i mîna lui Shane adăugă: El este Shane Halloran... ăă... cealaltă parte semnificativă în chestia asta.

Pe deasupra măştii, ochii doctorului arătară surpriză şi curiozitate, dar nu spuse decît:

– Îmi pare bine, Shane. Celelalte părţi semnificative sînt totdeauna binevenite aici. Dar pari puţin tulburat. Te simţi bine?

Shane zîmbi şi încuviinţă.

– Da, sigur, mă simt foarte bine.

– Bun, atunci haideţi să-i dăm drumul.

Tehniciana unse cu o gelatină care parcă era gheaţă burta lui Merle, după care trecu scanner-ul pe deasupra ei, reglînd tot felul de butoane şi butonaşe. O imagine neclară îşi făcu apariţia pe ecranul unui monitor.

– Să fiu al naibii, ia uitaţi-vă – după toţi aceşti ani mai e încă ceva de văzut, exclamă doctorul punîndu-şi mănuşile chirurgicale. Uitaţi-l sau uitaţi-o. Bebeluşul e cu spatele la noi, aşa că nu-mi pot da seama ce este. Îl vom numi generic „el".

– Unde e?

Merle nu vedea decît ceva neclar pe monitor.

– Nu disting nimic.

Tehniciana îi arătă cu degetul pe imagine.

– Uitaţi, de aici pînă aici. Acesta e capul, aplecat în faţă. Acesta e spatele, întors spre noi, aici e un cot şi aici un genunchi. Hopa, îşi întinde picioruşele.

Uitîndu-se la imaginea de pe monitor, Merle îşi ţinea răsuflarea şi buzele îi erau răsfrînte. Un fior la fel de puternic ca un şoc electric îi străbătu trupul cînd micuţul lovi din nou; un omuleţ în miniatură era, într-adevăr, cuibărit în ea. Un zîmbet îi apăru pe chip. Îşi ridică privirea spre Shane.

– Nu e o sarcină problemă, nu?

– Nu, e puştiul nostru, spuse el şi lumină toată încăperea cu zîmbetul lui, după care îşi îndreptă din nou atenţia spre monitor. Ai văzut, draga mea? Uite, loveşte iar. Drăcuşor împieliţat, nu?

– Exact! spuse ea sperînd că era un semn bun.

Căscînd gura cînd simţi un val rece de antiseptic pe burtă, Merle îşi îndreptă din nou atenţia asupra procedurii.

– N-o să simţi decît o înţepătură în locul unde te voi anestezia, spuse doctorul. După ce îşi va face efectul nu vei mai simţi cînd voi înfige acul cel mare.

Simţi înţepătura şi amorţeala şi îl auzi pe Shane scoţînd un sunet ciudat din gît. Cînd îşi ridică privirea spre el văzu că era galben şi faţa îi era acoperită de sudoare. Pupilele îi erau foarte mari, aşa încît albastrul nici nu se mai vedea.

– Shane, te simţi bine? îl întrebă ea neliniştită.

– Bine, pe naiba, şopti el şi alunecă de pe scaun şi din raza ei vizuală.

Sora şi tehniciana, fiind obişnuite cu asemenea reacţii, îl prinseră înainte să atingă podeaua şi îi trecură pe sub nas ceva cu un miros acru. După care, luîndu-l fiecare de cîte un braţ, îl scoaseră din încăpere dîndu-l în grija recepţionerei.

Restul merse ca după carte. Cînd totul se termină, Merle îşi puse bluza ei veselă şi se duse în cabinetul doctorului aşezîndu-se lîngă Shane. Cravata acestuia era lărgită şi primii nasturi ai cămăşii descheiaţi.

– M-ai speriat de moarte! spuse ea. Am crezut că ai făcut un atac de cord. Eşti sigur că

te simţi bine acum?

– Da. Mă simt foarte bine, răspunse el morocănos. Ca un idiot.

Ea începu să rîdă.

– Shane, iubitule, sînt convinsă că mîndria ta de bărbat a avut de suferit cînd ai leşinat.

Doctorul Shapiro intră şi se porni să-i dea o mulţime de sfaturi medicale şi ordine, sfîrşind prin a-l întreba pe Shane despre originea lui.

– Eşti un geamăn, nu? Eh, n-am văzut decît un micuţ acolo, doar dacă vreun altul nu s-o fi ascuns după colţ. O să te sun imediat ce voi primi rezultatul analizei de la laborator şi după aceea vom şti ce se întîmplă. Ar trebui să ne vedem peste trei săptămîni.

Merle îşi simţi inima tresărind.

– Atît de tîrziu? Cred că înnebunesc de îngrijorare în trei săptămîni.

– Două cel mai curînd, dacă se grăbesc lucrurile, spuse el notînd ceva. Vreţi să ştiţi sexul copilului? Ar putea avea importanţă în luarea deciziei privitoare la întrerupere?

Merle se întinse şi îi strînse mîna lui Shane.

– Am... noi doi am hotărît să păstrez sarcina. Cel puţin dacă bebeluşul este sănătos. Nu are importanţă dacă e băiat sau fată, spuse ea şi îl

privi pe Shane. Tu vrei să ştii?

El scutură din cap.

– Nu, prefer să fie o surpriză. Ca aşteptarea unui cadou de Crăciun.

Peste cîteva minute părăseau cli ica şi coboau cu liftul.

– Eşti cu maşina astăzi? o întrebă Shane înd ieşiră din clădire.

– Nu, am venit cu un taxi.

O expresie de încăpăţî întipări pe chip.

– O să te conduc acasă. Să nu te cerţi cu mine.

Merle zîmbi angelic.

– Mă cert eu vreodată? De fapt, mi-ar face plăcere să fiu condusă. Îmi simt picioarele cam slăbite.

– Ah, cerul fie slăvit pentru minuni minor ! exclamă el. Asta e prima – recunoaşte că e fiinţă umană.

– Mai bine încetezi sau altfel mă pot răzgîndi şi lua autobuzul.

– Încearcă numai şi o să te răpesc.

– Ar fi foarte palpitant, spuse ea ridicînd din sprîncene. Dar sper că nu va fi nevoie să mă agăţ în spatele tău pe motocicletă, nu?

– Nu, am venit pregătit, cu maşina. Aşteaptă aici să mă duc s-o aduc.

Opri lîngă bordură şi o aşează pe Merle cu grijă pe banchetă prinzîndu-i centura de siguranţă, după care se urcă la volan şi porni pe I-80, foarte aglomerată la acea oră de vîrf.

– A fost o adevărată experienţă urmărirea sonogramelor, nu? spuse el înaintînd încet pe nivelul inferior al podului Bay. Îmi pare bine că am venit. N-aş fi ratat ocazia de a vedea bebeluşul nici în ruptul capului.

– A fost interesant, nu? spuse Merle scoţînd din poşetă fotografia făcută pe bază de ultrasunete şi studie imaginea neclară a copilului, uluită de faptul că o nouă viaţă micuţă creştea înăuntrul ei.

Chipul i se încordă de nelinişte.

– Nu crezi că ar putea fi ceva în neregulă cu copilul, nu?

El se uită la drum, fruntea fiindu-i brăzdată de cute.

– Sonogramele au arătat două mîini şi două pi ioare, aşa că nu pare să fie ceva nelalocul lui. Mă îndoiesc că ar fi fost atît de vi i dacă ar fi avut ceva serios. Asta cred eu.

– Şi eu cred la fel, spuse ea repede, dornică

să fie convinsă.

Şirul de maşini se opri din nou, oferindu-i şi lui posibilitatea de a se apleca să se uite la fotografie.

– L-ai simţit cînd a lovit?

Ea îi aruncă o privire.

– El? Ce te face să crezi că e un el? Ai plăcere extremă de a te reproduce singur?

– Nu în mod deosebit. Unul ca mine este probabil de ajuns pentru lumea asta. Am folosit doar genericul „el" al lui Shapiro, spuse Shane luînd piciorul de pe ambreiaj pentru a înainta odată cu ceilalţi. Te-ai simţi mai bine dacă aş întreba dacă ai simţit-o lovind?

– Nu, nu l-am simţit, probabil că e prea mic încă, spuse ea şi rîse cînd îi văzu faţa, după care redeveni serioasă. Riscurile trebuie să fie foarte mari din moment ce am rămas însărcinată după ce am făcut dragoste doar de două ori într-o zi. Parcă ar fi o fantezie. Prea mare coincidenţa pentru a crede aşa ceva.

Shane rîse.

– Dacă nu mă înşel, asta-i o părere greşită a adolescenţilor. Că numai o dată nu se poate întîmpla nimic. Cu siguranţă că Domnişoara Merry a primit o mulţime de scrisori în acest

sens.

– Grămezi, spuse Merle zîmbind. Dar noi nu sîntem adolescenţi şi sînt complet uimită că acest lucru a putut să se întîmple. O picătură neatentă de spermă de la tine şi un ovul fără minte de la mine s-au atras ca doi magneţi. Şi acum, ca prin farmec, un copilaş se dezvoltă în mine.

– Nu-i ca prin farmec, spuse el ieşind de pe pod şi apropiindu-se încet de autostrada 24. E o minune.

– Da, o minune.

Merle puse fotografia la loc şi îşi întoarse faţa spre geam gîndindu-se la viitor în timp ce privea pereţii îmbrăcaţi în mozaic şi telefoanele din Tunelul Caldecot.

– Mi-e frică, spuse ea în cele din urmă. Nu sînt sigură că voi putea fi o mamă potrivită pentru o minune.

– Nu-mi pot imagina pe altcineva mai bun ca mamă pentru copilul meu.

– Dar cum voi ştii eu ce e mai bine pentru micul nostru generic *el*? Atîtea probleme pot apărea. Ca de exemplu, ce naiba fac dacă el *este* gemeni? Şi ce se va întîmpla cu Domnişoara Merry? Asta în primul rînd, pentru

că, în ce fel voi putea creşte un copil fără serviciu?

– O să cîntăm după ureche, draga mea. Nu-ţi mai face atîtea griji. Totul se va rezolva, o să vezi.

– Sper din tot sufletul, spuse Merle rezemîndu-şi capul de tetieră şi studiindu-i profilul printre gene.

Avea o bărbie hotărîtă, un nas agresiv, umeri drepţi şi laţi sub materialul bleumarin al costumului. Totul în legătură cu el emana încredere, pînă la genunchiul care îi ieşea în afară cînd apăsa pe pedale, conducînd maşina pe drumul care ducea spre casa ei.

I-se părea straniu că acel bărbat puternic, capabil şi încrezător în sine leşinase numai di cauza unei injecţii. Nu era o chestiune de curaj, căci avea foarte mult, altfel nu ar fi venit acolo de la bun început. Anii din viaţa lui în care ea nu avusese nici un rol lăsaseră evident urme adînci.

Se întinse şi îi strînse pulpa, iar el o privi îmbind.

– Ai fost foarte curajos că ai venit azi acolo pentru a fi cu mine ştiind că îţi va face rău, totuşi. Aş vrea să pot înţelege ce s-a întîmplat cînd ai fost în război. Mi-ai putea povesti cîte

ceva?

– Da, păi...

Îşi relaxă degetele pe volan privind încruntat prin parbriz în timp ce ajunse pe aleea ei. După aceea o privi ascunzîndu-se în spatele unui zîmbet.

– E destul de greu pentru mîndria mea că m-ai văzut leşinînd ca prostul şi fără să trebuiască să-ţi relatez şi restul acestei povestiri oribile.

Merle îşi retrase mîna ca şi cum îi retezase interesul şi preocuparea.

Parcînd maşina aproape de casă, Shane coborî repede şi dădu fuga să îi ofere braţul. O conduse înăuntru şi o instală pe o canapea comodă din living-room adunînd perne în jurul ei.

– Să-ţi aduc ceva?

Ea îl refuză.

– Dumnezeule, Shane, mă faci să mă simt o invalidă.

– Speram să te fac să te simţi îngrijită.

– Ai reuşit, acum ajunge.

Se descălţă şi îşi ridică picioarele aranjîndu-şi fusta galbenă în jurul genunchilor.

El se aşează alături, cu bărbia sus.

– Hei, înt eu, Shane, tatăl copilului pe care-l porţi – ai itat? Ce s-a întîmplat, n-ai încredere în mine?

Ea îşi ridică privirea.

– Bănuiesc că am încredere în tine exact atîta cît ai şi tu în mine.

Ochii lui albaştri se făcură mi

– Ce vrei să spui cu asta?

– Nu te-ai arătat prea dornic să te încrezi în mine cînd mi-am exprimat îngrijorarea faţă de tine şi leşinul tău.

El se lăsă atunci pe canapea, îşi întinse picioarele, îşi încrucişă labele picioarelor şi îşi înfundă mîinile în buzunarele pantalonilor.

– E cu totul altceva.

– Ah, da? Atunci de ce mă excluzi?

– Nu te exclud, spuse el îndreptîndu-se. Nu mi-am dat seama că o fac, te rog să mă crezi, îmi pare rău. Uite, nu pot vorbi despre asta, cuvintele nu vor să iasă, pur şi simplu, zise el cu o expresie care implora înţelegere. Într-o zi, poate, dar nu acum.

Ea încuviinţă nemulţumită.

– Bine. Îmi imaginez că ăsta e răspunsul pe care ţi l-aş da şi eu referitor la faptul de a avea încredere în tine. Într-o zi, poate.

El o studie o clipă, după care îi ridică mîna la buze sărutîndu-i încheieturile degetelor.

– Mai avem un drum lung de parcurs, nu?

– Mă tem că da, spuse ea încli înd capul. Dar poate că există o speranţă. Îţi dai seama că am atins nişte probleme foarte delicate şi nu ne-am certat?

O privi surprins şi apoi încuviinţă.

– Ar fi fost o ocazie foarte bună, nu? Mă întreb de ce am lăsat-o să treacă?

– O altă minune minoră, cred, spuse ea privindu-l şi analizîndu-şi propriile sentimente. Ştii ceva, Shane?

– Hmm?

– Cred că asta e prima zi cînd am stat cu tine fără să simt o nevoie copleşitoare de sex. E un fel de uşurare.

El îi aruncă o privire pe furiş, încruntat.

– Îţi mulţumesc foarte mult, iubito.

Ea rîse văzîndu-i expresia.

– Bietul tău orgoliu are o zi foarte dură astăzi, dar nu-ţi face griji, atracţia există încă. N-am vrut să spun că n-ai mai fi cel mai sexy bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

– Sper, spuse el rîzînd. Dar unde baţi?

– Nu ştiu. Încerc să gîndesc. N-am fost decît

amanţi şi...

Se jucă absentă cu un cercel lăsînd fraza neterminată, nesigură dacă avea dreptate sau nu.

Shane o termină în locul ei.

– Şi mai trebuie să existe şi altceva în afar˘ de sex pentru întemeierea unei relaţii. Vrei să spui că relaţia este unidimensională şi de aceea ne înfuriem atît de repede, spuse el lingîndu-şi degetul şi atingîndu-i genunchiul de parcă ar fi încercat un fier de călcat fierbinte. Cred că vrei să spui că generăm destulă tensiune sexuală între noi pentru a aprinde focuri.

– Mă bucur atît de mult că îmi citeşti gîndurile, pentru că te pricepi atît de bine să vezi lucrurile în perspectivă, spuse ea rîzînd. Ştiu doar că, dacă vom supravieţui sarcinii, ca să nu mai vorbim de postura de părinţi, va trebui să învăţăm să fim şi prieteni nu numai amanţi.

– La asta nu pot să te contrazic, spuse el zîmbind şi aruncîndu-i o privire întrebătoare. Sper, însă, că n-ai de gînd să anulezi restul complet. Totdeauna am găsit că raportul nostru sexual inspiră foarte mult.

Gropiţele se adîncir˘ în colţurile zîmbetului lui Merle.

– Am creat o mică minune, deci raportul nostru sexual este creat în paradis, nu?

– Absolut, draga mea, spuse el îmbrăţişînd-o strîns.

Merle îşi rezemă capul de umărul lui şi oftă mulţumită.

Deodată, toată neli iştea ei reveni şi strînse ca într-o menghină. Îşi încordă braţele şi îşi ascunse faţa în curbura gîtului lui.

– Shane, nu cred că aş putea supravieţui dezamăgirii în cazul în care rezultatul analizei ar arăta că bebeluşul nu e perfect.

– Trebuie să recunosc că aceste trei săptămîni sînt cele mai lungi pe care le-a cunoscut vreodată un om, spuse el ţinînd-o în braţe şi alinînd-o cu simpla prezenţă, cu ritmul răsuflării, cu bătăile inimii lui. Cel mai bine e să ne facem cît mai mult de lucru pentru a nu avea timp de gîndire şi îngrijorare.

Merle încuviinţă agăţîndu-se de el.

– Tu cu ce-ţi vei ocupa timpul?

– Nu ştiu. Pentru început, cred că o să stau aici să pregătesc cina şi să-ţi ţin companie noaptea, spuse el corectîndu-se repede: Ca prieten, nu ca amant, pentru că, indiferent care ar fi rezultatul analizei, ar fi timpul să începem să

clădim o relaţie reală. Ce crezi?

Ea îşi ridică privirea şi îi zîmbi tremurător.

– Mi-ar face mare plăcere.

Nouă

„Dragă Domnişoară Merry,

Prietenul meu m-a părăsit şi a început să se vadă cu cea mai bună prietenă a mea. Mă prefac că nu-mi pasă, dar în sinea mea îi urăsc şi pe ei şi pe toată lumea. Cum pot să nu mă mai gîndesc cît de furioasă sînt pe ei?

Furioasa".

„Dragă Furioasă,

Nu trebuie să-ţi îngropi furia nepotolită, căci se va dezvolta în interiorul tău. Vorbeşte despre asta cu cineva în care ai încredere: mama ta, o prietenă, o profesoară preferată. Dar trebuie să scapi de furia asta înainte să-ţi afecteze modul de a privi viaţa şi de a reacţiona faţă de oameni.

Domnişoara Merry".

După analiză, zilele au trecut foarte încet pentru Merle. Teama de a nu fi surprinsă cu Shane de către presă ajunse în coada listei de priorităţi. Spre eterna ei mulţumire, el o suna în fiecare zi o dată sau de două ori vorbindu-i întotdeauna despre procesul lui care înainta extrem de greu.

Stările de greaţă trecuseră, astfel că seara mergeau la restaurante mai izolate şi după aceea la teatru, concerte şi cluburi de comedie. În unele seri făcea cu rîndul la pregătirea cinei acasă la ea sau la el.

Nu existau întrebări, aşteptări, ra doar

reunirea a doi oameni foarte nerăbdători care se întîmpla să fie îndrăgostiţi. Dorinţa exista totdeauna, dar ei îi rezistau, din moment ce hotărîseră să îşi stăpînească nevoile senzuale pînă cînd aveau să se cunoască îndeajuns de bine pentru a risca intimitatea din nou.

Printr-un acord tacit, evitau discutarea unor subiecte delicate cum ar fi fost copilul sau trecutul lor comun. În schimb vorbeau despre tot felul de lucruri neutre: munca lor, prietenii, ce le plăcea şi ce nu, mîncăruri, vacanţe. Aici rau foarte atenţi şi lui Merle îi era teamă să nu creadă că numai faptul că erau conştienţi şi că se controlau îi făcea să nu se certe în legătură cu deosebirile de vederi.

Cel mai aproape de subiectul aventurii lor din adolescenţă s-au aflat cînd au vorbit despre Valerie Valerto.

– Val şi cu mine am luat masa de prînz astăzi, spuse Merle într-o joi seară în timp ce îşi beau cafeaua *espresso* în camera ei solară.

Încerca să bage în ac un fir de mătase roz pentru a broda un trandafir.

– N-am mai putut să o amîn şi a trebuit să stau de vorbă cu ea.

– Cum a fost? o întrebă Shane înmuind o

prăjitură în cafea şi mormăind cînd jumătate din ea căzu înăuntru.

– Nu atît de rău cît mă aşteptasem. La naiba! făcu ea cînd firul dublu se îndoi nevrînd să intre în ac; îl umezi apoi în gură şi încercă din nou, ţinînd un ochi închis. S-a mulţumit cu o poveste de suprafaţă despre cum e să faci un copil nelegitim la care să renunţi şi pe urmă cum m-am simţit cînd am întîlnit-o pe Ellen după atîţia ani. N-a întrebat detalii murdare.

– Cînd o să apară articolul? întrebă el uitîndu-se în ceaşca de cafea şi pescuind firimiturile cu o linguriţă.

– Nu curînd, pentru că vrea să mai stea de vorbă cu alţi oameni şi profesionişti şi să-l facă în serial.

Firul de mătase intră, în sfîrşit, în ac.

– Vrea să vorbească şi cu Ellen şi cu ti

– Cu mine! exclamă el ridicîndu-şi privirea. La naiba, mi-e o frică de nu mai pot de femeia asta. E acaparatoare.

Merle începu să rîdă, stînd cu ochii la cîţiva centimetri de desenul minuscul şi înfigînd acul.

– Val nu e decît o mare actriţă. Şi, chiar dacă n-ar fi fost, cu greu mi-aş imagina că vă potriviţi, spuse ea şi după ce trase firul în sus, îşi ridică

privirea. Arătai foarte bine ieri cînd ai protestat pe treptele depozitului aceluia gol împreună cu tinerele tale cliente.

Zîmbetul lui era lipsit de umor.

Merle îşi îndepărtă părul de pe frunte cu încheietura mîii ii, ţinînd acul între degete.

– Sînt curioasă – oare şi pe ele le interesează ca şi pe tine să renunţe la stradă?

El reîncepu să pescuiască firimiturile din cafea.

– Pe cîteva, foarte puţine – dar dacă reuşesc să salvez una sau două, consider că merită efortul. Restul intră în joc cu mine pentru că uneori le ofer şansa de a le da cu tifla poliţiştilor, spuse el zîmbind. Dacă nu reuşesc altceva, măcar le fac să rîdă.

Eu nu mă las ni iodată bătut, Merry. Nu ţi-ai dat seama încă? Abia am început să lupt.

În cea de a cincisprezecea seară de la analiză stăteau pe puntea casei plutitoare şi ascultau muzică populară combinată cu zgomotul valurilor. Merle, îmbrăcată într-o pereche de blugi noi, mai mari şi cu cămaşă de-a lui Shane, încerca să nu îşi facă griji stînd întinsă pe un şezlong căptuşit şi uitîndu-se la stele. Părul ei liber şi ondulat sclipea ca platina

în lumina slabă.

– Ah, te-a sunat Ellen? întrebă ea. S-a întors astăzi din luna de miere.

– Fericită şi epuizată după ce a colindat prin toată Germania cu trenul timp de două săptămîni, spuse Shane întinzîndu-se lîngă ea şi începînd să rîdă. I-ai spus despre micul Oops, dar cred că a primit vestea filozofic.

– Aşa e, spuse Merle amintindu-şi reacţia fiicei sale. Stai să-ţi spun cuvînt cu cuvînt: „Cum naiba s-a putut întîmpla? Doar nimic nu merge conform planului între tine şi Shane – oare eu cum am apărut? Ce amuzant să mă gîndesc că voi avea un frate sau o soră de acelaşi sînge."

El rîse din nou.

– Ce bine că e tolerantă faţă de cei mai în vîrstă.

Merle întoarse capul şi îl privi.

– Probabil că nu ţi-a spus pentru că eşti bărbat. Avea de gînd să se întoarcă însăroinată din luna de miere, dar i-a venit ciclul. E supărată pentru că programase naşterea unui copil la nouă luni după căsătorie.

– Biata de ea, murmură Shane compătimitor. Avem cu toţii problemele noastre, nu?

Merle luă un pahar cu suc de fructe şi sorbi

din el, după care aşează paharul pe moviliţa ce creştea rapid sub blugi.

– Reacţia ei faţă de Valerie şi articol m-a surprins. Crede că e captivant să fi intervievat de un reporter. Doar nu crezi că familia ta şi-a pus amprenta ei, nu?

– Ah, la naiba, nu poluarea Halloran, mormăi Shane, după care adăugă: Nici nu-mi mai amintesc cum era viaţa înainte să apară Ellen.

– Nici eu – ea e dorinţa care a devenit realitate, spuse Merle înghiontindu-i braţul cu încheietura unui deget. Deşi trebuie să recunosc că viaţa a fost mult mai simplă înainte, din moment ce ea a apărut ca un pachet în care erai inclus şi tu.

– Îţi mulţumesc foarte mult, spuse el înghiontind-o la rîndul său. M-a făcut să mă gîndesc foarte mult la starea de a fi părinte. Am senzaţia că nu-i atît de simplu cum au făcut ai mei să pară.

Undeva în întuneric la capătul digului, pescăruşii plutiră ţipînd, după care tăcură din nou. Cînd văzu că Merle nu spunea nimic, Shane se uită la ea în întuneric.

– N-ai vorbit niciodată de părinţii tăi – mai locuiesc încă în Bay Area?

Ea se foi stînjenită ridicîndu-şi genunchii.

– Nu. Acum cîţiva ani tata a fost numit preşedintele filialei din Brazilia a compani i unde lucra. Locuiesc în America de Sud.

Valurile loviră laturile ambarcaţiunii cîteva clipe, timp în care Shane o privi întrebător. După aceea trecu peste interdicţia de a vorbi despre trecut.

– Mi se pare că-mi amintesc că ai tăi te tratau ca pe o micuţă prinţesă, centrul universului lor. Acum, însă, parcă ai vorbi despre nişte străini.

Un val de singurătate îi străbătu fiinţa lui Merle.

– N-am mai fost apropiaţi de la naşterea lui Ellen. Cred că nu i- am iertat niciodată pentru faptul că m-au făcut să o dau. Ah, sîntem destul de politicoşi – ne scriem din cînd în cînd, ne vedem o dată pe an. Dar asta-i tot, spuse ea încleştîndu-şi mîinile pe braţele şezlongului. Ce-aş putea spune? Am avut un fel de viaţă înainte să apari tu şi o cu totul alta după.

El îi cuprinse atunci mîna încleştată.

– Mi-e greu să înţeleg cum de mai există resentimente după douăzeci şi trei de ani. Ai mei ar fi itat totul destul de repede.

Merle se ridică în capul oaselor şi îşi coborî picioarele pe punte, încruntíndu-se în întuneri Uneori îi era atît de dor de ei, avea atîta nevoi de ei, dar cum se putea reîncepe ceva după atîta timp?

– E o diferenţă ca de la cer la pămînt între părinţii tăi şi ai mei. Ai tăi sînt fericiţi că ai crescut fără să sfîrşeşti în închisoare. Ai mei au aşteptat lucruri atît de mari din partea mea, la înălţimea cărora nu m-am putut ridica, spuse ea şi se bătu uşor pe burtă. Şi probabil că nici n-o s-o fac vreodată după cum procedez.

Îşi răsuci şi el picioarele coborîndu-le pe podea şi o privi în timp ce genunchii li se atingeau.

– De aceea ai reînceput să te întîlneşti cu mine, Merry? A fost un fel de răzbunare împotriva lor?

Erau atîtea lucruri în legătură cu sentimentele ei faţă de el, pe care ea însăşi nu le înţelegea, un amestec de dorinţă, resentimente, dragoste, furie şi multe altele.

– Cine ştie de ce face un copil de şaisprezece ani ceea ce face? spuse ea iritată, după care se ridică. Ar trebui să mă duc acasă acum. Am vorbit destul în seara asta.

Mai tîrziu, după ce se culcă, Merle îşi dori să fi rămas. Ar fi fost mai puţin chinuitor să dezbată motivele problemelor ei împreună cu Shane decît să stea trează şi să se gîndească la copil.

Abia la două şi un sfert în după-ami următoare Shane o sună şi o întrebă:

– M-ai căutat?

Ei îi venea să îl strîngă de gît de bucurie.

– Da, te-am căutat! De ce n-ai răspuns? Doctorul Shapiro m-a sunat azi dimineaţă pentru a-mi da rezultatul analizei.

Cîteva secunde de tăcer

– Şi...?

– Totul s-a dovedit perfect normal. Ah, Shane, copilul n-are absolut nimic în neregulă!

– Slavă Domnului! spuse el şi îşi drese glasul. Mai am vreo două ore de lucru aici şi după aceea sînt liber. Vin să te iau de la birou ca să sărbătorim, da?

– Sună minunat. Dar nu mai sînt în stare să fac nimic aici, aşa că mă duc acasă. Vino acolo.

Merle se simţea complet lipsită de griji în legătură cu copilul şi ieşi din birou plutind de fericire. Se opri în centru la un magazin cu articole pentru femei însărcinate pentru a-şi cumpăra o rochie, numai fiindcă exista un viitor pentru sarcina ei.

Mai tîrziu, după ce ajunse acasă, se dezbrăcă şi intră sub duş strîngîndu-şi burta, rîzînd şi vorbind tare cu bebeluşul. Se simţea plină de viaţă şi ţînără ca o puştoaică, liberă şi împlinită. Ieşind de sub duş, se şterse şi îşi uscă părul care îi mîngîia umerii într-un nor de bucle moi şi libere.

Zîmbind, se parfumă uşor pe gît şi pe sîni. Pe măsură ce vor trece lunile se va transforma într-o fiinţă fără nici o formă, dar cu aceasţă ultimă ocazie voia să fie atrăgătoare şi Shane să o dorească. Îşi puse una din cele mai elegante rochii şi se privi cu un ochi critic în oglindă. Nu se mai punea problema dorinţei: arăta ca şi cum ar fi avut pepeni sub fustă.

Plecîndu-se în faţa inevitabilului, scoase rochia pe care o cumpărase. Era din jersé cu dunguliţe portocalii, albe şi galbene şi cu pliseuri în faţă. O îmbrăcă şi se răsuci într-o parte şi în alta în faţa oglinzii. Nu arăta prea rău

cu pantofii galbeni cu toc jos şi fără bijuterii, dar nici nu era vreun pericol că l-ar fi putut face pe Shane să cadă lat.

Eh, îşi spuse ea filozofic aplecîndu-se să adune hainele pe care le azvîrlise peste tot, cel puţin era o uşurare că putea să respire liber.

Aşteptă nerăbdătoare la fereastră pînă cînd văzu farul motocicletei lui Shane apărînd pe drumul de acces şi ieşi în prag înainte ca el să ajungă pe alee. Un puternic sentiment de tandreţe o copleşi văzîndu-l descălecînd de pe motocicletă în faţa casei, cu geaca de piele aruncată peste pantalonii de la costumul gri, cămaşa albă şi cu cravata lărgită. Îşi scoase casca lăsîndu-şi liber părul ondulat negru-argintiu. Oricare ar fi fost problemele lor, îl iubea din tot sufletul. Acest bărbat era tatăl copilului ei.

Un zîmbet larg îi luminã chipul lui Shane cînd o văzu în prag. Ridică amîndoi pumnii spre cer şi scoase un strigăt. Un cîrd de grauri îşi luară zborul speriaţi de pe cîmpul de sub casa ei.

– E bine, draga mea! strigă el cînd ea veni alergînd. Nu-i ceva extraordinar? E adevărat, o să se întîmple.

O luă în braţe şi se învîrti cu ea. Inima ei prinse aripi şi trupul i se trezi la viaţă în clipa

cînd o atinse. Îl cuprinse de gît şi rîse de bucurie.

– Lasă-mă jos, prostuţ ce eşti!

Aşezînd-o pe picioarele ei, o ţinu de mîi puţin mai departe şi zîmbi.

– Uită-te la tine, Merry, parcă ai fi într-un sac.

– Să nu cumva să îndrăzneşti să rîzi de mine, Shane Halloran, spuse ea încercînd cu jumătate de inimă să îşi elibereze mîinile.

– Dar nu rîd de tine, îmi place chiar foarte mult, spuse el şi o trase strîngînd-o la piept.

După aceea rîsul i se transformă într-un altfel de zîmbet. Ochii albaştri i se înfierbîntară şi se îngreunară. Plecîndu-şi capul, o acoperi cu o ploaie de sărutări pe obraji, pe pleoape, pe gît. Ea gemu uşor simţindu-şi pielea arzînd. Dorinţa explodă cu putere. Nu avea nici un sens, dar exista pur şi simplu o nevoie copleşitoare. Toate hotărîrile anterioare de a amîna sexul se evaporară.

Cînd mîinile îi alunecară peste spate pentru a-şi lipi partea inferioară a trupului de ea, Merle îi simţi erecţia pe burta ei rotunjită.

– Dar ce-i asta? întrebă ea cu ochii sclipitori. Doreşti o femeie însărcinată îmbrăcată într-un sac? Înseamnă că ai stat, într-adevăr, prea mult.

Shane gemu.

– Ar trebui să-ţi fie ruşine să spui aşa ceva. După cum simţi şi tu foarte bine, aşa e. În fond, au trecut aproape cinci luni de cînd am făcut dragoste ultima oară, draga mea. Vrei să ştii şi cîte săptămîni şi cîte zile? Minute?

– Ştiu exact cît a trecut, dragul meu, spuse ea atingîndu-i buza de jos cu degetul. E adevărat? N-ai mai avut pe nimeni de atunci?

– Îţi jur că numai pe tine te vreau. Orice altă femeie ar putea defila goală şi n-ar putea să mă excite, spuse el şi zîmbi cînd fu rîndul ei să geamă. Cu sau fără sac, Merry, scumpa mea, tu mă înnebuneşti. Numai tu, nimeni altcineva.

Acoperindu-i buzele cu ale sale, o muşcă uşor şi înaintă făcînd-o să îşi mişte picioarele în spate, ca într-un fel de dans. Cînd ajunseră în casă, el închise uşa cu o lovitură de picior, lăsînd restul lumii afară.

Orice obiecţie ar fi avut Merle faţă de o legătură vulgară, dispăru imediat ce îşi strecură mîinile pe sub geaca lui, plimbîndu-şi-le peste muşchii spatelui. Se urcă pe vîrfurile pantofilor lui negri foarte lustruiţi şi dansul continuă. El merse aşa pînă în hol, coapsele lui iubindu-se cu ale ei în această mişcare.

Ajunşi în dormitor, o luă de mîini.

– Ah, Merry, Merry, ce dor mi-a fost de tine – aşa.

– Dragul meu, şi mie. Bine ai venit acasă.

El îi cercetă gura cu limba trimiţîndu-i senzaţii minunate în tot trupul, înnebunind-o. Era roşu la faţă cînd îşi ridică privirea din nou.

– Visez asta de la sfîrşitul lui martie.

Ea îi luă faţa în mîini, asprimea bărbii lui care crescuse în după-amiaza aceea, gîdilîndu-i palmele.

– Dintotdeauna.

El îi mîngîie atunci exteriorul coapselor pe sub rochie. Ea se dădu înapoi, ruşinîndu-se deodată.

– Shane, nu mai sînt la fel ca înainte. Sarcina nu e tocmai plăcută. Eşti sigur că nu-ţi va face silă starea mea de acum?

– Nu-mi închipui, murmură el cu răsuflarea grea. Dar de unde să ştiu? Încă nu te-am văzut.

Îşi plimbă mîinile peste trupul ei, după care îi trase rochia peste cap lăsînd-o să cadă pe jos.

Ochii lui albaştri sclipitori treziră fiecare por cînd trecură peste sînii cuprinşi în sutienul di dantelă de un galben pal, peste burta umflată, peste coapsele ei şi peste chilotul din dantelă

galbenă.

– Merry, scumpa mea, niciodată nu mi-ai părut mai minunată, mai moale şi mai dulce, spuse el după care zîmbi diabolic şi îi cuprinse sînii în mîini. Uite cum îmi umpli mîinile. Ce e rău în a fi însărcinată? Chiar şi cînd vei fi în nouă luni o să mă tulburi.

Făcea ca totul să pară atît de firesc şi bine, încît ea începu să rîdă, topindu-se uşurată.

– Mai bine profită de ei pînă nu se dezumflă din nou.

– Nu trebuie să-mi spui de două ori, zise el şi încet, foarte încet o dezbrăcă, sărutîndu-i pielea pe măsură ce articolele de lenjerie alunecau de pe ea, făcînd-o să strige cînd îi atinse cu gura sfîrcurile tari şi umflate.

După aceea o privi în ochi şi zîmbi tachi înd-o.

– Nici eu nu sînt perfect, Merry. Poate că atunci cînd o să mă vezi n-o să mă mai vrei.

– Nu! strigă ea cînd el făcu să îi ia foc părţile moi ale trupului cu mîinile. Adică, da, ah, da, te vreau. Te doresc, dragul meu.

Cu mîinile tremurînd îi scoase geaca aruncîndu-i-o pe jos şi apoi cămaşa. Îi sărută părul aspru de pe piept şi sfîrcurile, în timp ce se

chinuia să îi desfacă fermoarul.

Aşezînd-o pe cuvertura înflorată de pe pat, Shane se întinse lîngă ea, zîmbind şi făcînd cerculeţe pe trupul ei cu degetul. Zîmbetul îi tremură, însă, cînd mîna i se opri pe umflătura de deasupra părului pubian blond.

– N-o să-i facă rău bebeluşului dacă facem dragoste?

Ea zîmbi.

– Nu cred, ar trebui să fie ca şi cum l-ai legăna.

După aceea, dorinţa lui deveni insuportabilă. O atinse cu aceleaşi degete şi buze pe care ea le ştia dintotdeauna, dar era ceva nou acum: o blîndeţe. După ce o pregăti complet, o ridică deasupra lui şi o penetră aşa, rămînînd apoi nemişcat, umplînd-o, predîndu-i ei conducerea. Savurînd acea unire, ea îl ţinu în braţe, stînd cu faţa în curbura gîtului lui. Nu se mai gîndea la nici una din problemele care îi aşteptau.

Peste puţin începu să se mişte, iar el o însoţi în acel ritm, mai întîi încet şi apoi fără nici o reţinere. În final rămaseră tăcuţi, cu membrele împletite, piciorul ei subţire atîrnînd peste al lui plin de cicatri i. Erau asudaţi şi epuizaţi, agăţaţi de unirea extaziată pe care o împărţiseră.

– Te iubesc atît de mult, Merry, îi şopti Shane la ureche.

– Şi eu te iubesc, dragul meu.

Întinsă pe spate, Merle îşi sprijini obrazul pe umărul lui musculos şi el o sărută pe frunte.

– Nimeni nu-mi poate oferi bucuria pe care mi-o oferi tu, inima mea.

– Bucurie..., spuse ea oftînd.

Cu dragoste mîngîietoare el trasă harta binecunoscută a teritoriului pe care îl reprezenta trupul ei. Îi cuprinse umflătura abdomenului şi rămase aşa cîteva clipe, după care se ridică, deodată, într-un cot, surprins.

– Pe el l-am simţit mişcîndu-se acum? Ca o pasăre fîlfîind din aripi sub mîna mea? L-ai imţit şi tu?

– Cred că da. Da. E prima oară, spuse ea şi ochii i se umplură de lacrimi. Ah, Shane, acum ştim sigur că bebeluşul e bine.

El încuviinţă zîmbindu-i, după care se aplecă uşor peste ea şi spuse încet:

– Bună, tu de acolo, micuţule. Pe mămica o cunoşti foarte bine, acum ar fi timpul să-l cunoşti şi pe tăticu'. Eu te-am legănat adineauri, în caz că te-ai întrebat.

Merle îşi trecu degetele prin părul lui ondulat

şi strînse pumnul trăgîndu-l spre ea din nou.

– Ruşine să-ţi fie! În ce fel vorbeşti în faţa unui copilaş inocent?

El rîse şi o sărută.

– Eu sînt aşa cum sînt şi sînt prea bătrîn ca să mă mai schimb, aşa că ar face bine să se obişnuiască încă de pe acum cu mine.

Ea zîmbi.

– Într-o bună zi, *ea* s-ar putea să fie nevoită să le explice colegilor de grădiniţă de ce mămica şi tăticul ei încuie uşa la dormitor.

El îi atinse nasul cu vîrful degetului.

– Poate, dar Domnişoara Merry îi poate explica totdeauna orice.

– Domnişoara Merry? spuse Merle întorcîndu-şi faţa spre părul lui aspru de pe piept. Mă tem că Domnişoara Merry va da de bucluc în curînd. Nu-mi mai pot ascunde starea mult timp şi consiliul de conducere al revistei *Sora mai mică* mă va trimite probabil să scriu proteste.

Shane îşi strecură degetele pe sub bărbia ei şi îi înălţă capul.

– Ei, haide, draga mea! Un singur părinte nu mai este ceva atît de şocant în aceste vremuri moderne. Mai ales aici în Bay Area din San

Francisco.

– Chiar crezi că vor accepta ideea? întrebă ea privindu-l în ochi căutînd cu disperare să creadă că el ştia ceva mai mult.

– Sînt convins, crede-mă, spuse el fără să aibă nici cea mai mică îndoială. Ar fi mai logic dacă te gîndeşti mai degrabă cum să strîngi bani pentru colegiu. Înscrierea la *Yale* va fi imposibilă peste optsprezece ani.

Ea se încruntă şi ochii îi străluciră.

– Dumnezeule, Shane, *Yale*? Bănuiesc că primul lucru la care te-ai gîndit cînd ai auzit că sînt însărcinată, a fost să o înscrii la o grădiniţă de fete ca să aibă asigurat un loc la vîrsta de trei ani.

– Nu, dacă l-aş înscri într-un astfel de loc, s-ar ruşina cu mine.

Ea începu să rîdă.

– Ar fi mult mai bine dacă m-ai ajuta să mobilez o cameră pentru ea.

– Ea, repetă el oftînd. O să zugrăvim camera în roz?

– El. Nu, nu cred că roz ar fi culoarea potrivită. Mai bine, ca să fim siguri, o vom zugrăvi într-o culoare universală pastel.

Tăcură o vreme, după care Shane îşi plimbă

degetele pe braţul ei, gîdilînd-o.

– Eşti pregătită să te apuci de treabă imediat, draga mea? Hai să ne căsătorim – semnat, sigilat şi parafat, zise el şi zîmbetul i se întinse pe toată faţa. Am scăpa de o mulţime de prcbleme dacă am legaliza totul. Aş face din tine o femeie cinstită şi reputaţia ta ca Domnişoara Merry ar fi salvată.

Inima ei tresări de dorinţă şi apoi de nelinişte cînd îi cercetă chipul şi îl văzu zîmbind.

– Sîntem puţin cam bătrîni pentru o nuntă ca-n poveşti, nu? întrebă ea atunci cu prudenţă, iar el o bătu uşor pe burtă.

– Dacă nu sîntem destul de bătrîni pentru cauză, n-ar trebui să fim nici pentru efect.

Spiritul lui de glumă începu să o macine.

– Shane, nu glumi despre un lucru atît de serios cum ar fi căsătoria. Nu trebuie să te însori cu mine numai pentru că sînt însărcinată. N-ai spus că în ziua de azi se obişnuieşte să existe un singur părinte?

– Ce te face să crezi că glumesc? întrebă el defensiv. Mi se pare foarte firesc să discut despre căsătorie într-un asemenea moment. Nu se poate să nu fii de acord cu mine, nu?

– Bineînţeles că nu! Dar mă deranjează felul

în care o faci, zise Merle după care închise gura şi ochii, întrebîndu-se de ce, oare, nu puteau niciodată să discute sentimentele lor fără să se enerveze. Ah, Shane, mi-aş dori...

Luna, stelele, imposibilul.

– Îţi voi îndeplini toate dorinţele, draga mea, promise el. Ce ţi-ai dori?

Întorcîndu-se pe o parte, ea se ghemui lîngă el şi îşi întinse un braţ peste pieptul lui.

– Aş vrea să fie un început complet nou, spuse ea cu pasiune. Aş vrea să putem şterge tot ce a fost înainte. Ştii la ce mă refer, am mai vorbit despre asta. Nici unul din noi nu prea a avut noroc în privinţa relaţiilor.

– Da, ştiu, spuse el mîngîindu-i obrazul. Dar, gîndeşte-te, Merry, ne-am comportat bine în ultima vreme. Nu ne-am mai certat de o lună. Asta e un semn bun.

– Eu nu văd deloc că ar fi bine. Nu ne-am mai certat de mai puţin de o lună, mai precis, două săptămîni.

– Două săptămîni! Nici vorbă, spuse Shane ridicîndu-se şi coborîndu-şi picioarele din pat.

– Ba aşa e, zise ea şi, dîndu-se jos din pat, îşi adună lucrurile ţinîndu-le la piept şi ducîndu-se spre bai

– Bine, atunci adu-mi aminte, spuse el urmînd-o cu un şchiopătat sfidător. Pentru ce ne-am certat acum două săptămîni?

– Cu o zi înainte de analiză ne-am certat în legătură cu întreruperea sau lăsarea sarcinii, spuse ea intrînd în pătratul mare unde se afla duşul şi închizînd uşa de sticlă cu zgomot.

El o deschise şi o urmă înăuntru, trupul lui masiv, înalt şi cu umeri laţi umplînd locul.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce fel de memorie ai?

– Una care compensează convenabila ta amnezie, spuse ea dînd drumul duşului şi strîngînd din dinţi sub apa rece.

Ţipînd, el se feri de picăturile de apă reci ca gheaţa.

– Ia stai puţin, analiza ai făcut-o cu mai mult de două săptămîni în urmă. Dacă te uiţi în calendar, o să vezi că sînt aproape trei săptămîni. Am fost împreună cel puţin o parte din fiecare zi a acestui răstimp şi nu ne-am certat. Memoria ta e de acord cu asta?

Apa se încălzi. Merle dădu drumul răsuflării pe care şi-o ţinea şi spuse îmbufnată:

– Voi fi de acord cu adevărul de suprafaţă.

Se udă peste tot şi apoi îl privi pe Shane

intrînd sub duş în timp ce ea se dădu într-o parte pentru a se săpuni. Cicatricile de pe piciorul lui îi reaminteau că o exclusese dintr-o bună bucată din viaţa lui, departe de ea.

– Ei bine, mi se pare că trebuie să facem eforturi foarte mari pentru menţinerea amnistiei, spuse ea iritată. Tendinţa de a ne certa există permanent, gata să izbucnească şi nu e destul de bine să o stăpînim numai prin voinţă.

El îşi înclină capul sub duşul care îi lipi părul de cap şi se încruntă prin apa care curgea continuu.

– Acum visezi necazuri.

– Ba nu, sînt realistă! spuse ea săpunindu-şi furioasă faţa, după care îl căută bîjbîind. Mi-a intrat săpun în ochi! Lasă-mă să stau sub duş!

Conducînd-o sub jetul de apă, Shane îi ridică bărbia pentru a-i şterge ochii. Ea clipi de cîteva ori pînă îşi limpezi privirea şi apoi îi trînti săpunul în mînă.

– Nu visez deloc necazuri! În aceste două săptămîi am fost aproape de ceartă de nu ştiu cîte ori.

– Spune una, zise el frecîndu-se cu săpunul la subţiori şi peste piept.

Ea se înfurie şi mai tare pentru că nu îşi

amintea nimic.

– Nu-mi aduc aminte, dar asta nu înseamnă că n-au existat motive, spuse ea urmărindu-l cu ochii întredeschişi cum se limpezea furios. Ce zici de acum, de exemplu? Aş spune că avem glasuri destul de ridicate în timp ce ne întrebăm dacă ne certăm sau nu.

Shane rămase nemişcat cîteva clipe, lăsînd apa să îi şiroiască peste tors şi pe picioare, realizarea adevărului strîmbîndu-i chipul.

– Fir-ar să fie, de ce tocmai acum? Exact cînd totul era atît de bine – copilul, sexul. De fapt, de ce ne ciondănim? Pentru ce?

– Tare aş vrea să ştiu. Hai să fim serioşi, Shane, simţim un dezastru pe care îl aşteptăm să se întîmple.

Întorcîndu-se abătută, ieşi de sub duş, îşi înfăşură un prosop de culoarea piersicii în jurul capului şi un altul mult mai mare în jurul trupului ca pentru a se proteja.

Shane închise apa şi ieşi şi el cu un prosop în jurul mijlocului.

– Oricît mi-ar displăcea, trebuie să recunosc că ai dreptate, spuse el atunci cu un glas scăzut şi cu chipul tulburat. Este evident că sîntem la un fir de păr distanţă de tunete şi fulgere.

– Mă tem că aşa e. Şi ceea ce vreau să spun e că, dacă ne ciondănim în timp ce mă curtezi, dacă aşa se numeşte ceea ce faci tu acum, ce fel de război am avea dacă ne-am căsători? spuse Merle plimbîndu-şi un deget pe braţul lui şi ridicîndu-i firele scurte de păr. Ar fi îngrozitor să ne căsătorim de dragul copilaşului nostru lipsit de apărare, ca apoi să-l chinuim cu certurile noastre sau, mai rău, cu divorţul.

Shane îşi desfăcu braţele şi ea se cuibări între ele. Se ţinură cu o disperare tăcută o vreme. După aceea, Shane spuse cu amărăciune:

– Mă simt ca şi cum m-aş izbi cu capul de un zid de cărămidă gros de un metru şi jumătate şi înalt de trei metri, care ne desparte.

Ea îşi apăsă faţa de umărul lui.

– M-ai întrebat ce-mi doresc? Acum ştiu. Îmi doresc, îmi doresc foarte mult să putem găsi o modalitate de a escalada acest zid stupid.

Zece

„Dragă Domnişoară Merry,

Îţi scriu din nou pentru a-ţi spune că am fost la centrul de consultanţă şi am făcut analize pentru a vedea dacă sînt însărcinată. Rezultatul a fost pozitiv. Cum mi s-a putut întîmpla ceva atît de groaznic? Mi-au spus că ar trebui să vorbesc cu băiatul şi cu părinţii mei. Dar mi-e prea jenă şi frică. Scrie-mi, te rog, şi spune-mi dacă nu există

vreun mod în care să mă pot descurca singură.
Cindy Jones".

„Dragă Cindy,
Scumpa mea, te rog mult de tot să nu încerci să te descurci singură. Trebuie să-i spui băiatului pentru că şi el e răspunzător. Dar, dacă nu-i poţi spune lui, vorbeşte imediat cu părinţii tăi. Crede-mă, ei te vor înţelege, îţi vor oferi un sprijin moral şi te vor ajuta să iei o hotărîre în privinţa sarcinii. Dacă încerci să faci totul singură, nu vei avea mijloacele financiare necesare pentru a trăi, pentru a plăti doctorii sau..."

Serialul lui Valerie Valerto despre adopţiuni apăru în ziarul *San Francisco Chronicle* din ultima duminică din august. În primul articol se vorbea despre relaţia lui Merle cu Ellen şi Shane Halloran.

Tîrzi în după-amiaza zilei de mi rcuri, în săptămîna care a urmat, Merle apăru neanun-

ţată în biroul lui Shane.

– Eşti ocupat? îl întrebă ea.

Evident că era, din moment ce stătea în spatele unui birou pe care se aflau grămezi de hîrtii.

Îşi scosese haina, îşi descheiase vesta, îşi lărgise cravata şi îşi suflecase mînecile cămăşii.

– Niciodată nu sînt prea ocupat pentru tine, scumpa mea Merry, spuse el întinzîndu-şi mîinile deasupra capului, iar şira spinării îi trosni de cîteva ori. Cărui fapt datorez această vizită neaşteptată, dar atît de plăcută?

– Nici unui fapt, simţeam doar nevoia să stăm de vorbă, spuse ea aşezîndu-se pe o canapea lîngă fereastră şi strîngîndu-şi taiorul larg în jurul ei. Cum merge treaba? întrebă ea încercînd să nu se gîndească la subiectul care o măcina.

El îşi ridică pi ioarele încrucişate pe un colţ al biroului şi îşi împleti degetele în spatele capului.

– Îngrozitor. Voi fi norocos dacă Linda şi cu mine nu vom fi scoşi în hohote de rîs din sala de judecată cînd Hollbrook şi avocaţii lui ne vor termina. Plănuiesc o mică demonstraţie pentru a mă folosi de publicitate înainte de a fi doborîţi

complet, spuse el zîmbind strîmb. Aşa merge treaba la mine, dar la tine cum a fost?

– Bine, spuse ea şi îşi propti cotul pe braţul canapelei cu bărbia în podul palmei. În afară de faptul că am fost concediată.

Shane o privi o clipă cu gura căscată.

– Glumeşti! Nu, tu nu glumeşti cu lucrurile astea, spuse el apoi şi trîntindu-şi picioarele cu zgomot pe podea, se duse în partea cealaltă a biroului pentru a se aşeza lîngă ea. Ce s-a întîmplat?

– Redactora şefă m-a chemat astăzi ca să discutăm implicaţiile articolului scris de Valerie. Bineînţeles că au fost prezenţi şi cei din consiliul director, nici unul sub şaizeci de ani şi absolut nici unul din ei receptiv la alte moduri de viaţă.

El se încruntă nevenindu-i să creadă.

– Bine, dar în articol era vorba de psihologia adopţiunii şi reunirea părinţilor adevăraţi cu copiii. Valerie nu a dat amănunte personale.

– Ar fi acceptat ideea că mi-am dat copilul spre a fi adoptat, dar nu şi că sînt însărcinată din nou. A trebuit să le spun, pentru că nu mă mai puteam ascunde, zise Merle apăsîndu-şi mîinile peste burta umflată, după care se ridică şi se duse la fereastră.

Soarele care apunea aprinsese un nor lung ce se cufunda în ocean – o perfectă imagine reflectînd viaţa ei în acel moment.

Se uită apoi din nou la Shane şi zîmbi scîrbită.

– Se pare că o femeie care rămîne însărcinată întîmplător la treizeci şi nouă de ani nu are ce căuta să dea sfaturi adolescentelor. Aşa spune consiliul revistei *Sora mai mică.*

Shane sări în picioare şi veni lîngă ea luîndu-i mîinile într-ale sale.

– Ce idioţenie.

Dar termină fraza printre dinţi.

– Ba nu e deloc. Nu pot spune că-i condamn. Oricît de mult mi-aş dori copilul, n-ar fi trebuit să las să se întîmple asta. Ştiam deja că nu le convenea modul în care mă ocupam de rubrica mea şi bănuiam că sînt în căutarea unui motiv pentru a mă îndepărta.

Pînă atunci, Merle reuşise să nu plîngă, dar acum buza de jos îi tremură cînd spuse:

– Au rugat-o pe asistenta mea să preia rubrica. Cred că prefer să o facă ea decît cineva străin, dar vor trebui să-i caute un alt nume. Asupra Domnişoarei Merry numai eu am dreptul şi mai degrabă aş îngropa-o decît să renunţ la

ea.

Îşi pierdu orice urmă de stăpînire de sine.

– Shane, am fost Domnişoara Merry timp de cincisprezece ani. Mă simt ca şi cum cineva ar fi tăiat o bucăţică din mine.

– Draga mea, îmi pare atît de rău. Vino încoace, spuse el luînd-o în braţe mîngîind-o şi şoptindu-i cuvinte de alinare.

O lăsă să se descarce, după care îi dădu o batistă mare şi albă, încruntîndu-se gînditor în timp ce ea îşi ştergea faţa şi ochii.

– Aşa ceva n-ar fi trebuit să se întîmple în această lume modernă. De ce nu-i dai în judecată pentru discriminare?

Merle se înconjură cu braţele şi începu să măsoare încăperea.

– Ce rost ar avea? Ar spune că nu corespundem noilor cerinţe ale revistei.

Shane i se alătură.

– Stai puţin, orice avocat care se respectă cît de cît, s-ar amesteca în treaba asta. Lasă-mă să încerc.

Oprindu-se brusc, ea se întoarse spre el.

– Doar nu-ţi închipui că te-aş lua avocatul meu transformîndu-mă şi mai mult într-o ţintă pentru presă.

El se încruntă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu te preocupă tot preţioasa ta reputaţie, nu?

Ea îşi înălţă bărbia.

– Am dreptul la o reputaţie dacă vreau!

Trăgînd adînc aer în piept, încercă să se calmeze.

– Shane, e ceva nemaipomenit şi foarte personal să avem copilul nostru. Nu vreau ca asta să se transforme într-un circ.

El îşi frecă maxilarul trecîndu-şi mîna peste gură.

– De ce n-ai spus încă de la început aşa, draga mea? Asta e ceva ce înţeleg.

– Pentru că tu te-ai aprins atît de repede î ît n-am mai apucat.

El se strîmbă uşor.

– Se pare că tot timpul trebuie să-mi cer scuze, dar, poftim, încă o dată, iartă-mă. Vino şi stai jos. Vrei un pahar de sifon sau un suc?

– Suc, te rog, spuse ea aşezîndu-se pe marginea canapelei şi aşteptînd pînă ce el se duse la un mini-bar, turnă puţin suc de mandarine peste cîteva cuburi de gheaţă într-un pahar înalt.

Luîndu-l din mîna lui, ea exclamă:

– Ce mă fac, Shane? Nimeni nu va angaja o femeie însărcinată. Cum o să trăiesc? Casa îmi va înghiţi toate economiile ca pe o gustare. Şi cum voi plăti pentru copil fără o asigurare medicală?

– Hei, ia stai puţin! spuse el plantîndu-se în faţa ei. Mă mai ţii minte? Tatăl care trebuia să asigure rezolvarea problemelor financiare? Te poţi muta la mine dacă vrei. Sau mă mut eu la tine – casa ta e mai potrivită pentru o familie cu copii. Oricum, eu voi plăti facturile şi voi avea grijă de voi.

Merle îşi ridică privirea spre el sorbind din suc şi aşezînd apoi paharul cu mare preci în mijlocul măsuţei de cafea.

– E foarte drăguţ din partea ta că te oferi, dragul meu, dar încă nu sîntem pregătiţi pentru aşa ceva. Ne-am certa tot timpul.

Se uită la ea nerăbdător, deschise gura gata să o contrazică, dar apoi se răzgîndi.

– Bine, atunci ce-ai zice dacă ţi-aş deschide un cont în bancă?

– Sincer, apreciez gestul, Shane, dar...

Lovi cu pumnul în braţul canapelei.

– Dar trăiesc pe pi ioarele mele de cînd aveam şaisprezece ani şi nu pot să sufăr să fiu

atît de neajutorată! Nu vreau să depind de nimeni. Vreau să fiu Domnişoara Merry! Ce o să fac în zilele, săptămînile şi lunile astea de sarcină fără să am o ocupaţie? O să înnebunesc!

El se aşează lîngă ea şi o cuprinse cu braţul pe după umeri.

– Draga mea, nu mai e aşa mult şi după ce se va naşte copilul vei avea o mulţime de lucruri de făcut.

– După ce se va naşte copilul voi avea nevoie de o slujbă mai mult decît acum.

Luîndu-şi paharul se ridică şi se duse lîngă fereastră învîrtind absentă cuburile de gheaţă.

– Voi avea nevoie de timp şi energie ca să-mi găsesc o altă slujbă, ca să nu mai vorbesc de o altă locuinţă. Cum pot avea grijă şi de copil în acelaşi timp?

Shane se aplecă în faţă pe canapea sprijinindu-şi coatele pe genunchi, cu mîinile împreunate sub bărbie, urmărind-o.

– Bine, hai să lămurim lucrurile. Nu uita că am de gînd să am şi eu grijă de copil.

Ea îl privi încruntată lipindu-şi paharul rece de obraz. Neputinţa o făcu să reacţioneze într-un fel iraţional.

– Cum ai să reuşeşti să-ţi faci timp pentru

acest copil cînd ai atîtea interese ciudate de apărat?

– Nu cunoşti familia Halloran foarte bine, nu-i aşa? Fiecare femeie este o mamă în sufletul ei. Ne vor ajuta.

Ea făcu ochii mici transformîndu-se din nou într-o leoaică mamă; nu voia să îi ia cineva copilul.

– Asta ar însemna să o plimbăm de colo-colo la cei care pot sta cu ea. Eu consider că un copil are nevoie de o familie stabilă şi de continuitate. Încep să mă gîndesc că am dat dovadă de egoism cînd am fost de acord să păstrez acest micuţ.

Shane îşi desprinse mîinile şi se aplecă şi mai mult înainte pe canapea.

– Ce vrei să spui, de fapt, Merry?

– Nimic. Încerc doar să găsesc o modalitate în care să-i ofer acestui micuţ nepreţuit cea mai bună viaţă posibilă, spuse ea uitîndu- se în pahar şi răsucind cuburile continuînd să îşi exprime nesiguranţa. În ciuda problemelor pe care le-am avut, am crescut în mijlocul unei familii plăcute, stabile, cu doi părinţi. Şi tu la fel. Mă întreb dacă nu cumva sîntem egoişti privîndu-l pe copilaşul nostru de o astfel de

stabilitate.

El pufni exasperat.

– Dar sîntem doi, o mamă şi un tată. Nu-l va deranja plimbatul de colo-colo atîta timp cît mereu va fi cineva care să-l iubească.

Merle privi pe fereastră. Traficul era intens pe stradă, jos, în vreme ce, în depărtare, oceanul era liniştea întruchipată.

– Ellen mi-a spus că i-am dăruit două lucruri de preţ – viaţa şi părinţii care au crescut-o într-un echilibru plăcut de dirijare, dragoste şi amuzament. Dacă n-aş fi egoistă, i-aş dărui şi acestui copil aceleaşi lucruri.

Shane ţîşni deodată de pe canapea, cu chipul întunecat şi cu ochii mici. Apucînd-o de braţe, o sili să îl privească.

– Încearcă numai să dai copilul ăsta, Merry! Încearcă numai şi mă voi lupta cu tine pînă la cele mai înalte foruri din statul ăsta.

– Pentru numele lui Dumnezeu, linişteşte-te! spuse Merle desprinzîndu-i degetele de pe braţul ei. Ştii foarte bine că nu l-aş da decît dacă n-aş avea de ales. Dar acum sînt necăjită şi cea mai bună alegere pentru viitor probabil că nu este hotărîrea pe care am luat-o de a-l păstra. Încerc doar să-mi exprim sentimentul de

vinovăţie.

El o pri îteva clipe, după care îi frecă ceafa uşor.

– Atunci nu mă mai speria aşa.

– Dar ce pretenţii ai cînd stau încordată din martie?

Unul lîngă altul, se uitau cum apunea soarele, Shane zdrăngănind mărunţişul din buzunare, Merle frecîndu-şi neliniştită gropiţa din bărbie.

După cîteva minute, el rupse tăcerea.

– Dacă ai nevoie de bani înainte să-ţi găseşti o altă slujbă îţi ofer un împrumut. Chiar şi cu dobîndă, dacă te-ar face să te simţi mai bine. Te mai gîndeşti la propunere?

– Un împrumut? Da, sigur că aş accepta un împrumut. Mulţumesc.

Îşi ridică priviea spre el şi un zîmbet făcu să îi apară gropiţe în colţurile gurii.

– Dar să fiu a naibii dacă o să-ţi plătesc şi dobînda.

Zîmbetul lui îi lumină faţa.

– Cum vrei tu şi slavă Domnului! Un lucru mai puţin pentru care să ne certăm.

Merle oftă.

– Se pare că, în curînd, o să rămînem fără

motive de ceartă, nu crezi?

– Ce ştii despre *Lamaze*, Bren? întrebă Shane într-o zi la jumătatea lui septembrie, stînd lîngă sora lui geamănă, cu picioarele atîrnînd la un metru optzeci deasupra pămîntului pe ultimul rînd de bănci.

Îl urmăreau pe Daniel-junior, în vîrstă de zece ani, jucînd într-un meci de baseball. Echipa adversă trebuia să lovească, iar Danny era fundaş stînga.

– Destul ca să rescriu cartea după ce am dat naştere la trei copii, răspunse ea. Dar de ce întrebi?

– Merry e programată să înceapă să ia lecţii *Lamaze* peste vreo lună, cînd sarcina va împlini şapte luni.

Scoase paiul şi sorbi din paharul de carton ultimele picături de sifon. Cuburile de gheaţă îl loviră peste nas.

– M-a întrebat dacă i-aş putea fi instructor. Ce trebuie să facă un instructor?

Bren mormăi cînd un jucător de cîmp, nu Danny, a pierdut mingea şi l-a lăsat pe unul din echipa cealaltă să ajungă la prima bază.

– Instructorul trebuie să îşi facă eleva să nu intre în panică, ceea ce ar provoca durere, să respire ritmic şi să se relaxeze, spuse ea zîmbind. Şi cînd situaţia se agravează şi eleva începe să mîrîie ceva de genul „Tu mi-ai făcut asta, ticălos ce eşti", el trebuie să se simtă vinovat.

– *Merçi*, asta-mi trebuia, spuse el şi încruntîndu-se frămîntă paiul între dinţi vorbind pe lîngă el. Dacă, în felul tău, încerci să- mi spui că locul meu e lîngă Merry cînd va fi cuprinsă de dureri, să ştii că ştiu asta deja. Vreau să fac acest lucru. Numai că vreau să-mi spui cum, cînd mi-e atît de groază de spitale. Nu-i voi fi de nici un ajutor dacă voi fi întins pe spate.

Sora lui îl privi cu compătimire.

– Am uitat de boala asta a ta. E o adevărată problemă, nu? îl întrebă ea după care îşi agită braţele strigînd cînd primul jucător de bază reuşi să lovească mingea şi să îl învingă pe atacant, dar o clipă mai tîrziu, se strîmbă cînd celălalt atacant dădu o lovitură făcînd mingea să treacă printre picioarele aruncătorului, celui de al

doilea jucător de bază şi opritorului.

Shane mestecă paiul întrebîndu-se ce să facă în legătură cu problema *Lamaze*; ce-ar fi zis Merry dacă el nu putea fi alături de ea tocmai la sfîrşit? Scuipă hîrtia după ce paiul se toci şi dădu paharul pe gît pentru a lua un cub de gheaţă să îl sugă, în schimb.

Era enervant modul în care el şi Merry păreau tot timpul să se învîrtă unul în jurul celuilalt în loc să se adune – cum fusese şi cu dezacordul privind problemele ei financiare. Era o chestiune foarte importantă pe care încă nu o rezolvaseră. Cel puţin nu spre satisfacţia lui.

Făcuse destulă psihologie la colegiu pentru a şti că subconştientul făcea ca relaţia lor să fie atît de fragilă şi încordată.

Bren strigă răguşit cînd Danny prinse mingea şi alergă cu ea pînă reuşi să înscrie.

– Asta-i băiatul meu! Ai văzut?

– Ce să văd? întrebă Shane.

– Ce-i cu tine, trăieşti într-o lume paralelă sau ce? spuse Bren bătîndu-l pe umăr. Şi, în legătură cu *Lamaze*, ia spune-mi – dacă Merry ar fi fost cea căreia să-i fie groază de spitale, n-ar fi putut scăpa oricum de dureri şi de naştere, nu?

El scutură din cap.

– Bănuiesc că nu.

– Atunci ai face bine ori să te desensibilizezi, ori să-i spui verde-n faţă de ce nu poţi fi acolo cînd se va naşte copilul tău. Ori una, ori alta.

Unsprezece

„Dragă Domnişoară Merry,

Aveam paisprezece ani cînd ai început să scrii această rubrică şi ai reprezentat o parte foarte importantă din viaţa mea. Am rămas şocată şi mi s-a rupt inima cînd am citit în Chronicle *că nu vei mai scrie. Acum am şi eu o fetiţă şi cum naiba va creşte fără Domnişoara Merry care să o îndrume? Nu are importanţă ce*

s-a întîmplat în viaţa ta personală, atîta timp cît înţelegi fetele care se află în căutarea maturităţii. Sau poate că are o importanţă chiar foarte mare, pentru că toate experienţele trăite te-au făcut să te pricepi şi mai bine la ceea ce faci. Te rog, întoarce-te, Domnişoară Merry. Nimeni nu-ţi poate lua locul.

(doamna) Marilyn Corbet".

Pe la sfîrşitul lui octombrie, dealurile se făcuseră aurii şi stejarii din jurul casei lui Merle căpătaseră culoarea ruginie a toamnei. Ea intrase în luna a şaptea şi încerca să îşi treacă timpul cu un regim sănătos, cu gimnastică şi vizite la doctor. Începuse să scrie cartea despre relaţiile între adolescenţi, dar inima nu îi era la ea. Era încă în doliu după Domnişoara Merry, oricît de stupid ar fi părut.

Salvarea ei era că Shane îşi petrecea o mare parte din timpul liber cu ea. Relaţia lor alunecase într-o linişte incomodă şi enervantă. Nu se certau, dar nici nu discutau despre sentimentele

lor. Cu toate acestea, el încă o mai făcea să rîdă şi îi ridica moralul ajutînd-o să pregătească odaia copilului punînd tapetul, să aleagă îmbrăcăminte şi mobilă.

În după-amiaza ultimei vineri din octombrie, Merle îşi puse un costum de gimnastică pentru gravide turcoaz cu dungi galbene pe mîneci şi picioare. Luă două perne într-un sac de voiaj pregătindu-se să ia o cină devreme cu Shane, după care să se ducă la prima lecţie *Lamaze*. Spera ca lecţiile acelea să îi alunge temerile puţin excesive şi supărătoare în legătură cu naşterea pe care începuse să le aibă în ultima vreme.

Shane o aştepta lîngă *Riley's Place* cu cizmele şi geaca lui de motociclist. Zîmbetul îi era obraznic şi părul negru-argintiu ondulat era răvăşit. Îşi spuse că avea să facă prăpăd la cursurile de naştere.

– Bună, draga mea, spuse el luînd-o pe după umeri şi sărutînd-o, după care o întrebă: Ai făcut ce trebuie astăzi? Ai făcut gimnastică? Ţi-ai luat vitaminele? Te-ai cîntărit? Te-ai ţinut departe de prăjituri şi îngheţată?

În loc să îi spună că mîncase din cea din urmă, îl întrebă:

– Ce-ai zice de o lovitură de karate?

– Nu mi-ar plăcea în mod deosebit, deşi ar fi interesant să te văd făcînd-o în starea ta, spuse el ţinîndu-i uşa deschisă şi zîmbindu-i larg.

O îngrijora faptul că simţea nelinişte în spatele acelui zîmbet. De ce nu putea fi măcar o dată sincer cu ea? Îl bătu uşor cu degetul în piept şi trecu pe lîngă el intrînd în localul care vuia de muzică irlandeză, rîsete zgomotoase şi conversaţii.

Riley îi întîmpină cu strigăte de bucurie, comentînd pe ocolite în legătură cu pepenele pe care Merle îl creştea sub costumul de gimnastică. Oferindu-le propriul separeu, le spuse că îi va surprinde cu cina pe care le-o va servi, le aduse un ceainic şi ceşti, după care plecă.

Shane făcu o adevărată ceremonie din turnarea ceaiului pentru amîndoi şi apoi îşi puse zahăr într-al lui şi îl amestecă.

– Ieri s-a întîmplat ceva interesant, spuse el privind-o. Am ajuns pe plan naţional.

– Ce vrei să spui?

– În presa naţională.

– Vrei să spui că procesul tău a ajuns? spuse ea îndreptîndu-se puţin cînd copilul o lovi

zdravăn în coaste.

– Asta, da, zise el sorbind din ceai şi privind-o atent peste buza ceştii. Şi... noi.

– Noi? făcu ea ridi înd din sprîncene. Adi tu şi cu mine?

– Asta înseamnă noi. Se pare că s-a vorbit despre noi în ziarele din toată ţara. Chiar şi în *The New York Times.*

Nelinişte a lui nu mai era mascată sub zîmbet înd o privi, testîndu-i expresia de pe chip.

Ea făcu ochii mari şi faţa, care pînă atunci fusese palidă, acum se făcu trandafirie de groază.

– *The New York Times?*

Shane lăsă ceaşca jos şi îşi ţuguie buzele frecîndu-şi ceafa.

– Să încerc să-ţi expli

– Te-aş ruga chiar!

– Îţi aminteşti cum au protestat fugarele mele pe treptele tribunalului luni în timp ce procesul se afla în plină desfăşurare? Şi poliţiştii au venit să le pună pe fugă echipaţi pînă în dinţi? Fetele au apărut pe prima pagină a lui *Chronicle* înfruntîndu-i. Astfel că sindicatele au găsit această problemă interesantă din punct de vedere uman, inclusiv pe Linda şi Holbrook.

– Şi? făcu Merle ţinîndu-se de marginea

mesei. Ce amestec avem noi ici?

– Păi, povestea a dus bineînţeles la cazul meu. Şi la mine. Aici aţi apărut voi, adică tu şi Ellen, spuse el dregîndu-şi glasul apoi. Şi, odată ce au făcut asta, au aflat şi despre faptul că tu şi Domnişoara Merry aţi fost concediate pentru că ai dorit să fii părinte unic.

– Dumnezeule! şopti Merle şi i ima i se sfărîmă cînd îşi văzu intimitatea evaporîndu-se.

Ochii albaştri ai lui Shane îşi cereau sincer scuze.

– Pe cuvîntul meu că n-am avut ni i o legătură cu toate astea. Am aflat abia astăzi cînd m-a sunat Valerie Valerto extaziată pentru că articolele ei despre adopţiune şi noi au fost preluate în *The New York Times.*

– De ce nu m-a sunat să-mi spună mie?

– I-a fost frică, probabil. Nu e proastă deloc.

Riley le întrerupse discuţia aducîndu-le mîncarea – un castron cu salată, friptură de miel cu cartofi şi pîine – după care plecă repede, sesizînd atmosfera încărcată.

Shane îşi făcu de lucru servind friptura şi salata şi tăind pîinea, şi apoi îşi împreună mîi ile.

– Eşti supărată rău, nu?

– Bineînţeles că sînt supărată! Ce-ai fi vrut?

Cum de mi s-a putut întîmpla tocmai mie aşa ceva cînd am fost totdeauna atît de atentă?

Supărarea îi strică pofta de mîncare; luă furculiţa şi gustă friptura. Era delicioasă, dar după cîteva înghiţituri, lăsă furculiţa jos şi mormăi:

– Tata primeşte *The New York Times* oriunde s-ar afla. Cred că şi el şi mama ştiu deja că vor fi bunici. Din nou.

– Nu le-ai spus încă? o întrebă Shane rămînînd cu furculiţa în aer. Aveai de gînd să aştepţi pînă cînd copilul va fi destul de mare pentru a se duce să se prezinte singur?

Merle oftă regretînd înstrăinarea care o făcuse să fie atît de greu să le spună. În ultimul timp tînjea din ce în ce mai mult după apropierea şi sprijinul părinţilor. Dar îi era ruşine şi se temea să îi caute după atîţia ani.

– Cred că ar trebui să le trimit o telegramă, să încerc să le explic. Numai că – aşa cum a spus una din cititoarele mele odată – or să facă o criză

La nouă şi jumătate în seara aceea, după ce o aduse acasă pe Merle de la şedinţa *Lamaze*, Shane o urmă în living-room şi aruncă cele două perne pe canapea. Ea îl măsură din cap pînă în picioare în timp ce el îşi scoase geaca.

– Toată seara am vrut să te întreb, ţi-ai pus tricoul ăsta ca să arăţi că aveai dreptul să participi la lecţiile pentru naştere, sau ce?

Pe tricoul lui bleu scria cu roz *Bebeluş la bord.*

– Mi-am luat toate asigurările, spuse el îmbrăţişînd-o şi sărutînd-o pe frunte, după care începu să rîdă şi dîndu-se puţin înapoi, o bătu încet pe burtă. Ştrengarul ăsta m-a lovit. Nu poţi să-l înveţi bunele maniere?

– Seamănă cu tine. Pe tine te poate învăţa cineva ceva? spuse ea zîmbind şi privindu-l neliniştită. Ce crezi despre lecţia din seara asta?

– Ce cred? făcu el scărpinîndu-şi obrazul gînditor şi după aceea zîmbi mascîndu-şi îngrijorarea sub tachinare. Cred că a fost un spectacol demn de reţinut, toate gravidele întinse pe podea ca nişte balene pe uscat făcînd hii, hii, hii. Parcă era un public astmatic la o comedie.

Merle se sili să se încrunte.

– N-o să învăţăm nimic despre relaxare dacă voi nu faceţi altceva decît să staţi pe margine rîzînd de toată lumea.

– Ba o să ne descurcăm foarte bine – cel puţin noi avem maturitatea necesară. Nu mi-a venit să cred cînd am văzut cît de tinere erau celelalte perechi. Ai observat?

Ea se strîmbă.

– Cum aş fi putut să nu observ cînd se uitau la mine ca şi cum ar fi ceva total greşit să fii însărcinată la vîrsta mea, spuse ea după care deveni serioasă. Se pare că te-ai distrat foarte bine în seara asta, dar te-ai putea descurca în clipa cînd va fi nevoie?

El îşi coborî privirea evitînd-o pe a ei şi peste o clipă încuviinţă.

– Cred că da. Probabil că *Lamaze* îmi va prinde la fel de bine ca şi ţie. Dacă încep să tremur, pot recurge la una din tehnicile de relaxare şi să scap astfel de teamă.

– Sper.

– O să reuşesc.

Puse un abajur de cristal peste lampadar pentru ca ea să se concentreze asupra lui, răsucindu-l încet şi aruncînd astfel fragmente de curcubeu în încăpere. După aceea azvîrli cele

două perne pe covor.

– Hai, la podea. Trebuie să am grijă să repeţi exerciţiile de respiraţie. Eu sînt şeful, nu uita.

– De unde ai mai venit şi cu idee asta de „şef"? spuse Merle luîndu-l de mîini şi lăsîndu-se cu greu în genunchi, după care se aşează în şezut. Din cîte îmi amintesc rolul tău e de instructor.

– Cam acelaşi lucru, nu? Eu dau ordinele.

O ajută să se întindă, vîrîndu-i o pernă sub cap şi o alta sub pi ioare, după care se lăsă lîngă ea, în genunchi.

– Trebuie să caut orice muşchi încordat, i r tu uită-te la abajur.

– Tot ce spui tu, instructore. Gata, mă uit şi e ascuns, caută- l.

Shane îi frămîntă mai întîi o parte a trupului apoi pe cealaltă. Zîmbindu-i cu subînţeles, îi masă apoi încet sînii.

– Lecţiile astea vor fi foarte bune după naştere, cînd totul va reveni la normal. Hei, ai grijă, nu chicoti. la s-aud hii, hii, hii.

După ce îi cercetă trupul, el se lăsă pe călcîie.

– Cum să-l găsesc pe cel ascuns? Trebuie să ai vreo două sute de muşchi încordaţi. Te

macină ceva?

– Chiar aşa, ce m-ar putea măcina? Viaţa mea e atît de simplă, spuse ea rîzînd crispat şi privind încruntată cristalul.

În cele din urmă, Shane îi găsi muşchiul încordat în umăr, şi i-l masă uşor. După aceea îi ridică mîna, pe care i-o scutură încet pentru a vedea dacă era relaxată.

– Hai, draga mea, eşti încă tensionată. Eu îmi fac treaba, dar trebuie să cooperezi şi tu. Haide, ia spune drept – ce te frămîntă? Chestiunea cu apariţia în presa naţională?

Ea se strîmbă.

– Nu, n-are nici un rost să-mi mai fac griji pentru asta cînd am pierdut deja ceea ce îmi era mai drag.

– Atunci ce este? întrebă el împreunîndu-şi sprîncenele deasupra ochilor albaştri. Dacă nu-mi poţi împărtăşi grijile, atunci care mai e sensul acestei relaţii?

– Tocmai tu vorbeşti despre încredere şi sinceritate? Ai rîs şi ai glumit pe seama cursurilor *Lamaze* şi durerilor toată seara cînd ştiu că eşti la fel de speriat ca şi...

Se opri brusc.

Shane îşi schimbase poziţia, astfel î ît

acum stătea cu şoldul lipit de al ei şi cu un braţ sprijinit pe podea peste trupul ei.

– Bine, hai, spune. Speriat ca şi cine, draga mea?

– Ca mine. Sînt o laşă, Shane. Cu cît se apropie termenul, cu atît mi-e mai frică de dureri, spuse ea trăgîndu-l uşor de tricou şi încercînd în zadar să zîmbească. În ultima vreme am început să nu mai fiu sigură că vreau acest copil, adăugă ea chinuindu-se să-şi ascundă groaza pe care o simţea. Cred că aş vrea să dau înapoi.

El îi cuprinse atunci obrazul în palmă trecîndu-şi degetul arătător peste buzele ei.

– Durerile nu pot fi atît de mari cum cr i tu. Dacă ar fi, femeile n-ar mai face copii.

– De unde ştii? Doar nu eşti femeie, exclamă ea, teama transformîndu-se în resentiment. Eu, însă, ştiu, pentru că, în ultima vreme, am început să-mi aduc aminte cum am născut-o pe Ellen. Şi acum probabil că o să fie şi mai greu fiindcă sînt mai bătrînă.

Shane o privi neputincios.

– Dar ai un doctor bun şi eu voi fi lîngă tine, draga mea, spuse el ridi înd-o şi rezemînd-o de pieptul lui.

Merle îl luă de gît şi îşi ascunse faţa în

scobitura gîtului lui.

– Promiţi? Vei fi, într-adevăr, lîngă mine?

– Voi fi acolo, scumpa mea, zise el legănînd-o şi mîngîind-o pe păr. Totul va fi bine, îţi promit.

Merle îl ţinu strîns o clipă şi apoi îşi ridică privirea dîndu-se înapoi.

– Ah, ştiu că ai dreptate. Mă port prosteşte.

El îi zîmbi.

– Totul va fi bine dacă învăţăm cum trebuie lecţiile *Lamaze.*

– Exact. Trebuie să învăţ doar să mă relaxez.

Merle se întoarse pe o parte ţinînd perna între genunchi şi încercînd să nu se mai gîndească la teamă, la supărare, respirînd, hii, hii, hii. Dar, chiar şi atunci cînd Shane îşi strecură mîinile pe sub bluza ei pluşată masîndu-i spatele cu degetele mari, muşchii continuară să i se încordeze cu încăpăţînare. Avea nevoie ca un lucru bun – nu, extraordinar – să se întîmple în viaţa ei. Atunci poate se va relaxa.

Merle sări de gîtul lui Shane cînd acesta

apăru pe neaşteptate într-o după-amiază la mijlocul lui noiembrie.

– Ah, cît mă bucur să te văd, dragul meu. Cum de-ai ştiut că vreau să-ţi vorbesc? Am încercat să te sun, dar nu te-am găsit. Am să- ţi dau o veste minunată!

Îl îmbrăţişă cît de mult îi permitea burta care acum era cît un butoi de vin, şi îl sărută exuberantă, fără să îşi dea seama că impermeabilul lui galben din care picura apa, o uda. Ploile de iarnă reîncepuseră.

– Hei, a meritat să fac un drum cu motocicleta prin ploaie pentru o asemenea primire, draga mea.

Rîzînd, o luă în braţe şi o sărută.

– N-ai putut să mă prinzi pentru că am avut o mulţime de şedinţe. Şi am venit pentru că şi eu am să-ţi dau o veste bună! Stai că te ud toată.

Se dădu înapoi trăgîndu-şi poncho-ul peste cap, îl scutură afară pe uşa deschisă şi îl agăţă în cuierul pentru pălării, după care îşi scoase geaca pe care o vîrî în dulap. Pe tricoul lui scria cu litere roşii: *Am supravieţuit lui '89*. Ştiind foarte bine că o făcea să moară de curiozitate, o privi cu ochii jucînd de bucurie.

– Care-i vestea ta? Ţi-a spus doctorul

Shapiro că, pînă la urmă, o să avem gemeni?

– Nu. Zice că nu am burta destul de mare, chiar dacă mă simt ca un hipopotam.

Se hotărî să îl fiarbă, aşa că îşi sprijini braţele încrucişate pe raftul ieşit în afară pe care se aflau salopetele ei.

– Vestea mea mai poate să aştepte, dar tu ai venit prin ploaie şi ţi-ai cîştigat dreptul să spui primul. Care-i vestea ta?

Zîmbetul lui aduse lumina soarelui în locul celei cenuşii care pătrundea prin ferestrele de lîngă intrare.

– Hollbrook a acceptat să întrerupă acţi prin împăcarea părţilor.

Ea îl privi o clipă şi după aceea îi luă mîi ile şi zîmbetul ei rivalizã cu al lui.

– Vrei să spui că s-a terminat – în sfîrşit? Dar de ce a făcut-o? Mi-ai spus tot timpul că ei deţineau puterea.

Shane îi ridică mîi ile sărutîndu-le pe rînd.

– Publicitatea naţională a fost de ajutor. Nu suporta ca toată ţara să-i vadă numele tîrît în noroi, aşa că a vrut să renunţe, spuse el rîzînd. Bănuiesc că îl interesează propria reputaţie la fel de mult ca pe une. Slavă Domnului.

Rîse şi ea bucurîndu-se pentru el.

– Ce s-a stabilit?

– O să discutăm, dar Linda va primi în final o recompensă generoasă, numai că banii nu îi vor răscumpăra trecutul pierdut. Şi...

Ea îi sări de gît şi îi sărută toată faţa.

– Sînt extraordinar de feri ită pentru tine, dragul meu.

– Da, spuse el oftînd. Eh, asta e vestea mea, a ta care e?

Merle rîse veselă.

– Ca să fiu sinceră, trebuie să-ţi arăt.

Luîndu-l de braţ îl conduse în camera solară, dincolo de bucătărie. Ploaia udase semicercul de geamuri cu picături de diamant în spatele cărora se vedeau norii cenuşii. Două cutii mari de carton se aflau pe masă. Înfundîndu-şi mîinile într-una, ridică un teanc de plicuri lăsîndu-le să cadă pe jos.

Nu se putu abţine să nu zîmbească, atît de plină îi era inima.

– Louise mi-a adus scrisorile astea ieri. Sînt de la adolescente furioase şi părinţii acestora care protestează împotriva retragerii Domnişoarei Merry. Bănuiesc că au început să curgă de cum s-a desfiinţat coloana mea din revistă. Numai că, odată ce problema a ajuns la

urchile întregii naţiuni, numărul scrisorilor a crescut de patru ori. Fetişcanele mele ameninţă să boicoteze revista, Shane! Şi totul numai datorită ţie şi publicităţii tale, spuse ea şi cufundîndu-şi mîinile din nou în cutie, mai scoase două grămezi de scrisori.

El se uită la plicurile care îi alunecau printre degete.

– Dumnezeule! Cum e să ştii că jumătate din populaţia Statelor Unite te iubeşte?

– Mă face să mă simt mică.

– Cred şi eu. Şi acum ce se va întîmpla?

Punîndu-i mîna pe braţ, ea rîse bucuroasă.

– Louise mi-a spus că boşorogii îşi bat capetele şi să mă pregătesc pentru un telefon. A avut dreptate, Simmons m-a sunat dimineaţă. Aproape că a implorat-o pe Domnişoara Merry să se întoarcă. Ah, Shane, de atunci simt că plutesc. Ceea ce e ceva, dacă stăm să ne gîndim cît de mare sînt.

– E absolut fantastic, draga mea! exclamă el îmbrăţişînd-o şi sărutînd-o zgomotos.

– Fantastic? E incredibil! strigă ea înapoindu-i sărutul. Ceea ce mă uimeşte este faptul că tot timpul m-am opus publicităţii tale. Şi uite că tocmai asta mi-a rezolvat problema. Problemele

noastre. Tu ai avut dreptate şi eu am greşit. Reputaţia mea nu a avut nici o importanţă pentru nimeni. Toate greşelile mele au fost eforturi irosite.

– Aşa e, spuse el zîmbindu-i. Ciudat, nu? Acum o săptămînă eu eram la pămînt, iar tu nu aveai slujbă, acum eu n-o să mai am de lucru şi tu ţi-o reiei pe a ta.

Ea îl bătu pe obraji entuziasmată.

– Nu mai ai de lucru pe naiba! N-am auzit niciodată de un avocat care să încheie un caz şi să fie sărac. Pariez că te-ai gîndit să-ţi iei partea de la Hollbrook, nu?

Făcînd o mutră modestă, el recunoscu:

– Bănuiesc că da.

Ea începu să rîdă.

– Eh, şi eu mi-o voi lua pe a mea. Ce bine că Louise m-a prevenit şi mi-a spus cum stau lucrurile. Aşteptam pregătită cu o listă întreagă cînd a sunat Simmons. Întîi şi întîi, insist să mi se acorde o totală autonomie asupra rubricii mele. Şi libertatea de a lucra acasă cu un computer conectat la revistă. Şi sînt sigură că îi pot convinge să-mi dubleze salariul cel puţin. Atunci o să-mi pot permite să angajez o guvernantă să mă ajute să am grijă de micul Oops, zise ea

oftînd fericită. Ah, Doamne, ce bine e să fii stăpîn pe situaţie, să mă simt din nou pe picioarele mele.

Shane o privi drept în ochi şi zîmbetul îi dispăru.

– O guvernantă? Pentru ce?

Merle se desprinse din braţele lui privindu-l nedumerită.

– Dar e foarte limpede – ca să aibă grijă de copil cînd eu trebuie să plec şi cînd voi fi la lucru. Aşa el sau ea va avea stabilitate, nu uita – fără plimbări de colo-colo.

– Înţeleg, zise el trăgînd un scaun de lîngă masă şi aşezîndu-se cu un picior proptit pe genunchiul celuilalt şi încruntîndu-se în timp ce îşi făcea de lucru cu tivul blugilor.

Merle se sprijini cu o mînă de marginea mesei şi o puse pe cealaltă în şold, fiind mai întîi uluită şi apoi enervată de atitudinea lui.

– Vrei să-mi spui de ce eşti supărat? Dacă nu te deranjează.

– În caz că n-ai înţeles, spuse el cu aceeaşi politeţe rece, în vestea mea era inclus şi faptul că voi fi liber ca să te ajut să ai grijă de copil. Ca apoi să mă trezesc dintr-odată înlocuit cu o doică şi să-mi dau seama că tu ţi- i aranjat toată

viaţa fără să mă incluzi şi pe mine. Nu trebuie să mă loveşti în cap ca să-mi dau seama cînd sînt exclus.

Ea făcu ochii mici şi îşi î işă braţele peste burtă.

– Cum poţi să înţelegi că te exclud dacă angajez o guvernantă?

– Bine, înţeleg cu siguranţă că nu te legi de mine, răspunse el.

– Cu siguranţă că nu-mi demonstrezi nici un motiv pentru care ar trebui să mă leg, din moment ce ai atitudinea asta. Credeam că o să te bucuri de reînvierea Domnişoarei Merry şi de faptul că măcar o dată sînt destul de deşteaptă să nu mă vînd ieftin.

Uitîndu-se pe geamul scăldat de ploaie, Shane îşi frecă pieptul peste cuvîntul *„supravieţuit"* de pe tricou, după care o privi pe Merle.

– Mă bucur că vei fi din nou Domnişoara Merry, numai că m-am obişnuit cu lucrurile aşa cum au fost în ultimele două luni. Poate că e egoism, dar mi-a făcut plăcere să ştiu că depindeai puţin de mine. Mă făcea să mă simt important şi deosebit, spuse el încercînd să zîmbească. Ştiu, ştiu – o să-mi aminteşti de drepturile egale.

Merle îl privi, jignită şi furioasă fără să ştie măcar de ce. Cearta ar fi fost preferabilă în locul acelei discuţii prea politicoase şi prea civilizate care nu rezolva nimic. Îşi dădu seama că problema nu era nici munca ei, nici guvernanta şi nici chiar legarea. Nu îşi putea închipui ce ţinea în frîu încrederea reciprocă. Ce?

Chipul inexpresiv al lui Shane o făcu să vrea să îl zguduie, să ţipe la el, să îl forţeze să-i vorbească! Ce ridicol, atîta timp cît ea era la fel de închisă ca el. Îl iubea atît de mult, atît de profund şi el la fel. Dar fiecare cuvînt tandru pe care nu şi-l spuneau adăuga încă o cărămidă la zidul care îi despărţea din ce în ce mai mult.

Avu o premoniţie înspăimîntătoare. Îi era groază să simtă prea multe emoţii făcîndu-şi drum în sus spre suprafaţa subconştientului ei, pregătindu-se să explodeze. Erau prea puternice. Îi era teamă că vor distruge totul, dar nu ştia cum să le potolească.

Doisprezece

„Dragă Domnişoară Merry,

Mă bucur atît de mult că vei scrie din nou în numărul de luna viitoare al revistei. Nimeni nu ne înţelege pe noi copiii aşa cum o faci tu. Vreau să ştii că am hotărît că păstrez copilul. Ai mei sînt chiar încîntaţi, dar eu încerc să nu arăt cît de speriată, supărată şi chiar furioasă mă simt. Trebuie să te întreb, ai mai fost vreodată feri ită

după ce ai trecut prin asta?

Cindy Jones"

„Dragă Cindy,

Scumpa mea, e cît se poate de firesc să simţi furie, teamă şi deprimare în situaţia asta. Ascunderea sau înăbuşirea acestor sentimente le dă mai multă forţă. Aşa că vorbeşte cu cineva în care ai încredere, draga mea, şi vei avea o viaţă minunată şi fericită.

Domnişoara Merry".

La şase şi jumătate seara în ultima vineri dín noiembrie, Merle îl urmărea de la fereastră pe Shane care urca pe alee cu motocicleta. Se simţea iritată, nervoasă şi îi venea să plîngă tot timpul. Starea ei era în strînsă legătură cu ploaia care cădea de zile întregi. Se uită la dealul care se întindea sub casa ei. Plasticul se dăduse la o parte în unele zone lăsînd să se vadă petice de pămînt.

Shane era la fel de nervos ca ea, judecînd

după expresia care o avea pe chip cînd intră În seara aceea era ultima şedinţă de *Lamaze* filmul în care se prezenta o naştere pe viu Merle bănuia că lui nu îi va plăcea, deşi nu discutaseră nimic referitor la acest lucru.

– Eşti sigură că vrei să ieşi pe o asemenea vreme? mormăi el scoţîndu-şi poncho-ul peste cap lăsînd să cadă picături de apă pe mozaicul de la intrare.

– N-o să stau afară, ci în maşină. Doar dacă nu-ţi trece prin cap ideea absurdă de a merge cu motocicleta.

Regretă acel răspuns tăios încă din clipa în care îl rosti. Nu se putea ridica deasupra distanţei defensive care începuse să se simtă între ei. Era mult mai inutilă decît ciondăneala lor şi o făcea să se simtă neputincioasă şi furioasă, atît faţă de ea însăşi, cît şi faţă de Shane. În mintea ei îşi găsea ecou întrebarea tipărită cu litere mari şi negre pe tricoul lui gri de sub geacă: *De ce?*

– Vrei să spui că ai încredere în mine să-ţi conduc maşina pe autostradă? întrebă Shane pe acelaşi ton ca al ei.

Se părea că era şi el la fel de disperat ca ea, fiindcă o ţinu strîns cîteva clipe, ca şi cum ea ar

fi încercat să îl respingă sau să dispară. Nu se simţea nici un pic de viaţă în zîmbetul lui cînd îi dădu drumul din îmbrăţişare şi o bătu uşor pe burta impunătoare.

– Ce-i cu micuţul? E neliniştit sau ce?

Ea oftă adînc.

– Toată ziua – aşa am fost amîndoi. Dacă se simte pe jumătate atît de groaznic ca mine, nu-i de mirare că loveşte.

– De ce? Ce s-a întîmplat? întrebă el îngrijorat.

– Nimic, în fond. Mi-a venit un chef ciudat de a-mi face ordine printre lucruri şi de a face curat. Acum mă simt obosită şi mă mai doare şi spatele după ce că sînt prost dispusă. Şi uită-te la rochia mea. Sînt atît de umflată, încît abia mai intru şi într-un sac, spuse ea arătîndu-i pliseurile întinse ale rochi i maron. S-a întîmplat că m-am săturat pînă-n gît să fiu însărcinată. Acum nu-ţi pare rău că ai întrebat?

– Mai ai răbdare, draga mea, nu mai e decît o lună, spuse el luînd-o pe după umeri.

– Asta-i jumătate de problemă – cu cît se apropie sorocul, cu atît mi se face mai frică. Acum trebuie să mai văd şi filmul ăla stupid ca să mi se reamintească ce mă aşteaptă.

Chipul lui se luminã.

– Atunci hai sã nu mergem. Am învăţat toate lecţiile despre relaxare şi respiraţie. Tot ce ne trebuie, nu?

– Face parte din curs, aşa cã trebuie sã fie util. Mergem şi scăpăm.

El îşi înfundă mîi ile în buzunare şi schimbă subiectul.

– Ştiai cã a mai fost o alunecare de teren lîngă aleea ta?

– Nu, nu ştiam, spuse ea întorcîndu-se în living-room pentru a se uita pe fereastrã, dar era prea întuneric ca sã vadă ceva.

Shane se duse lîngă ea.

– După ce va trece furtuna, o sã aducem pe cineva sã facă nişte terase ca sã ţinã terenul pe loc. Deocamdatã, însã, cred cã ar trebui sã te muţi cu mine. Încă vreo două zile de ploaie torenţialã ţi-ar putea duce casa pînă în mijlocul autostrăzii.

Merle se uitã la şirurile de lumini care se vedeau jos şi inima o duru gîndindu-se sã îşi piardă acea frumoasă casă. Mai ales camera copilului, cuibuşorul pe care îl aranjase cu Shane – probabil singurul lucru făcut în linişte de cînd se regăsiserã – în afarã de dragoste.

bineînţeles.

– Îmi dau seama cum trebuie să te simţi, spuse el încet. Şi eu am început să mă ataşez de casă. Îmi place să stau aici sus şi să urmăresc schimbarea anotimpurilor peste vale.

Ea încuviinţă.

– Nu putem face absolut nimic în momentul ăsta, aşa că ar fi bine să terminăm cursul ăsta odată. Dar mai întîi trebuie să mă duc pînă la baie. Asta am făcut toată ziua. La fiecare douăzeci de minute.

Cînd se întoarse, îl găsi pe Shane stînd tot în faţa ferestrei din living-room, cu mîinile în buzunarele blugilor, zdrăngănind mărunţişul.

– Hai să mergem, spuse ea. Nu vreau să întîrziem.

– Merry, hai să trecem peste film, vrei? spuse el privind peste umăr, cu spatele încordat sub geaca de piele.

Timbrul vocii lui o făcu să simtă nelinişte în toată fiinţa ei. Intră în living-room şi se aşeză cu greu într-un colţ al canapelei.

– Toată săptămîna ai încercat să găseşti tot felul de motive ca să scapi de această ultimă şedinţă *Lamaze*, aşa-i? Ce se întîmplă, Shane?

El trase adînc aer în piept, expiră şi apoi

încercă să zîmbească, dar nu reuşi.

– Mă cutremur la gîndul de a vedea o femeie născînd. Să fiu al naibii dacă am de gînd să merg ca să leşin în faţa tuturor acelor tinerei.

– Dar dacă nu suporţi filmul, cum o să te descurci în realitate?

– E cu totul altceva! O să fii tu cea care naşte.

– Nu, nu e chiar altceva, spuse Merle făcînd ochii mari cînd încrederea începu să i se clatine. N-o să fii lîngă mine cînd voi naşte. Nu-i aşa, Shane?

El îşi scoase geaca şi o aruncă pe un scaun. Pe spatele tricoului scria *De ce nu?* Prăbuşindu-se lîngă ea pe canapea, îi spuse:

– Voi fi lîngă tine, Merry, îţi promit.

– Promiţi? Dar cum aş putea să cred în promisiunile tale?

Un baraj undeva în interior păru să se fărîme şi un gheizer de temeri proprii vîrstei de şaisprezece ani izvorî din subconştientul ei, anulînd orice logică adultă. Ni i măcar nu îşi recunoscu glasul cînd ţipă:

– Ce-o să fac? Cine o să fie lîngă mine cînd o să nasc? Nu vreau s-o fac singură. Nu pot! Nu mai pot încă o dată!

Shane se întinse şi îi luă faţa în mîi încercînd să o calmeze.

– Merry, voi fi lîngă tine, dar tot nu văd rostul vizionării unui film despre naşterea unui copil. Am stat de vorbă cu toate mamele din familia mea şi mi-au povestit cum e. Acum ştiu tot ce trebuie să ştiu.

– Ţi-au spus...? Cum poţi să ştii cum e să naşti numai din povestirile cuiva? întrebă ea şi se chinui să se ridice. Ah, cît urăsc asta! Trebuie să mă duc la baie şi nici măcar nu pot să mă ridic!

– Stai să te ajut, zise el şi se ridică ajutînd-o şi pe ea.

Cînd se întoarse, Merle se postă în faţa lui, reluînd discuţia de unde o lăsase, dar stăpînindu-se din nou.

– Caracteristic unui bărbat. Să crezi că ştii tot numai pentru că ai vorbit cu lumea. Ei bine, să ştii că habar n-ai ce înseamnă durerile! Eu însă ştiu foarte bine! Îmi amintesc exact cum a fost cînd am născut-o pe Ellen.

O cuprinse un amestec de furie şi groază. Îi strînse în pumni partea din faţă a tricoului. El tresări şi o apucă de încheieturile mîinilor.

– Şi tu nici măcar n-ai fost acolo, naiba să te

ia! strigă ea. Aveam atîta nevoie de tine!

Cînd îşi dădu seama că îşi pierduse preţiosul control, îşi acoperi faţa cu mîinile şi dădu să se întoarcă, dar Shane o prinse de braţe.

– Vrei să nu te mai ascunzi de mine? Mereu faci asta, atingi un subiect important şi pe urmă fugi. M-am săturat să tot fiu exclus.

Merle încercă în zadar să scape din mîi ile lui şi furia îi schimonosea chipul delicat.

– Tu eşti exclus?! Tu, care te cerţi pentru lucruri mărunte şi glumeşti pe seama celor importante? Tu care îţi închi i sentimentele dacă mă apropii prea mult?

O căldură licări în ochii lui albaştri, dar strînse din buze cîteva clipe izbutind să îşi stăpînească nervii.

– Bine, bine, trebuie să existe o mulţime de lucruri despre care am fi avut nevoie să vorbim, aşa că hai să începem cu începutul. Vrei să-mi spui, te rog, ce s-a întîmplat cînd eram tineri, după ce am plecat în armată?

Merle îşi înălţă bărbia.

– Ai dreptate, lucrurile trebuie spuse. Dar nu vreau să... N-aş putea să fac să înţelegi cum era să...

Se întrerupse înghiţind cu noduri, simţindu-se

goală şi îngrozită la gîndul de a se arăta vulnerabilă.

– La naiba, Merry, nu te opri acum, spune o dată. Să ce?

Lacrimi îi sclipir˘ în ochii mari cînd îi ridică spre el.

– Să... să te iubesc... atît de mult. Erai viaţa mea, întreaga mea existenţă, Shane. Dar pe urmă tu ai plecat în armată, ai dispărut şi m-ai uitat.

– Ai simţit cu adevărat asta, Merry? o întrebă el şoptit. Continuă, spune-mi mai departe.

Ea scutură din cap temătoare, avînd impresia că o groapă plină de vipere se deschisese în faţa ei.

– Nu pot.

El îi apăsă mîinile pe pieptul lui cînd ea încercă să şi le retragă.

– Nu mă îndepărta. Spune-mi ce-ai simţit!

– Bine! strigă ea. Erai viaţa mea, dar m-ai părăsit şi ai plecat să te distrezi şi să arăţi atît de frumos în uniforma aia a ta afurisită, în timp ce eu a trebuit să-ţi port cópilul nouă luni. M-am chinuit în dureri treizeci şi şase de ore, îngrozită şi luptînd din răsputeri fără să am pe nimeni alături care să mă ajute să fac hii, hii, hii. Te-am

strigat şi te-am implorat, dar tu nu erai acolo!

Închise ochii şi scoase un strigăt scăzut din gîtlej.

El îi atinse buclele argintii-aurii de pe lîngă faţă.

– Ah, Merry, îmi pare atît de rău... atît de rău.

Ea deschise ochii atunci şi îl privi, dar nu văzu decît trecutul.

– După ce am născut, mi-au aşezat pe stomac acea fărîmiţă din tine şi din mine. I-am luat căpşorul în mîini şi ea s-a uitat la mine. Pe urmă mi-au luat-o şi a fost ca şi cum şi tu şi copilul eraţi morţi.

Durerea izvorî din locul unde o îngropase. Dar Merle, care putea să plîngă pentru orice lucru emoţionant, nu mai putea să verse o lacrimă pentru tragedia asta.

– V-am plîns şi pe ea şi pe tine luni întregi, poate chiar ani, poate nici n-am încetat vreodată. Nu am avut pe nimeni cu cine să vorbesc, aşa că, în cele din urmă, mi-am îngropat sentimentele ca să-mi pot continua viaţa.

Shane se întinse şi o luă în braţe.

– Cît aş vrea să fi ştiut.

– De ce n-ai ştiut? Ar fi trebuit să ştii! strigă

ea furioasă, îndepărtîndu-l. Lasă-mă, trebuie să mă duc la afurisita aia de baie.

Întorcîndu-se în living-room, Merle rămase departe de el, lîngă fereastră. Furia o îmbujora şi îi făcea ochii întunecaţi să sclipească.

– Naiba să te ia, Shane Halloran! Totul... a fost atît de frumos cu tine. M-ai ruinat pentru viaţa cu orice alt bărbat! Mi-ai furat şi ultima fărîmă de fericire pe care aş fi putut să o trăiesc. Cum îndrăzneşti să apari în viaţa mea din senin şi să te aştepţi să mă port ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat?

El o privi o clipă, după care traversă încăperea şchiopătînd şi se aşeză în faţa ei, cu picioarele depărtate şi cu pumnii strînşi pe lîngă trup.

– Ce te face să crezi că numai tu ai avut parte de durere şi amărăciune? Nici eu nu m-am dus să mă distrez şi să mă joc într-o uniformă aşa cum îţi place să-ţi închipui! Uită-te la mine, mă poţi vedea ca soldat? Ar fi trebuit să-mi ard biletul de recrutare şi să fug în Canada. Dar am avut impresia greşită că aveam să ne căsătorim, aşa că m-am dus în armată. După aceea...

Chipul i se schimonosi în încercarea de a discuta despre un subiect interzis. Apoi păru să

piardă şi dădu să se întoarcă, dar Merle înaintă iute şi îl apucă de braţ.

– Ah, nu, să nu faci asta! M-ai făcut să-ţi spun ce s-a întîmplat cu mine atunci. Acum trebuie să-mi spui şi tu. Trebuie să ştiu!

Muşchiul lui se încordă sub mîna ei. Neputînd să o privească în faţă, se uită în schimb la burta ei.

– Îmi era aşa un dor de casă, spuse el cu o voce scăzută şi încordată. Trăiam doar pentru scrisorile de la tine. Cînd nu mi-ai mai scris, am fost atît de naiv şi încrezător, încît mi-am închipuit că poate te îmbolnăviseşi sau muriseşi, chiar.

– Dar n-am încetat să-ţi scriu!

– Ei bine, eu nu am primit nici o scrisoare de la tine! urlă el şi, trăgîndu-se din mîna ei, se întoarse şi lovi cu pumnul în tocul ferestrei. Cînd am venit acasă în permisie, părinţii tăi mi-au spus că dragostea ta trecătoare se stinsese.

– Dragostea mea trecătoare! şopti ea încrezătoare. De ce să-ţi fi spus aşa ceva?

– De unde să ştiu?! Dar, ah, Doamne, cît de tare m-a durut. După tot ce trăisem împreună şi după tot ce simţeam pentru tine... să aflu că totul nu fusese decît ceva trecător!

– Ţi-a păsat?

Îşi împreună mîinile în faţa burţii, privind cu dragoste la spatele lui lat, întors implacabil spre ea.

– Bineînţeles că mi-a păsat! Cum ai putut să crezi vreodată altceva? exclamă el apăsîndu-şi capul de tocul ferestrei. Am fost trimis în Vietnam imediat după aceea. Doamne, doar mă cunoşti... nu sînt un ucigaş. Dar, iată-mă în junglă, înnebunit de dorul tău şi speriat de moarte, înconjurat de o grămadă de necunoscuţi despre care se spunea că erau duşmanii mei. N-am tras nici măcar un glonte, dar am fost rănit chiar în prima luptă a mea.

Îşi lăsă capul în jos şi trase adînc aer în piept inte să poată continua.

– Am zăcut în junglă cu piciorul rănit timp de şase ore înainte să mă ia de acolo. Am delirat jumătate din acest timp, te vedeam tot timpul făcîndu-ţi drum spre mine printre liane. Şi ţipam de fiecare dată cînd îmi dădeam seama că nu erai acolo. Am stat trei luni într-un spital militar şi nici nu mai ştiam numărul operaţiilor. Mi-au făcut injecţii pentru fiecare afurisit de lucru de pe pămîntul ăsta, dar ni i una pentru a mă vindeca de tine. Şi durerea pricinuită de tine era de două

ori mai mare decît oricare alta fizică, adăugă el şi începu să rîdă. Am ajuns la concluzia că m-ai părăsit pentru că nu eram destul de bun.

– Shane, nu, niciodată n-am crezut aşa ceva, spuse ducîndu-şi mîinile la gură. Niciodată!

– Cum aş fi putut să ştiu asta cînd ai dispărut? întrebă el. Cînd m-am întors m-am dus la şcoala de drept, simţind probabil că trebuia să-ţi dovedesc ceva, chiar dacă nu mai eram împreună.

Întorcîndu-se cu faţa spre ea, se sprijini cu umărul de tocul ferestrei şi zîmbi mar.

– Mare a mai fost deziluzia cînd mi-am dat seama că şi după ce am absolvit eram acelaşi bărbat. De aceea am hotărît să stau departe de tine cînd am aflat că te întorci în Bay Area.

O privi cîteva clipe cu ochi furioşi şi înceţoşaţi.

– Am simţit foarte multă furie şi ură faţă de tine în viaţa mea, fetiţo. Probabil că n-am să pot uita ni iodată, aşa cum nu te pot uita pe tine. Ai spus că ţi-am distrus viaţa. Ei bine, să ştii că nici tu n-ai produs cine ştie ce linişte şi mulţumire în mine.

Suferinţa pe care o simţea Merle din nou se putea datora faptului că inima i se zdrobea i

sau cuvintelor lui amare care o străpunseseră ca o sabie – nu îşi dădea seama. Nu ştia decît că îl iubea atît de mult, mai mult decît o făcuse cînd nu era decît o copilă prostuţă şi clipa aceea părea să fie sfîrşitul tuturor lucrurilor. Dădu să întindă mîna, dar o lăsă să cadă. Distanţa dintre ei se mărise atît de mult, încît nu mai putea ajunge la el, deşi nu îi despărţeau decît doi paşi.

Se duse din nou la baie, amuţită de toată acea nedreptate, de inutilitatea durerii pe care o provocase acea separare. Cînd se întoarse, clătină din cap cu tristeţe.

– Aş vrea să pot. Aş vrea atît de mult, dar se pare că nu mai pot să uit, să iert sau să mă mai încred.

Singurătatea ei se reflecta pe chipul lui Shane.

– Ştiu, Merry. Te rog să mă crezi că ştiu, spuse el cu un glas răguşit. Te iubesc atît de mult, dar toate porcăriile astea ne despart.

Scoase deodată un sunet chinuit din gîtlej şi îşi acoperi faţa cu mîinile, iar umerii i se zguduiră.

Merle se uită la el. Sunetul înăbuşit al plînsului lui sfărîmă şi mai mult zăgazul pe care ea îl ridicase în jurul propriilor emoţii cu atîţia ani

în urmă. Lacrimile din sufletul ei crescură atît de mult încît părea să mai aibă puţin pînă să explodeze. Încrucişîndu-şi braţele în jurul trupului mare, îşi dădu capul pe spate şi scoase un urlet pentru toată durerea şi suferinţa pe care le înduraseră amîndoi. Pentru absenţa speranţei pe care o simţea în clipa aceea. Cînd furtuna trecu în sfîrşit, în ea rămase un gol imens. Un vid îngrozitor.

Shane respiră adînc şi cutremurător, după care îşi trase marginea tricoului şi îşi şterse faţa, care părea la fel de goală ca şi a ei cînd îi întinse mîna.

– Crezi că există vreo speranţă pentru noi, totuşi, Merry? şopti el.

Ea îi dădu mîna strîngîndu-i degetele cu disperare. Stăteau legaţi şi atît de departe.

– Ah, Shane, cum poate să existe cînd noi nu lăsăm trecutul să se odihnească?

Treisprezece

„Dragă Merle,

De cînd ţi-am primit telegrama, tatăl tău şi cu mine n-am încetat să discutăm despre tine, regretînd greşelile pe care le-am făcut odată. Ai crescut într-o lume în care vechile reguli şi vechea morală erau întoarse pe dos şi am crezut, în mod greşit, că te protejăm cînd am reţinut scrisorile lui Shane Halloran şi i-am sfătuit

pe mătuşa şi pe unchiul tău să le oprească po ale tale către el. Astfel, am reuşit doar să no îndepărtăm de noi singura fiică.

Acum că ai devenit mamă, ne rugăm să găseşti în sufletul tău puterea de a ne ierta. Dorim din tot sufletul să putem reconstrui o relaţie iubitoare cu tine şi să-l cunoaştem po unicul şi talentatul tău Shane. Uimirea şi bucuria noastră de a avea nu numai doi nepoţi, dar şi un strănepot pe drum este mai mult decît..."

Scrisoar ! Merle uitase de ea în vîltoarea luptei. Dacă i-ar fi spus lui Shane de ea imediat ce venise, în loc să o păstreze pentru mai tîrziu, poate ar fi fost capabil să vorbească despre sentimentele lor mai raţional. Acum era prea tîrziu; îşi spuseseră deja nişte lucruri oribile. Agăţîndu-se de mîna lui, iubindu-l atît de mult, se simţi cuprinsă de un sentiment de goliclune. Avea senzaţia că era o carcasă fără nimic î interior.

De aceea fu un adevărat şoc cînd simţi o

imens pentru a-şi menţine vocea calmă, ceea ce îi dădu putere. Se luptă să se stăpînească de dragul lui, dacă nu pentru alt motiv.

– Bine, mă duc să mă spăl şi tu sună-l pe doctorul Shapiro.

Impulsionată, Merle izbuti să facă un duş, îşi puse un pulover roz, blugi de gravidă şi o pereche de pantofi de tenis într-un ritm record. După care se întoarse cît putu de repede în living-room.

– Shane, am mai avut o contracţie. Ce-a spus doctorul?

El stătea în mijlocul camerei mutîndu-se de pe un picior pe altul.

– N-am putut să vorbesc cu el. Telefonul e mort. Furtuna asta afurisită a stricat tot.

Ea simţi că îi vine rău.

– Mort? Telefonul! Şi ce-o să facem? Dumnezeule mare, am încă una. Şi n-au trecut nici măcar zece minute!

Contracţia aceea fu destul de puternică pentru a-i reaminti că trebuie să respir

Shane veni iute lîngă ea şi începu să îi maseze locul unde ceafa se îmbina cu umerii, vorbindu-i în tot acest timp. Cînd se termină, îşi trecu degetele prin părul negru-argintiu fiind la

limita răbdării.

– Poate ar trebui să te duc la spital cu maşina ta fără să mai vorbim cu doctorul Shapiro.

– Da, bună idee, asta o să facem, spuse Merle şi porni spre uşa care dădea în garaj.

Shane îşi înşfăcă geaca şi se duse repede după ea, dar se opri deodată.

– Stai, încă mai plouă cu găleata. Îţi trebuie o haină, Merry! spuse el şi luînd impermeabilul ei din dulap, i-l puse pe ea legîndu-l cu cordonul cînd nu putu să îl încheie.

După aceea o împinse uşor afară.

Ploaia răpăia pe acoperişul garajului şi aerul mirosea a închis cînd el o aşează pe scaun prinzîndu-i centura de siguranţă. Îmbrăcîndu- şi geaca în fugă, ocoli maşina şi se urcă repede la volan.

– Bun, ni i o problemă. Dă-mi chei

Ea se uită la el cu ochii mari.

– N-o am.

– Unde e? întrebă el atunci ca şi cum s-ar fi aflat în pragul isteriei.

– Stai să-mi aduc aminte... poate în poşeta mea de pe raftul din dulapul de haine. Dar, mai repede că mai am o contracţie.

În mai puţin de treizeci de secunde, Shane se întoarse şi urcă la volan cu cheile în mînă. Uşa garajului se deschise automat. Motorul porni de la prima încercare, dar se opri imediat ce el dădu să scoată maşina cu spatele. Scrîşnind din dinţi, îl porni din nou, scoase maşina şi întoarse pentru a coborî dealul. Farurile săpau tuneluri gemene în noaptea întunecată în timp ce el cobora pe alee cu viteza a doua. Ploaia cădea din cer şuvoaie pulverizîndu-se cînd atingea asfaltul.

– Fir-ar să fie! făcu Shane apăsînd pe frînă şi oprind maşina chiar la marginea gropii care se căsca în faţa farurilor.

Aleea dispăruse.

Merle privi prin parbriz cum o altă bucată de asfalt se prăbuşea dispărînd din faţa ochilor. Se întoarse şi se uită la Shane.

– Ce-o să facem acum?

Faţa lui era verzuie din cauza lumi ii de la bord.

– Ce-o să facem...? Ce-o să facem? N-o să intrăm în panică, asta n-o să facem, spuse el lovind cu palmele în volan. Ce naiba s-a întîmplat cu mine? Aş putea lua motocicleta să mă duc după ajutor.

Întorcînd maşina, ale cărei roţi se răsuciră scrîşnind, urcă înapoi pe alee şi intră în garaj. Alergînd în jurul maşinii, o scoase pe Merle.

– Stai în casă pînă mă duc la poliţie. Poate că vor trimite un elicopter să te scoată de aici.

Ea îl apucă de braţ cînd el se duse spre motocicletă.

– Eşti nebun dacă-ţi trece prin cap că o să rămîn singură ai i.

Începu o altă contracţie. De data aceasta respiră, hii, hii, hii. Dură mai mult şi se bucură că îl avea pe Shane lîngă ea. Cînd se termină, spuse:

– Nu, domnule! Dacă pleci, vin şi eu cu ti

El se uită la ea cu nişte ochi rugători.

– Merry, pentru numele lui Dumnézeu, fii înţelegătoare. E vorba de motocicletă, ai uitat? E prea periculos pentru o femei în starea ta.

Văzînd că nu făcea nici impresie, ridică mîi ile disperat.

– Bine, dar întotdeauna ţi-a fost frică să mergi cu motocicleta, ai uitat?

Ploaia răpăia pe acoperişul garajului în timp ce ea îl privea prin întunericul nopţii.

– Cred că nu-mi mai e frică, spuse ea atunci dîndu-şi seama uimită că acela era adevărul. O

să mă simt mai în siguranţă cu tine, chiar şi pe motocicletă, decît oriunde în altă parte sau cu oricine altcineva.

El o privi o clipă nedumerit.

– Spuneai că n-ai încredere î

– Cred că ar trebui să am.

– De ce, Merry? De ce tocmai acum, după toate lucrurile jignitoare pe care ţi le-am spus?

Luîndu-i faţa în palme, ea îl privi.

– Ah, cît aş vrea să-ţi fi spus de scrisoarea pe care am primit-o de la părinţii mei înainte să ne fi certat. Ei ne-au despărţit oprindu-ne scrisorile unuia către celălalt. N-am avut niciodată nici un motiv să-ţi pun dragostea la îndoială.

– Deci asta a fost, spuse el întorcînd capul şi sărutîndu-i degetele. Încrederea e un lucru rar şi minunat.

Shane îi vorbi în timpul altei contracţi'

– A fost una lungă, spuse el neliniştit cînd se termină. Poate că ai dreptate, ar trebui să încercăm cu motocicleta.

Aruncă o privire burţii ei mari care se zărea între cele două părţi ale impermeabilului şi dădu fuga în casă pentru a-şi lua poncho- ul său voluminos.

– Uite, pune asta ca să-l ţii pe micul Oops

uscat.

După ce i-l trecu peste cap şi îi legă gluga în jurul feţei, ea se privi.

– Dumnezeule, arăt ca un sac în care dorm patru persoane într-o excursie.

– La naiba, nu e nici momentul şi ici locul potrivit pentru vanitate! spuse el rîzînd, dar foarte repede simţul umorului îl părăsi şi alergă să pornească motocicleta.

Chiar şi cu lumina din curte aprinsă, dealul era foarte întunecat şi extrem de alunecos. Merle stătu departe de ploaie în uşa garajului deschisă şi trecu prin două contracţii pînă cînd Shane reuşi să tîrască motocicleta mare în jos pe deal ocolind locul surpat. După ce o opri pe alee exact dincolo de groapă, urcă iar lîngă ea.

– Aşa, acum ţine-te de gîtul meu, spuse el şi îşi petrecu un braţ pe după spatele ei sprijinind-o cu o parte a trupului lui, coborînd astfel cu chiu cu vai dealul, folosindu-şi celălalt braţ ca proptea.

Cînd le alunecară picioarele, el se răsuci pentru a-i amortiza căderea cu trupul lui.

– Eşti teafără, draga mea? întrebă el ridicîndu-se într-un cot, cu părul lipit de cap şi apa şiroindu-i pe faţa plină de noroi.

– Cred că da, spuse ea chinuindu-se să ajungă într-o poziţie şezînd, cu poncho-ul întins ca o cortină în jurul ei şi încercă să îşi îndepărteze noroiul de pe mîini.

Atunci îşi dădu capul pe spate în ploaie şi începu să rîdă.

– Nu-i deloc de rîs, Merry! urlă Shane căutînd un punct de sprijin pe pămîntul alunecos. Ce naiba e atît de amuzant?

– Noi! exclamă ea. O mai fi cineva pe lumea asta într-o asemenea situaţie, într-un asemenea moment?

O contracţie se făcu simţită chiar atunci şi ea începu să respire printre sughiţuri de rîs.

Cînd se termină, rîdea şi Shane.

– Se pare că ne potrivim, nu? zise el trăgînd-o în picioare şi conducînd-o cu greu pînă la alee, unde se afla motocicleta. Atunci o luă în braţe respirînd greu.

– Nu-ţi fie teamă, te scap eu de porcăria asta, o să vezi.

– Ştiu şi nu mi-e teamă, dragul meu, spuse ea. Dar cred că ar trebui să ne grăbim.

– Dumnezeule, nu-mi spune asta. Încrederea în mine nu e prea mare, ai uitat?

Punîndu-i casca pe cap peste gluga poncho-

ului, o închise cu degete tremurătoare şi apoi o urcă pe Merle pe şaua din spate. Urcînd şi el îi trase mîinile în jurul lui.

– Ţine-te bine, fir-ar să fie! Dacă o să cazi rostogolindu-te pe drum, n-am să mi-o iert niciodată.

Aplecată peste copilul dintre ei, Merle se agăţă de el cu ambele braţe. Un timp avu un sentiment dezorientat de dezechilibru cînd motocicleta coborî aleea, luminată de un singur far. Dar îi trecu imediat ce ajunseră la drumul de acces.

La ieşirea pe autostradă, Shane opri şi îi ridică vizorul ca să-l poată auzi.

– Unde e staţia de poliţie? Bănuiesc că trebuie să fie cineva acolo care se pricepe la naşteri.

Merle făcu ochii mi i şi îşi înălţă bărbia.

– Refuz categoric să las un poliţist tinerel să mă ajute să nasc! Nu-i decît o jumătate de oră cel mult pînă la spital. Dă-i drumul.

– Nu fii nebună! Nu poţi merge atîta drum pe motocicleta asta. Ai nevoie de o ambulanţă!

– Vrei să... hii, hii... nu mai pierzi timpul vociferînd? îi strigă ea pentru a acoperi zgomotul motorului. Simt nevoia să împing.

– Dumnezeule! făcu Shane trîntindu-i vizorul la loc peste faţă şi aplecîndu-se deasupra ghidonului.

Cînd ajunseră la spital, Merle respira scurt şi gîfîit. El luă o curbă şi intră pe aleea şerpuită. Cînd opri în faţa intrării, uşile din sticlă se deschiseră automat.

Fără să ezite măcar o clipă, intră cu motocicleta pînă în camera de urgenţă, oprind motorul în faţa infirmierelor şi a medicului care făcuseră ochii mari de uimire. Lăsînd cricul, el îşi trecu un picior peste ghidon coborînd şi apa îi şiroia din păr pe faţă. Geaca de piele era udă leoarcă, iar cizmele şi blugii îmbibate de noroi.

Tandru, o ridică pe Merle de pe şa, cu casca neagră, poncho galben, pantofi de tenis plini de noroi cu tot şi o ţinu în braţe. Toată lumea rămăsese încremenită.

– Nu vedeţi că Domnişoara Merry naşte? Ce naiba mai staţi? urlă el deodată.

Trei ore mai tîrziu, Merle se afla întins în pat,

cu capul înălţat, curată şi uscată într-un halat albastru de spital, simţindu-şi fericită burta plată. Furtuna trecuse şi norii se risipeau. Pe geam se vedea luceafărul strălucind pe cerul trandafiriu în partea de răsărit. Dar, ea nu mai vedea nimic fiindcă privea cu o dragoste nemărginită minunea, băieţelul din braţele ei.

Nu cîntărise decît două kilograme şi ceva, dar toată lumea o asigurase că era voinic şi sănătos. Pe cap avea un păr negru ondulat care stătea în toate direcţiile şi avea o gropiţă în bărbia micuţă. O privea cu foarte mare curiozitate, dar ea nu îşi putea da seama dacă ochii lui erau albaştri sau căprui.

– Faţa lui seamănă cu nişte petale de trandafir roz încreţite, nu? şopti ea uitîndu-se la Shane.

– E minunat.

Purtînd halatul verde care i se dăduse pentru a asista la naştere, stătea acum pe marginea patului.

Ea zîmbi văzîndu-i expresia de tandreţe.

– Nu vrei să-l ţii şi tu?

– Credeam că n-o să mă întrebi ni iodată. Vino la tăticu'.

Luă în mîi ile lui mari mogîldeaţa aceea

învelită într-un pled şi îşi plimbă buzele peste căpşorul lui moale. După aceea se încruntă şi el ca şi bebeluşul.

– Ce nume ai vrea să-ţi dăm, prietene? întrebă el şi o privi pe Merle ridicînd din sprîncene. Tu ce zici, mămico?

– Nu ştiu sigur. Dar trebuie să fie un nume foarte deosebit, pentru că va fi cineva după împrejurările în care a venit pe lume, spuse ea zîmbind. Presimt că fiul tău o să-ţi cam dea bătaie de cap, dragul meu.

– Foarte posibil, zise el zîmbindu-i copilului. Nu respecţi convenţiile şi regulile, nu, micuţule? întrebă el după care îşi ridică privira spre Merle. Ştii vreun nume potrivit?

– Cred că da. Părinţii tăi ţi-au americanizat numele, aşa că mi se pare foarte potrivit să aducem un nume irlandez din nou în familie şi să-l numim Sean. Ce zici?

Buzele lui schiţară un zîmbet emoţionat.

– Eşti igură că vrei să rişti cu amîndoi?

Merle rîse şi ochii îi scînteiară.

– Dacă am învăţat ceva de cînd ai revenit în viaţa mea, Shane Halloran, acel lucru este că uneori merită să rişti.

Zîmbetul lui îi lumină faţa.

– Atunci, Sean să rămînă. Dar să nu spui că nu te-am prevenit.

După ce o infirmieră veni să ia bebeluşul, Shane îi luă mîna lui Merle şi îi sărută palma.

– Trebuie să fii epuizată, draga mea. Nu vrei să te las să dormi?

– Nu, rămîi... trebuie să vorbim, spuse ea şi răsucindu-şi mîna, i-o strînse pe a lui cu putere, îngrijorată dintr-odată. Shane, aş vrea să nu-ţi fi spus lucrurile acelea oribile aseară. Nu te urăsc, niciodată n-am făcut-o. M-a durut doar foarte mult.

El încuviinţă şi-i luă şi cealaltă mînă.

– Ştiu, draga mea, înţeleg. Acelaşi lucru e valabil şi pentru mine. Dar să nu-ţi doreşti să nu fi spus nimic. Ne-am exprimat amîndoi sentimente care ar fi trebuit rostite cu mult timp în urmă, înainte să devină şi mai puternice odată cu vîrsta.

Ea se încruntă uşor gîndindu-se la lucrurile pe care le spuseseră.

– M-ai iubit într-adevăr, atît de mult cum mi-ai spus?

– Dacă te-am iubit! Erai viaţa mea, Merry, totul. Te-am iubit atît de mult încît după ce ne-am despărţit aveam impresia că nu mai sînt

nimic. Nici nu mă puteam preface că iubesc pe altcineva. De aceea căsătoria mea n-a durat, bănuiesc. Nu că n-aş fi putut iubi, dar nu puteam iubi pe altcineva în afară de tine.

– Ce ciudat, spuse ea gînditoare. Şi în toţi aceşti ani am crezut că fusesem respinsă.

– În nici un caz, spuse el lipindu-i mîinile de pieptul lui, după care o întrebă încet: Dar tu, draga mea, m-ai iubit atît de mult cît mi-ai spus?

– Da, scumpul şi dragul meu Shane, şopti ea aproape copleşită de forţa iubirii ei, acum că era liberă să o simtă. Ai fost sufletul şi spiritul meu şi nici eu nu puteam iubi pe altcineva. Şi acum te iubesc la fel de mult, ni iodată n-am încetat să te iubesc. N-am putut să încetez, nici chiar cînd am vrut s-o fac.

– Şi eu la fel – continui să fii vi ţa mea, Merle. Asta nu se va schimba niciodată, indiferent ce s-ar întîmpla cu noi.

Îi sărută mîinile pe rînd.

– Acum cînd am fost în sfîrşit sinceri unul faţă de celălalt poate vom reuşi să doborîm zidul dintre noi.

Merle îi privi chipul o clipă. Umbrele din faţa lor dispăruseră şi în ochii lui se citea dorinţa de a spera alături de dragostea sinceră şi nevoia

de ea. Iubirea lui o pătrunse umplînd golul lăsat de furie şi amărăciune.

– Cred că deja am făcut-o, spuse ea încet.

Aplecîndu-se în faţă, Shane o cuprinse pe după umeri.

– Dacă zidul a căzut, crezi că am alungat, în sfîrşit, şi demonii aceia din noi?

Ea îşi împreună mîinile după gîtul lui.

– Cum putem şti? Sîntem amîndoi prea uluiţi de ce s-a întîmplat azi-noapte pentru a ne certa.

– Lasă-mă să te întreb ceva de încercare, spuse el şi ochii îi sclipiră. Naşterea a fost atît de îngrozitoare şi dureroasă cum te temeai?

Ea izbucni într-un rîs surprins.

– Totul s-a petrecut atît de repede, încît am uitat să mă gîndesc cît de rău a fost sau nu. Sau poate pentru să ai fost tu lîngă mine tot timpul.

El păru mîndru, dar puţin timid.

– Am izbutit să stau fără să leşin, nu? Felul în care am reacţionat într-un moment de criză nu-ţi spune nimic?

– Eh, poate că-mi spune, zise ea şi se strîmbă uşor. Îmi mai spune că doctorul şi infirmierele trebuie să ne fi crezut nebuni cînd am strigat aşa după ce s-a născut micuţul.

– Cui îi pasă de ei? Trebuia să ne descăr-

căm, în sfîrşit.

Mişcîndu-se pe marginea patului, Shane se duse mai aproape de ea pentru a o lua mai strîns în braţe.

– Mai ţii minte cînd te-am întrebat ce-ţi doreşti şi tu mi-ai spus că-ţi doreşti să o luăm de la început? Ei, asta e, draga mea. Trecutul s-a dus şi viitorul e al nostru să-l modelăm cum vrem. Poate că sîntem gata să începem să clădim ceva solid.

Se priviră ca şi cum se vedeau pentru prima oară.

– Dar tot nu avem prea multe în comun, spuse ea ezitînd să se lase pradă speranţei, temîndu-se de dezamăgire. Mi-e teamă că o să ne tot certăm.

El îi sărută vîrful nasului şi îmbi.

– Nu-i ni i un pericol dacă ne certăm, atîta timp cît demonii au dispărut, nu-i aşa? Ba chiar ar condimenta puţin viaţa. În fond, ne potrivim foarte bine.

Ea nu se putu abţine să nu zîmbească în clipa în care îl privi în ochi.

– Totdeauna te pricepi să exprimi lucrurile atît de bine?

Oftînd adînc şi liber, ea îşi puse capul pe

umărul lui lăsîndu-se pradă iubirii, speranţei şi viitorului

Shane îi mîngîie uşor buclele mătăsoase albe-aurii şi după cîteva clipe de tăcere, întrebă:

– La ce te gîndeşti?

– Nu ştiu... regretam toţi anii pierduţi, bănuiesc Ar fi păcat să mai pierdem chiar şi o clipă, nu? Cererea aceea în căsătorie mai e valabilă?

O expresie de tandreţe apăru pe chipul lui.

– Domnişoară Merry Pierce, scumpa mea, va rămîne valabilă pînă cînd te vei hotărî că mă vrei. Pentru că eu te voi vrea întotdeauna.

– Ei bine, Shane Halloran, dragul şi scumpul meu, cred că pot spune că şi eu te voi vrea cel puţin tot atîta, spuse ea şi îi luă în mîini ambii obraji nebărbieriţi, sărutîndu-l. Şi chiar mai mult, o eternitate

Ridicînd-o de pe pat, o strînse la piept ascunzîndu-şi faţa în părul ei.

– Te iubesc, Merry, atît de mult... atît de mult.

– Ah, dragul meu, şi eu te iubesc, din tot sufletul, spuse ea sărutîndu-i gîtul şi apoi părul negru de pe piept care ieşea din V-ul halatului.

– Aşa s-ar părea, draga mea.

Ea zîmbi neastîmpărată.

– Asta înseamnă că putem fi din nou amanţi?

O luminiţă albăstruie licări în ochii lui.

– Vai, Domnişoară Merry, cum vorbeşti! Ce se va alege de reputaţia ta?

– De ce anume? întrebă ea făcînd ochii mari şi mimînd un sărut din buze.

Lui nu îi trebuia altă invitaţie. Aplecîndu-şi capul, îi acoperi gura explorînd-o tulburător pentru a-i arăta puţin din ceea ce o aştepta.

Ea îi strînse coapsa şi îi şopti cu buzele lipite de ale lui:

– Doctorul Shapiro a spus că trebui aştept şase săptămîni...

– Nu mă deranjează cîteva săptămîni, draga mea, cînd avem o viaţă întreagă înainte, ziso Shane şi zîmbetul i se lăţi şi mai mult.

SFÎRŞIT

Tehnoredactare computerizată: Ioan Lilă jr.

Editura VICTORIA

București 1993

Tel. 641.33.04
641.17.21
Str. Baiulescu 63A,
(lîngă stația de
metrou Pieptănari)